

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 644

Αθηναϊκό περιεργ

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΤΡΕΛΛΩΝ

Ένας Αμερικανός επιστήμων έπιμένει ότι ή εποχή μας δημιουργεί... τρελλούς!

— Η καθημερινή ανησυχία τής ζωής, είπε σ' έναν δημοσιογράφο στην Βάσιγκτων, ή μηχανή που έχει επιβληθή παντού, τά κλάζον τών αυτοκινήτων, τά γραμμόφωνα, τά ραδιόφωνα, οι πλανόδιοι μουσικοί, ή άγωνία τής βιοπάλης, οι σειρήνες τών εργοστασίων, νομίζετε ότι δέν επηρεάζουν τó νευρικό μας σύστημα;

Και τού ανέπτυσεν ύστερα μέ στατιστικάς ότι ή εισοδος τρελλών στα φρενοκομεία κατά τά τελευταία 20 χρόνια είναι πενταπλάσια ή πριν.

Ο Αμερικανός σοφός δέν έχει άδικο. Παρατηρήστε αλήθεια, πόσες ανευρολογικές κλινικές υπάρχουν στην Αθήνα. Ασφαλώς δεκαπλάσιες, είκοσαπλάσιες από άλλους. Είναι ό συνεχής συγκλονισμός τών νεύρων που τις δημιουργεί.

Οι τελευταίοι πόλεμοι, διεθνείς και δικοί μας, ιδίως δέ ό τελευταίος άπ' όλους, ό σημερινός πόλεμος, έχουν δημιουργήσει άπειρα άπολεμα θύματα. Αύτά τά θύματα, είναι οι διά πάσα αίτια άγωνιώντες κάτοικοι τής σφαιρας μας. Οι άφορμές τής σημερινής τρέλλας είναι συγχρόνως οι πιό άπίθανες κι' έκπληκτικές.

— Πώς τά περνάτε στο νέο σας σπίτι; ερώτησε έναν σεβαστό φίλο μου που εκάθησε τώρα τελευταία στην όδο Πατησίων.

— Πάω νά τρελλαθώ, μου άπήντησαν ό άτυχος.

— Γιατί;

— Ο θόρυβος παιδί μου, ό θόρυβος! Τά τραμ, τά αυτοκίνητα, οι φωνες, τά ραδιόφωνα!

— Σάς ένοχλούν;

— Έκείνο τó τραμ! Κάθε λεπτό τής ώρας περνάει τó τραμ και νομίζω ότι γκρεμίζεται τó σπίτι. Η γυναίκα μου μέ βλέπει και μέ λυπάται. Χθές έφερε νευρολόγο νά μέ κυττάξη!

Ορίστε λοιπόν! Η άρχή τής παραφροσύνης. Πρό πνήντα έτών, αύτός ό φουκαράς δέν θά είχε λόγους νά τρελλαθή. Σήμερα είναι έτοιμος.

Γενικώς ή εποχή μας, θά έπρεπε νά όνομασθή «Αιών παροξυσμού». Εφημερίδα διαβάξεις, τρελλαινέσαι. Μάχες, άερομαχίες, ναυμαχίες, τορπιλλισμοί!

— Αύτοι οι τορπιλλισμοί!... μου έλεγε κάποιος άλλος.

— Σάς δίνουν στα νεύρα;

— Μέ τρελλαινούν, κύριε, μέ τρελλαινούν. Έχω ένα-δύο καίκια. Τά στέλνω άπ' εδώ στην Ίτέα, στο Γαλαξειδι, στην Κόμη. Άγωνία ώσπου νά μου τηλεγραφήση ό καπετάνιός μου ότι έφτασε. Δέν κλείνω μάτι.

— Μά γιατί;

— Φοβάμαι τις τορπιλλες.

— Έδώ δέν έχουμε τέτοια πράγματα.

— Γιατί; Δύσκολο τ'άχεις νά ζεφύγη καμιά και νάρθη κατά τά νερά μας; Δέν κλείνω μάτι!...

— Επει—

Έτσι λοιπόν, κάθε άνθρωπος, έχει και κάποιαν αίτια για νά περιμένη την εισοδό του σέ φρενοκομείο. Τι θά γίνει; Οι νευρολογικές κλινικές είναι γεμάτες. Καθημερινώς νέες ιδρύονται. Οι γιατροί που παρακολουθούν ειδικώς τόν κλάδο τής Νευρολογίας, είναι κατά 200 ο)ο περισσότεροι από πρώτα. Μέ δύο λέξεις: Η άνθρωπότης παραφρονεί!

Μάλιστα παραφρονεί! Δέν είναι ύπερβολή αύτό. Παραφρονεί, άπό την ανησυχία, άπό τó θόρυβο τών έννευριστικών, άπό άπότομες μεταπτώσεις τών συνθηκών τής ζωής, άπό την ταχύτητα, άπό την άλματική εξέλιξη τών πάντων, άπό την άγωνία για την αύριο, άπό γίλιες δύο άφορμές.

Υπάρχει ένας φουκαράς στο Δρομοκοιτίειον ό οποίος έτρελλάθηκε μπροστά σ' ένα ραδιόφωνο. Μέ τη σκέψη ότι ή φωνή που άκουγε, ερχότανε άπό τó Παρίσι, τά έχασε!... Ο νοός του έπαυσε νά λειτουργή μία στιγμή και όταν ξανάρχισε πάλι, είστούργησεν άνάποδα. Άρχισε νά φωνάζη μέσα στο σπίτι του για... ν' άκουστή στο Παρίσι! Πρώτα έκλεισε ό λαιμός του, σέ λίγο τόν έκλεισαν και πούτον τόν ίδιο στο Δαφνί!

Πληθωρισμός τρελλών; Μάλιστα! Ίδού κι' ένα πρόσφατο γεγονός:

Μία νευρολογική κλινική τού Παρισίου έτηλεφώνησε στην άστυνομία ξαφνικά, ότι οι τρόφιμοί της, 67 επικίνδυνοι παράφρονες έν όληφ, έδραπέτευσαν άπό την κλινική.

Οι Γάλλοι άστυνομικοί έτέθησαν έπί τó έργον. Έπρεπε νά τούς ανακαλύψουν μέσα στο Παρίσι και νά τούς συλλάβουν. Και τó έκαναν. Έως τó βράδυ, είχαν συλληφθή 132 επικίνδυνοι παράφρονες άντι τών 67 που είχαν διαπετεύσει! Μάλιστα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιά εικόνα

Η πριγκίπισσα διάδοχος τής Ολλανδίας Τζουλιάννα (άριστερά) πατινάρει μαζί μ' ένα φιλικό ζεβγο.

Ένα στίχο

ΧΟΡΟΙ

Τώρα π' άρχίζουν οι χοροί άμφισβολία δέν χωρεί, πώς άπό κέντρο τού συρμού δέν πρόκειται νά λείψη.

Λά μπεθ—ο ύ ώ κ, νέος χορός, περίεργος και πονηρός, πού, όπως λένε, τούς χορούς τούς (άλλους θά καλύψη!

Κι' όμως σαλόνια μερικά, ύπερ τó δέον κοσμικά, αύτό τó Λάμπεθ και Ουάκ, θά τó περιφρονήσουν.

Και ίσως από συναγωνισμό, μέ πλήρη ένθουσιασμό, θά μάθουν... ζεϊμπέκικο για (νά μας συγκινήσουν!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ένα ανέκδοτο

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο Ναπολέων, θέλοντας νά πειράξη την Δούκισσα τού Φλερύ, εις βάρος τής οποίας διεδίδοντο πολλά, τής είπε μία μέρα έιρωνικά:

—Λοιπόν, Δούκισσα, έξακολουθείτε πάντα ν' άγαπάτε τούς άντρες;

Κι' εκείνη, μ' ένα έξυπνότατο χαμόγελο, τού απήντησε:

—Μάλιστα Μεγαλειότατε, όταν δειθείτε για τού άντι γάμου μου...

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΑΠ' ΟΜΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο διδάσκαλος.— Μπορείς να μου πής Γιαννάκη ποιός σε έκανε;
 Ο Γιαννάκης.— Μάλιστα, ο Θεός έκανε ένα μέρος από μένα.
 Ο διδάσκαλος.— Τι έννοεις μ' αυτό;
 Ο Γιαννάκης.— Ένωω ότι ο Θεός έκανε ένα μικρό μέρος από μένα και κατόπιν έγινε μόνος μου μεγάλος.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

— Σήμερα σπανίως βλέπει κανείς ένα κορίτσι να κοκκινίζει, έλεγε σοβαρός κύριος. Είς την εποχήν μου όμως τα πράγματα ήσαν διαφορετικά.
 — Και δεν μου λέτε, ρωτά μια νεαρά δεσποινίς, τί ελέγατε τότε στα κορίτσια για να κοκκινίζουν τόσο πολύ;

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

- Διάστημα Αμερικανός ψυχολόγος διατυπώνει τον ακόλουθον δεκάλογον δια να διατηρούμεν καλούς φίλους:
- 1) Να κάνετε κάτι δια τον φίλον σας, να του στέλνετε βιβλία ή άλλα μικρά δώρα, εντός των δυνάμεών σας.
 - 2) Να παίζετε μαζί του αθλητικά παιχνίδια, χαρτιά κλπ.
 - 3) Να ζητάτε την γνώμη του για διάφορα πράγματα.
 - 4) Να επαινείτε μερικές ικανότητές του.
 - 5) Να όμιλητε εις τρίτους με καλά λόγια για τον φίλο σας.
 - 6) Να τον ερωτάτε για πράγματα που του αρέσουν.
 - 7) Να σέβαστε τα μυστικά του και τις ιδιοτροπίες του.
 - 8) Να τον ανέχεσθε κατά την θλίψιν του.
 - 9) Να τον εκτιμάτε και να τον θεωρήτε ανώτερο χρημάτων.
 - 10) Να μην τον λησμονήτε, γιατί κινδυνεύετε να τον χάσετε.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΑΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΣΑΣ

Η μορφή του στόματός σας είναι το κλειδί του χαρακτήρος σας.
 Εάν έχετε μικρόν το επάνω χείλος, έχετε διαρκώς ανάγκη συντροφιάς ανθρώπων που να σας εκτιμούν.
 Εάν έχετε μεγάλο το επάνω χείλος, είσθε ανεξάρτητον πνεύμα, δεν στηρίζεσθε εις τους άλλους, είσθε ισχυρογνώμονες.
 Εάν έχετε μεγάλο το κάτω χείλος, έχετε διαθέσιν ευθυμίας και αν είναι πολύ μεγάλο το χείλος σας, φθάνετε εις μεγάλην σκληρότητα.
 Αν έχετε λεπτά χείλη, έχετε την αισθησιν του λεπτού, και καλλιτεχνικήν διάθεσιν.
 Αν έχετε στενόν στόμα, είσθε έχέμυθος και αν το στόμα σας είναι πολύ στενό είσθε εγωίστης.

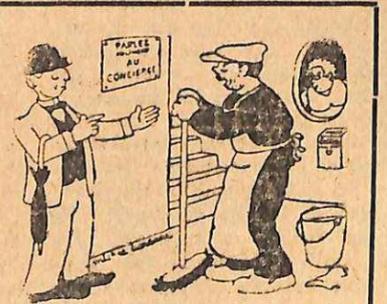
Εάν έχετε μεγάλο στόμα είσθε όμιλητικός, γενναιόδωρος. Πολύ πιθανόν επίσης να είσθε αδιάκριτος.
 Εάν τα άκρα των χειλέων είναι προς τα επάνω, είσθε εύθυμος και αισιόδοξος.
 Εάν τα άκρα είναι προς τα κάτω, είσθε απαισιόδοξος και καχεκτικός.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μερικοί περιεργοί φράσεις διασημων προσώπων δια τον έρωτα.
 Οσκαρ Ουάιλντ: Θάπρεπε να είναι κανείς διαρκώς έρωτευμένος και αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος για να μην παντρεύεται ποτέ.
 Κόμησσα Μπλέισιγκτων: Οί έξ έρωτος γάμοι γίνονται από ανθρώπους οί όποιοι είναι πρόθυμοι χάριν ενός μηνός μέλιτος, να περάσουν όλη την άλλη ζωή τους με ζύδι.
 Τζών Κάμπελ: Οί άνθρωποι παντρεύονται από διαφόρους αιτίας και καταλήγουν εις διάφορα αποτελέσματα. Αλλά όσοι παντρεύονται από έρωτα εισέρχονται στην πρώτη πράξη τραγωδίας.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΟΙ

Ο Κινέζος σοφός Λίν Γιουτάν λέγει εις ένα βιβλίον το όποιον έδημοσιεύθη τελευταίως εις την Νέαν Υόρκην:
 «Η διαφορά ανθρώπων μεταξύ κανιβάλων και πολιτισμένων ανθρώπων φαίνεται να είναι εις τούτο: ότι, οί κανιβάλοι όνειδούν τους έγθρούς»

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ο κύριος, επιστρέφων εκ του ταξιδίου, προς τον θυρωρό:
 —Μπράβο, Γιάννη! Ώραία εξέτελεσες τις έντολές μου! Σοό είπα να προσέχη να μη μπαινής κανέναν μέσα στο σπίτι, και τώρα μαθαίνω ότι κάθε βοόδου έρχόταν ένας νεαρός με την καμαριέρα!
 —Με συγχωρείτε, κύριε, τον είχα δη κι' εγώ αυτόν τον νεαρό, αλλά νόμιζα πως έρχόταν για την κυρία.

των και τους τρώγουν, ενώ οι πολιτισμένοι άνθρωποι τους φονεύουν και τους θάπτουν, τοποθετούν ένα σταυρό επάνω εις τους τάφους των και προσεύχονται κατόπιν δια την σωτηρίαν της ψυχής των ταφέντωνων.

Η ΠΕΙΡΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Ο Βίσαρκ, ο σιδηρούς καγκελάριος είπε: Πολλοί άνθρωποι λέγουν ότι διδάσκονται εκ της πείρας των, αλλά εγώ προτιμώ να διδάσκωμαι εκ της πείρας των άλλων.

Η ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙΣ

Ένας μικρός υμνος προς το χρέμα από ένα Αμερικανόν: Το χρέμα εινε μια έκτη αισθησις, άνευ της όποιας δεν δύναται ο άνθρωπος να άρρημοποιήση τας άλλας πέντε. Χωρίς το άπαιρητήτως αναγκαίον εισόδημα, ο άνθρωπος χάνει τις μισες ευκαιρίες της ζωής του ν' αναπτύξη την ικανότητά του.

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ένα από τα ανέκδοτα που γράφονται στα Αμερικανικά φυλλα από τους έγθρούς του Ρούζβελτ ειναι, και το ακόλουθον, το όποιον παρουσιάζε μίαν σκηνήν εις τα προπάλαια του παραδείσου.
 — Ποίος είσθε; ρωτά ο Αποστόλος Πέτρος κάποιον που έρχεται να ζητήσει θέσιν εις τον πωλάσιον.
 — Λέγομαι Γεώργιος Ουάιπγκτων.
 — Και τί έχετε κάνει;
 — Με λένε συνήθως Πατέρα της Αμερικής.
 — Τώρα θαμάμαι, περάττε μέσα! Κατόπιν έρχεται η σειρά άλλου.
 — Ποίος είσθε σεις; Έρωτά πάλιν ο Αποστόλος.
 — Είμαι ο Αβραάμ Λίκου.
 — Και τί έχετε κάνει;
 — Με λέγουν Σωτήρα της Αμερικής.

— Περάστε μέσα!
 Σε λίγο μεγάλη φασαρία ακούγεται εις το προαύλιον. Είπαι πολύ μεγάλη ποσοπικότης έρχεται.
 — Ποίος είσθε σεις; Έρωτά πάλι ο Αποστόλος Πέτρος, τον έρχόμενον ο όποιος ήτο ο Ρούζβελτ.
 — Δεν είναι δική σου δουλειά! Ποού είναι ο Θεός;

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Η εύτυχία, λέγει ένας σοφός είναι κάτι που έρχεται έμμέσως. Αν την κυνηγάμε κατ' ευθείαν, πάντοτε μας φεύγει. Εάν άφοσιωθούμε ψυχρή και σώματι εις κάτι που μας αρέσει, εάν αφιερώσουμε σ' αυτό όλη μας την ενέργεια, τότε αισθανόμεθα τον έαυτό μας εύτυχη.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

ΤΕΛΕΙΩΣΕ. Έπρεπε να γυρίση. Βέβαια ή φουρτούνα ήταν μεγάλη, βουνό κυλούσαν τα κύματα κι' ο ουρανός ήταν πάντα βαρύς, μολυβένιος. Ήα έπρεπει να γυρίση.
 Βολικότερο βόταν να βιάη πλήρη κατά το Άσπρονήσι. Έκει θα μπορούσε ν' άράξη είτε πίσω απ' το φανάρι, είτε στον Άγιο Τρύφωνα, και να περιμένη να περάση ή κακοκαιρία. Κάθε φαρόβαρκα, κάθε βαρκούλα, ακόμα και τ' ό καϊκια τ' όιο θάκκαναν στη θέση του. Η πείρα του απ' τη θάλασσα, τα χρόνια που έζησε κοντά της, τ' ό γριου κύμα, τ' ό μουγκρητό του ανέμου, τ' ό μαύρα συννεφια, ούτό έλεγαν.
 Ωστόσο ο Τζαννής θα γύριζε. Θάβαζε πλήρη κατά το νησί, θάφερνε με τρόπο τ' ό πανί και τ' ό φλόκο, θ' άνκιιστωνόταν στο τιμόνι και αντί να πάη στο Άσπρονήσι, θάρχόταν στο δικό του τ' ό νησί.
 Θά πής; Γιατί αυτή ή βιασύνη;... Γιατί ν' άμψηση τη θάλασσα, τ' ό κύματα, την αγριάδα τ' ό καιρού και ν' α γυρίση στο νησί; Γιατί;...

Από τον παλιό καιρό, που τον κρατούσε, βυζαντινική στην άγκυλιά της...

Πρώτα-πρώτα ή δουλειά. Η «Άγια Παρασκευή» ήταν φορτωμένη με τενεκεδες λιπάσματα που έπρεπε να φτάσουν γρήγορα. Ο Τζαννής τους παράλαβε απ' το Καθούρι που τους άφησε τ' ό βαπόρι και τώρα τους πήγαινε στο νησί. Χθές τ' ό βράδυ έφυγε κι' άπόψε τ' ό βράδυ έπρεπε να γυρίση. Ο κόπος ήταν καλά πληρωμένος.
 Μά δεν ήταν μόνο αυτό. Γιατί ο Τζαννής δεν ήταν μόνος σ' αυτόν τον κόσμο. Έκει στο νησί ύπηρχε κάποιος άνθρωπος, κάποια ψυχή, που τον λάτρευε, που λαχταρούσε τη στιγμή που θ' άκουγε τη φωνή του και που θα τον αντίκρυζε.
 Όχι! Δεν ήταν έρωτας. Δεν ήταν κανένα πάθος. Ήταν κάτι μεγαλύτερο από έρωτα, δυνατότερο από πάθος, βαθύτερο απ' όλες τις αγάπες και απ' όλα τ' ό αισθήματα.
 Ήταν ή μάννα του, ή μαννούλα του, ή μαννούλα απ' τις άρρώστειες, μια γρηούλα καλόβολη, ευγενική και συμπαθητική — ή «γρηούλα του», όπως την έλεγε. Τον λάτρευε και την λάτρευε. Έκείνο τ' ό αισθημα, εκείνη ή στοργή που ένωνε και τ' ό δύο, ήταν κάτι που δύσκολα μπορούσαν να τ' ό καταλάβουν οί άλλοι.
 Ωστόσο οί άλλες μαννάδες στο νησί τη μακάριζαν:
 —Χάρ' στη Μαννάλαινα, έλεγαν. Νά της ζήση ο γυιόκας της και να τον δη' όπως θέλουμε τ' ό μάτια της...
 Απ' την άλλη πάντα γύριζαν στον Τζαννής:
 —Αντε, μωρέ, να χαίρεσαι τη γρηούλα σου!... Νά ζήση να σε καμαρώνη...
 Και πραγματικά τον καμαρώνε. Τ' όν κύτταξε στα μάτια και, μ' όλα της τ' ό γρηατεία, τον φρόντιζε. Ήταν ή αγάπη της, ή λαχτάρα της, ο Θεός της ο ίδιος. Έτσι, από τον παλιό καιρό που τον κρατούσε, βυζαντινική, στην άγκυλιά της, έτσι και τώρα, ποτ' όταν ολόκαιρος άντοας.
 Όταν έφευγε με την «Άγια Παρασκευή», πάντα ή γρηούλα άναθε ένα κερί στα εικονίσματα και παρακαλούσε τον Θεό να τ' όν έχη γερό.
 Ύστερα, όταν άργούσε να γυρίση, όταν είχε θάλασσα, όταν ο άνεμος λυσσομανούσε και τ' ό κύματα είχαν τρελλό χορό, ή γρηούλα γονατιστή μπροστά στο εικονοστάσι, παρακαλούσε την Παναγία την Τριχερούσα και τον Άγιο Νικόλαο να τ' όν προστατεύσουν και να τ' όν φέρουν πίσω γερό και δυνατό. Κι' αν τυχόν άργούσε, αν δεν φαινόταν από μακριά τ' ό άσπρο πανάκι της «Άγίας Παρασκευής», αν δεν εαγνάντευε τη βαρκούλα, μπορούσε να πάη. Την έπιανε ή καρδιά της, τ' ό μάτια της δάκρυζαν κι' ή αγωνία της ήταν άπερίγραπτη. Όλο τ' ό βλέμμα της καρφώνόταν στο πέλαγος, όλη ή ζωή της συγκεντρώνόταν πένσα απ' τ' όν κάθο, κι' ή καρδιά της δεν λαχταρούσε τίπα' άλλο, πασά να τ' όν εαγαθή. Τ' ό ήξερε κι' αυτός, Γνώριζε πως όσο άνοουσε, τόσο ή αγωνία μεγάλωνε, τόσο ή καρδιά πονούσε, τόσο ή «γρηούλα» ύπόφερε.
 Και τότε, μ' όλα τ' ό άγρια κύματα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

μ' όλη την φουσκοθαλασσιά, μ' όλο τ' ό κακό, έβαζε πλήρη για τ' ό νησί.
 Η «Άγια Παρασκευή» έσχιζε τ' ό κύματα σαν δελφίνι, πετούσε, έτρεχε για να φθαση όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο νησί. Ήταν τ' ό γοργόφτερο πουλι που έρχόταν να φέρη την ήσυχια και την γαλήνη στην συμπαθητική και καλόβολη «γρηούλα».
 — — —
 Έτσι και τώρα. Μ' όλη τη φουρτούνα μ' όλο τ' ό κακό και την κοσμογαλασσιά, ο Τζαννής θα γύριζε. Ήξερε πως ή μαννούλα του άησυχούσε, πως την έδερε ή αγωνία κι' ο φόβος.
 Κινδύνευσε, είναι ή αλήθεια, μά τώρα, τραβώντας στα γεμάτα, πήρε δρόμο. Βέβαια ο ουρανός σκοτεινιάζε πιο πολύ κι' ή νύχτα πλάκωνε άπότομα, βιαστικά. Όμως ή «Άγια Παρασκευή» ήταν γοργόφτερο πλεούμενο και, καθώς κέρδιζε άπόσταση, θα μπορούσε να φθάση πριν απ' τ' ό μεσάνυχτα στο νησί.
 Τ' ό νησί!... Αλήθεια, τί γινόταν τώρα κει κάτω!... Τ' ό ήξερε καλά ο Τζαννής. Κάτι τέτοιες ώρες οί γυναίκες τ' ό νησιού φοβισμένες άφηναν τις έλπίδες τους όλες στην Μεγαλόχαρη, Μαννάδες, αδερφές, κόρες και παιδόπουλα τ' όν ναυτικών τραβούσαν για την εκκλησία. Έκει άναθαν τ' ό καντήλια, προσκυνούσαν με τ' ό μάτια βουρκωμένα και την καρδιά βαρεία απ' την αγωνία και παρακαλούσαν τ' ό Θεό να γλυτώση τ' όν καλό τους.
 Έτσι φανταζόταν τώρα και τη μάννα του, τη «γρηούλα» του, καθώς είχε γαντζώσει στο τιμόνι και προσπαθούσε να κυβερνήση τη βαρκούλα του. Τη φανταζόταν έτσι τώρα μ' όλα της τ' ό γρηατεία, μ' όλη τη βασιτισμένη ζωή που περσσε. Την έβλεπε γονατισμένη στο πλακόστρωτο να παρακαλή τη Χάρη της!... Ω! Τ' ό ήξερε καλά ο Τζαννής πως δεν θάφευγε από την εκκλησία, αν δεν μάθαινε πως ο γυιός της έφτασε κάτω στο λιμάνι.
 — — —
 Έτσι, μέσα στον άγώνα αυτόν, καρφωμένος στο τιμόνι, με τ' ό δόντια σφιγμένα, συλλογιζόταν, συλλογιζόταν... Ο νους του έτρεχε στο νησί, τότε στη μάννα του, τότε στην «Άγια Παρασκευή» και τότε στην Μαρίνα. Βέβαια, ήταν κι' ή Μαρίνα, αυτή που άγαπούσε, αυτή που τ' όν ήθελε. Ήξερε πως ήταν κι' ή εσθή της μάννας του να την πάη, να την κάνει νυστρία του, κι' εινε την άπόφαση να σεβασθή τη θέληση της. Ύστερα κι' ή Μαρίνα ήταν καλό κορίτσι. Άπλη κοπέλλα, ναϊκουρά σωστή νησιωτοπούλα. Αυτή

Ένας δυνατός πονόδοντος

ΤΟΥ Κ. ΓΑΝ. ΠΑΠ ΔΟΥΚΑ

—'Από 'δώ κι' εμπρός έτσι θα σου μιλάω!

—Τότε θα είναι προτιμότερο να πάω στη μαμά μου!

—Και κάθεται; Έλα, λοιπόν! Σήκω, μάζεψε τα πράγματά σου και δίνε του! Τράβα στην καρακάξα τη μάννα σου! Το μεσημέρι να μη σε βρώ εδώ!

Την άφησα αγαλμα από την κατάπληξη, κι' έφυγα από το δωμάτιό της, χτυπώντας την πόρτα με τόση δύναμη που τραντάχτηκε ολόκληρο το σπίτι σαν να γίνε σεισμός.

Έντυθηκα βιαστικά, με την απόφαση να πάω στον οδοντίατρο και να πετάξω αυτό το άτιμο το δόντι. Νά τη βράσω τη θεραπεία που μου έκανε. Πήρα το τηλέφωνο, αλλ' άδικα περίμενα απάντηση. Αυτός ο παλιάνθρωπος — άλλος άσυνειδητος — δεν άνοιγε το τηλέφωνο του παρά μόνο στις δέκα. Ούτε λεπτό νωρίτερα! Όπως όποτε όμως θάβγαζα έξω. Το σπίτι δεν με χωρούσε.

Καθώς βρέθηκα στην πόρτα έτοιμος να φύγω, ή υπηρέτρια μου έκανε μια άνοητη παρατήρηση:

—Κύριε, ή γραβάτα σας δεν είναι καλὰ δεμένη!

Της άστραμα ένα χαστούκι που θα το θυμάται σ' όλη της τη ζωή. Νά τη μάθω έγω να μου μιλάει για τη γραβάτα μου, τη στιγμή που το κεφάλι μου το τρυπούσαν έξήντα δι-αβόλοι με σουβλες.

Ο γιατρός μου είχε πη να φυλάγωμαι από τα ρεύματα. Έ, λοιπόν, όχι! Όπως φυσούσε ένας παγωμένος βορρηάς, σήκωσα το κεφάλι μου και άφησα το μάγουλό μου ελεύθερο στον άερα. Τόσες μέρες που το άπροφύλαγα δεν βέσω τί κέρδισα!

Μόλις είχα βγει στο δρόμο, όταν από το άπέναντι παράθυρο, άκουσα μια φωνή:

—Καλημέρα σας, κύριε Κώστα!...

Ήταν ή κυρία που καθόταν στο αντίκρουο σπίτι. Δεν της άπάντησα. Κι' εκείνη, που φαντάστηκε, φαίνεται, πως δεν την άκουσα, ξανάπε, πιδ έντονα αυτή τη φορά:

—Καλημέρα σας, κύριε Κώστα! Σοναγύρισα και της φώναξα:

—Δεν μ' άφήνετε κι' εσύ, κυρά μου, πρωί-πρωί!

Κι' εξακολούθησα το δρόμο μου. Πιδ κάτω ήταν ή στάση του τράμι. Περίμενε κόσμος. Όταν έφτασε το τράμι, πήγα να μω από τουε πρώτου, ώρμησασε κι' άλλοι. Έδωσα δυο ιδιαιτείες γερες και μπηκα στο βαγόνι, με τήν άποφάση να μη δώσω σημασία στα σχολια που γίνον-τουσαν εις βάρος μου. Κάποιος όμως πέταξε τη λέξη «νοσούδι» και γύρισα έτοιμος για όνο:

—Ποιός ειπε στή τη λέξη;

Ποέπει ή φάτσα μου να είναι πολύ άγρια όση, για να μην το μνηση κανεις ν' αναλάβη την ευθύνη της λέ-ξας. Καί προωρησα λίγο στο δι-άδρομο. Στο μετωπό το τραμ είνα φτάσει στην παρακάτω στάση κι' έ-να κανονίονιο κύμα κόσμου έκανε έσοο στο βανάκι. Ένώ είνα πιάσει μιτ' όση στή μέση του διαδρόμου και είχα σταθή κολώνα, άφήνοντας Το ξέρετε;

Πήρα το τηλέφωνο...

—'Από 'δώ κι' εμπρός έτσι θα σου μιλάω!

—Τότε θα είναι προτιμότερο να πάω στη μαμά μου!

—Και κάθεται; Έλα, λοιπόν! Σήκω, μάζεψε τα πράγματά σου και δίνε του! Τράβα στην καρακάξα τη μάννα σου! Το μεσημέρι να μη σε βρώ εδώ!

Την άφησα αγαλμα από την κατάπληξη, κι' έφυγα από το δωμάτιό της, χτυπώντας την πόρτα με τόση δύναμη που τραντάχτηκε ολόκληρο το σπίτι σαν να γίνε σεισμός.

Έντυθηκα βιαστικά, με την απόφαση να πάω στον οδοντίατρο και να πετάξω αυτό το άτιμο το δόντι. Νά τη βράσω τη θεραπεία που μου έκανε. Πήρα το τηλέφωνο, αλλ' άδικα περίμενα απάντηση. Αυτός ο παλιάνθρωπος — άλλος άσυνειδητος — δεν άνοιγε το τηλέφωνο του παρά μόνο στις δέκα. Ούτε λεπτό νωρίτερα! Όπως όποτε όμως θάβγαζα έξω. Το σπίτι δεν με χωρούσε.

Καθώς βρέθηκα στην πόρτα έτοιμος να φύγω, ή υπηρέτρια μου έκανε μια άνοητη παρατήρηση:

—Κύριε, ή γραβάτα σας δεν είναι καλὰ δεμένη!

Της άστραμα ένα χαστούκι που θα το θυμάται σ' όλη της τη ζωή. Νά τη μάθω έγω να μου μιλάει για τη γραβάτα μου, τη στιγμή που το κεφάλι μου το τρυπούσαν έξήντα δι-αβόλοι με σουβλες.

Ο γιατρός μου είχε πη να φυλάγωμαι από τα ρεύματα. Έ, λοιπόν, όχι! Όπως φυσούσε ένας παγωμένος βορρηάς, σήκωσα το κεφάλι μου και άφησα το μάγουλό μου ελεύθερο στον άερα. Τόσες μέρες που το άπροφύλαγα δεν βέσω τί κέρδισα!

Μόλις είχα βγει στο δρόμο, όταν από το άπέναντι παράθυρο, άκουσα μια φωνή:

—Καλημέρα σας, κύριε Κώστα!...

Ήταν ή κυρία που καθόταν στο αντίκρουο σπίτι. Δεν της άπάντησα. Κι' εκείνη, που φαντάστηκε, φαίνεται, πως δεν την άκουσα, ξανάπε, πιδ έντονα αυτή τη φορά:

—Καλημέρα σας, κύριε Κώστα! Σοναγύρισα και της φώναξα:

—Δεν μ' άφήνετε κι' εσύ, κυρά μου, πρωί-πρωί!

Κι' εξακολούθησα το δρόμο μου. Πιδ κάτω ήταν ή στάση του τράμι. Περίμενε κόσμος. Όταν έφτασε το τράμι, πήγα να μω από τουε πρώτου, ώρμησασε κι' άλλοι. Έδωσα δυο ιδιαιτείες γερες και μπηκα στο βαγόνι, με τήν άποφάση να μη δώσω σημασία στα σχολια που γίνον-τουσαν εις βάρος μου. Κάποιος όμως πέταξε τη λέξη «νοσούδι» και γύρισα έτοιμος για όνο:

—Ποιός ειπε στή τη λέξη;

Ποέπει ή φάτσα μου να είναι πολύ άγρια όση, για να μην το μνηση κανεις ν' αναλάβη την ευθύνη της λέ-ξας. Καί προωρησα λίγο στο δι-άδρομο. Στο μετωπό το τραμ είνα φτάσει στην παρακάτω στάση κι' έ-να κανονίονιο κύμα κόσμου έκανε έσοο στο βανάκι. Ένώ είνα πιάσει μιτ' όση στή μέση του διαδρόμου και είχα σταθή κολώνα, άφήνοντας Το ξέρετε;

συντρόφευε τη «γρηούλα», όταν ο Τζαννής έλειπε, αυτή της μιλούσε γι' αυτόν, αυτή την βοηθούσε στις βαρείες δουλειές.

—Πότε τα στέφανα, Τζαννί; τών ρωτούσαν.

—Σιγά-σιγά, με το καλό. Να στρώσουμε πρώτα στη δουλειά!...

Η Μαρίνα ήταν εκείνη που δεν έλεγε τίποτα γι' αυτό το ζήτημα. Μά ή «γρηούλα» τραγόταν γι' αυτό, βασανιζόταν και τόν παρακαλούσε:

—'Αντε, Τζαννί μου, άντε να την πάρες με το καλό!

Της φιλούσε τότε το χέρι ο Τζαν-νής και της άπαντούσε:

—Μη στενοχωριέσαι, μάννα. Τη Μαρίνα θα την πάρω, και γρήγορα μάλιστα... Κάνε μόνο ύπομονή να φτιάξουν λιγάκι οι δουλειές...

Η «γρηούλα» συμφωνούσε. Θα περίμενε, θα έκανε ύπομονή, θα πρόσμενε. Σταματούσε την κουβέν-τα και μόνο αυτό έλεγε:

—'Αρα γε θα προφτάσω να το δώ...

Αυτός ο λόγος μιλούσε γραμμή στην καρδιά του Τζαννί. Την άγα-πούσε πολύ τη μάννα του και ήθελε να την ευχαριστήσει.

Ήξερε τί τράβηξε γι' αυτόν, τί ό-πόφερε, πόσο βασανίστηκε για να τόν άναστήσει.

Κι' έπρεπε να την βλέπατε πως καμάρωνε το γυιόκα της καθώς τόν είδε να σαλπάρη για πρώτη φορά. Εκείνη με την Μαρίνα δίπλα της, βάφτισε «'Αγία Παρασκευή» την βαρ-κούλα. Κι' ήταν ή παρηγοριά της και το καμάρι της αυτό το μικρό πτεούμενο. Σίγουρα με τόν καιρό θα μπορούσε να γίνει ολόκληρο καί-κι, ένα μεγάλο τρικάρτο καί-κι που θάσχιζε τα πέλαγα, θα πήγαινε σε μακρινά λιμάνια και που θα το έλεγαν πάντα «'Αγία Παρασκευή» —τότε, όταν ο Τζαννής θα είχε πάρει τη Μαρίνα.

Μόνο ένα φόβο είχε ή γρηούλα:

—'Αρα γε θα ζήσω να τα δώ ό-λα αυτά;...

Νάτο! Φάνηκε το νησί εκεί κάτω μακριά, που τρεισοβούν μερικά φώτα. Λίγο κουράγιο ακόμα χρειά-ζεται ο Τζαννής για να μπορέση να φτάση. Και πραγματικά, όσο κι' άν τά κύματα ήταν μαύρα βουνά μέσα στη νύχτα, ή «'Αγία Παρασκευή» ό-λο και ποχωρούσε. Τά φώτα, εκεί στο βάθος του ορίζοντα μεγάλωναν, μεγάλωναν ξεχωρίζαν καθαρά.

Απ' εκεί άόστερα ήταν για τόν

Μία έπονόδωσις

Ο γνωστός αδιάβολος του τυ-πογραφείου που δημιουργεί συχνά με τα τυπογραφικά λάθη τις πιδ άκατα-νόητες άνωμαλίες, έβαλε την ούρα του και στο προηγούμενο φύλλο μας. Έτσι, ή ύπογραφή του έλακτου συνεργάτου μας κ. ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ μετατο-πίσθη στην 1η στήλη της α' σελίδος. Το χειρότερο όμως, είναι ότι ένας στί-χος από το σχετικό χρονογράφημα θρέ-θηκε στην θέση της ύπογραφής ενός ποι-ήματος της σελίδος Νεοελληνικής Λογο-τεχνίας! Κάνουμε κι' εδώ την σχετική έ-πανόδωση: το ποίημα αυτό, με τόν τίτλο αΞΕΡΩ ΜΟΝΑΧΑ άνήκει στον άνα-γνώστη μας κ. ΤΕΛΗ ΑΘΑΣ.

Ζητούμε συγγνώμη από τόν άναγνώ-στασ μας για τήν ασαλατοποίηση αυτή.

Τζαννί ένα παινίδι. Μάζεψε το φλόκο, γύρισε το πανί κι' έβαλε γραμμή πλώρη για το λιμάνι.

Νά ο βράχος, να ο μάλος, να ή σκάλα. Μουσκεμένος, μά γεμάτος χαρά ο Τζαννής διπλώρωσε και πή-δησε στο μώλο που τόν περιμεναν οι νησιώτες.

—Γεια σου, Τζαννί.

—Χαρά στο κουράγιο σου!...

—'Η Παναγιά σ' έφύλαξε...

—'Η Παναγιά κι' ή εύχη της μάν-νας μου, μουρμούρισε αυτός καθώς έδενε τη βάρκα.

Τότε σήκωσε το κεφάλι και κύττα-ξε τριγύρω:

—Μά ποδ είναι ή μάννα μου;...

Μιά σιγή καταθλιπτική σκέπασε αυτή την έρώτηση. Κανένας δεν ά-πάντησε.

—Για τη μάννα μου, για την γρη-ούλα! ρώτησα, πατριώτες, έκανε πάλι ο Τζαννής. Γιατί, τάχατες, δεν είναι εδώ;... Γιατί δεν την βλέπω;...

Ο Γιακουμής του έπιασε το χέρι:

—Κουράγιο, Τζαννί. 'Η γοη ά σου είναι άρρωστη βαρεία... Πάμε στο σπίτι...

Κεραυνός χτύπησε τόν Τζαννί:

—'Αρρωστη! Έκανε. 'Αρρωστη βαρεία!... Μά έγω χθές την άφησα καλά... Ήταν μιά χαρά...

—Ναι!... Μά έτσι είναι τα γερά-ματά... 'Απ' τη νύχτα βάρυσε και το ποδι ήταν άσχημα...

—Ξαφνικά;...

Γαλλική ποίηση
του Francis Carco

Βερλαινικό

Ένα δέντρο τρέμει στον άέρα τα παραθυρόφυλλα βροντούνε τα νερά, έπως έχει βρέξει, πλημμυρούνε.

Φύλλα παινιδίζουν στον άέρα που τα διασκορπίζει, κι' εξαφνα μεγάλη μπόρα άρχίζει.

Εσθωριάζει ή μέρα. Στο μικρούλι ορίζοντα έχει πέρα έλπεω το γυμνό χαμπαναριό τ' άψηλό, κι' επάνω ένα σταυρό.

Μέσα στη γαλήνη σήμαντρο μοναστηριού, σημαίνει. Τώρα ο ήχος όλο κι' ανεβαίνει κι' ύστερα με τόν άέρα σβύνει...

Μέσα στην άνεμοταραχή ένα δέντρο άναστενάξει, σαν άδρή, πανάλαφη θροχή που φουντώνει κι' εξαφνα κοπάξει.

Από την άγάπη μου για σενα την παλιά, τη μελαγχολική, θ' άπομνημό μόνο ή μουσική της φωνής αυτής ή πληκτική;...

(La Bohème et mon coeur)

Μεταφρ.: ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

—Ξαφνικά...

—Πάμε λοιπόν!...

Και γρήγορα πήρε τόν άνηφορο μαζί με τόν Γιακουμή, Έπρεπε να τρέξη, να την σώση, να την γεμίση με την άγάπη του, με την στύργη του. Σίγουρα θα ήταν περαστικά, δεν μπορούσε παρά να ήταν περα-ραστικά.

—Κι' ο γιατρός; ρώτησε. Τί λέει ο γιατρός;

—Τί να σου κάνη ο γιατρός!...

Σάν τρελλός ανέθηκε τη μικρή ά-σθεστοχρήστη σκαλίτσα και μπηκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Μαρίνα και δυό-τρεις γυναίκες ήταν εκεί. Αυτή παράστεκε, αυτή φρόντιζε για όλα.

—Τί γίνεται;... τη ρώτησε ο Τζαν-νής.

Εκείνη τόν κύτταξε. Τά μάτια της είχαν βουρκώσει και τά χείλη της έτροσαν.

—Δεν γνωρίζει πιά! ψιθύρισε.

—Δεν γνωρίζει;...

—'Οχι!... Έχει τά μάτια καρφω-μένα στον τοίχο...

Έσκυψε το κεφάλι για λίγο ο Τζαννής. Ύστερα έκανε δυό βήματα κι' έφτασε στο κρεβάτι όπου άγω-νιούσε ή μαννούλα του. Έσκυψε, την κύτταξε. Δίπλα του στεκόταν ή Μαρίνα. Ύστερα πήγε πιδ κοντά της έσκυψε πιδ πολύ και ειπε στη «γρη-ούλα»:

—Μάννα, ενώ είμαι!... Έγω, ο Τζαννής... Είναι κι' ή Μαρίνα... Μη σε νοιάζει, μη φοβάσαι!... Είμαστα κοντά σου και θα σε κάνωμε κα-λά!...

Τά όρθάνοιχτα μάτια της γύρισαν και τόν κύτταξαν. Ύστερα καρφώ-θηκαν στην Μαρίνα και κατόπι ξα-ναγύρισαν σ' αυτόν. Τά λιπόσαρκα χείλια της τράβηξαν τά σκεπάσματα και ύψώθηκαν. Το ένα χέρι ή «γρη-ούλα» το έτεινε στον Τζαννί, το άλ-λο την Μαρίνα.

—Σας νιώσισε. Είναι οι γυναίκες.

Ο Τζαννής κι' ή Μαρίνα έπιασαν τά σκεπάσματα εκείνα νείνα που ήταν παγωμένα και τά έσφιξαν. Μά τά χείλια εκείνα δεν τούε άφισαν πιά.

Ο Τζαννής κατάλαβε τη σημα-σία.

—Ένοια σου, μάννα, θα την πάω τη Μαρίνα... Δόσε μας την εύχη σου!

Τά μάτια της νηπούλας φωτίστη-καν από μιτ' παράξενη λάμψη. Πιδ δέ βάσταξε παρά λινα λεπτά. Σε λινα τά νέον της έσφισαν, τραβή-ντηκαν, κι' ύστερα έπεσαν βροιά, και τά γέλιη έπασαν ν' άναπνέουν.

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σοφό λόγια

Οι ευχάριστες συμβουλές σπανιότατα αποβαίνουν ωφέλιμες.

ΜΑΣΣΙΓΙΟΝ

Ο τέλειος και σοφός άνθρωπος κρατάει την ίδια ψυχραιμική στάση τόσο άπέ-ναντι τών δυστυχημάτων όσο και άπέ-ναντι τών εύτυχών γεγονότων.

ΟΡΑΤΙΟΣ

—Πάντοτε κολακεύεται κανείς να πι-στεύη ότι κάθε τρέλλα του θα είναι και ή τελευταία.

Β. ΣΕΡΜΠΟΥΛΙΕ

Η θλακεία του ήλιθίου, χρησιμοποιεί πάντοτε για άκόνι του πνεύματος του εύφους.

ΣΑΙΕΠΗΡ

— Προχωρείτε, κύριοι! Προχωρείτε εμπρός!

— Ο εισπράχτορας ήρθε κοντά μου: — Προχωρήστε, λοιπόν, κύριε.

— Ούτε συμμορφώθηκα, ούτε έδωσα απάντηση.

— Μά επί τέλους, κύριε, επανέλαθε ή φτωχός άνθρωπος με την τσάντα, έσάς το λέω! Δεν προχωρείτε πιά μέσα;

— Όχι, δεν προχωρώ! Εφώναξα.

— Μά ό κόσμος στριμώχνεται πίσω. Καθόσαστε μέσ' στη μέση και δεν αφήνεται να περάση κανένας άλλος.

— Μου είναι αδιάφορο! Έδώ μ' άρρσει να κάτω κι' έδω θα κάτω. Δεν πλήρωσα τό εισιτήριό μου; Πήγαινε, λοιπόν, να μη σέ στείλω πρωί-πρωί!

— Οι άλλοι επιβάτες μου έβριχναν άγριες ματιές. Τους έβλεπα όλους σαν προαιώνιους έχθρους μου. Κάποιος, λοιπόν, έτόλμησε να λάβη τό λόγο!

— Δεν καταλαβαίνω την έπιμονή σας, κύριε! Έδώ στριμωχόμαστε βλοκ κι' έσεις εκεί!

— Εσού να κυττάς τη δουλειά σου!

— Μά ό κόσμος είναι σαν σαρδέλες στίβαγμένους!

— Μά πήτε στην εταιρία να βάλη κι' άλλα βαγόνια! Έγώ δεν τό κουνάω από 'δω!

— Πετόχησαν ακόμα δυό-τρεις και ήπανε τά σχετικά τους. Τους κεραυνοβόλησα με τό βλέμμα μου. Ό,τι κι' άν λέγανε, ήμιον αποφασισμένος να μείνω εκεί! Θα πήγαινα μάλιστα ως τό τέρας, έτσι για να τους σκάσω.

— Αυτό τό γαϊδουρινό πείσμα πρώτη φορά τό βλέπω στη ζωή μου, είπε κάποιος.

— Κι' ένας άλλος συμπλήρωσε με πνεύμα:

— Φαίνεται πως είναι καρφωμένος εκεί!

— Ολόκληρο τό περιεχόμενο του τράμ έσκασε στα γέλια. Έγύρισα έτοιμος ν' άρπαχτώ. Και είδα πίσω μου κάποιον επιβάτη που είχε ανοίξει τό στόμα του σ' ένα πλατύτατο κοροϊδευτικό γέλιο, στο άκουσμα της πνευματώδους παρατηρήσεως του άλλου. Ένα γέλιο που μ' έρέθισε. Είδα δυό σειρές κατάλευκα, γερά, κανονικά δόντια. Κι' αυτό τό θέμα, τη στιγμή που έγώ υπέφερα φριχτά από τό κόψιο μου δόντι, μ' έρέθισε περισσότερο. Χωρίς να καταλάβω πως, τούδωσα μια γερή γροθιά στο στόμα, συνοδευοντας τη χειρονομία του με τη φράση:

— Για να μάθης άλλη φορά να κοροϊδεύης!

— Τόν πήραν τά αίματα. Έγινε φασαρία, τό τράμ σταμάτησε. Μερικοί μ' έπιασαν, αλλά τόξ έδωσα μερικές γροθιές και τούς κράτησα σέ απόσταση. Ένα μικρό έβαλε τά κλάμματα. Ανέβηκε ένας πόλιςμαν, και με πήρε, ενώ ό παθών τραβούσε για τό φαρμακείο. Άκολούθησε μιά δλόκληρη ομάδα για να καταθέση εις βάρος μου. Με πήγαν στο αυτόφωρο για διατάραξη της κοινής ήσυχίας. Έπληρώσα κάποιον γιλιόκο κι' ό πόλιςμαν κράτησε τά στοιχεία μου, για να μη ήποβληθή μήνυσις επί άδίκω επιθέσει. Δεν ήέρω κι' έγώ πως κρατήθηκα και δεν έβουισα τό δικαστή.

— Ήταν ακόμα έναντι παρόι τέταρτη ύταν βγήκα από τό δικαστήριο. Όλες τίς δέκα που άνοιξε ό άδοντοίατρος είδα ακόμα καιρό. Αισθανόμουν την

ανάγκη να τσακωθώ με κάποιον άλλο. Καθώς εβόδιζα στο δρόμο κι' έβλεπα ένα σωρό ανθρώπους να μιλάνε ήσυχα, να γελάνε, να κυττάνε τίς βιτρίνες, μου έρχόταν να τούς άρχίσω όλους στο ξύλο. Ή τύχη με βοήθησε και κάποιος με σκούνησε στο δρόμο. Μου ζήτησε «παρντόν».

— Τόν κακό σου τόν καιρό! Γουρούνι! Εφώναξα! (Αυτή τη φράση «τόν κακό σου τόν καιρό», τη μεταχειρίστηκα πολύ εκείνη την ήμέρα). Ευτυχώς γι' αυτόν, ό άπρόσεχτος άνθρωπος έκανε πως δεν άκουσε.

— Έπήγα στο μαγαζί μου. (Έχω έμπορικό κατάστημα). Έρριξα σέ όλους τούς υπαλλήλους μια άγρια ματιά, χωρίς να πώ καλημέρα και κάθησα δίπλα απ' τό ταμείο. Κάποια κυρία εφώνιζε λίγο πιο πέρα κι' έκανε τά συνηθισμένα γυναικεία παζάρια. Μου έδωσε τρομερά στά νεύρα. Έπήγα κοντά, τράβηξα τό ύφασμα με θυμό και είπα:

— Κυρά μου, έχεις σκοπό να φωνίσης ή όχι;

— Μά ό άλλος άπάντα τό δίνει φτηνότερα! διαμαρτυρήθηκε ή κυρία.

— Τότε να πäs στον άλλον. Έδω τό δίνουμε ογδόντα τόν πήχυ!

— Ό υπάλληλός σας μου τάφησε 78.

— Θα τόν άπολύσω!

— Όστε ογδόντα, λοιπόν;

— Όχι ογδόντα! Τώρα ογδόντα πέντε!

— Τότε θα πάω να φωνίσω άλλοι!

— Νά πäs, κυρά μου! Και να πηγαινης συχνά. Στο δικό μου τό μαγαζί να μη ξαναπατήσης!

— Η κυρία έφυγε κάνοντας τό σταυρό της, ενώ οι υπάλληλοι και ό συννεταίρος μου με κύτταζαν με άνοιχτό τό στόμα. Έλαθε τό λόγο ό συννεταίρος μου:

— Δεν κάνεις καλά να διώχνης τούς πελάτες από τό μαγαζί.

— Έτσι μ' άρέσει! άπάντησα. Κι' από σήμερα θα τούς διώχνω όλους!

— Ναι, αλλά τό μαγαζί είναι και δικό μου.

— Αν θέλης, Θόδωρε, χωρίζουμε!

— Πάρε τά κεφάλια σου και τιάβα!

— Πολύ καλά! Θα σου στείλω τό δικηνόρο μου, είπε, παίρνοντας τό καπέλλο του.

— Οι υπάλληλοι παρηκολούθησαν όλη αυτή τη σκηνή με άπορία και κατάπληξη. Αυτό μούδωσε επίσης στα νεύρα.

— Άκούστε 'δω! τούς φώναξα. Κυττάτε τη δουλειά σας, είδημ' σας άπολύω όλους αυτή τη στιγμή!

— Έκύτταξα τό ρολόι μου. Δέκα παρά είκοσι. Όρα για τό νιατρό. Λογάρια να φτάσω παρά δέκα για ναμαι πρώτος στη σειρά. Ό πονόδοντος είχε δυναμώσει σέ σημείο φριχτό. Στο νιατρό όμως δεν έφτασα πρώτος. Είχε προηγηθή ένας άλλος, που τόν βοήκα ξεπλωμένο στην πολυθρόνα και χωμένο την εφημερίδα του.

— Πώς σας φαίνεται ή Εύρωπαϊκή κατάσταση; με ρώτησε, σηκώνοντας τό κεφάλι από τό διάβασμα.

— Τό άνοιόκυτόξα κι' αυτόν: Ευτυχώς δεν έπέμεινε στην έρώτηση. Άλλοιώς θα τού πέταγα καμμία κερκέλα.

— Επί τέλους δέκα. Ή πόρτα άνοίγει και βγαίνει ό νιατοός, εύχαριστημένος και γελαστός.

— Καλημέρα σας, κύριοι!... Ποιός είναι πρώτος;

— Άν είναι δυνατόν να περάσω έγώ, είπα. Υποφέρω τρομερά!

— Ο κύριος σηκώθηκε:

— Με συγχωρείτε, αλλά έχω έρθει από τίς έννηάμιου για ναμαι πρώτος! είπε. Και πέρασε, χωρίς ν' άκούση τη φράση «τόν κακό σου τόν καιρό» που τού πέταξα.

— Ήρθε και ή δική μου σειρά.

— Έ. πως πάμε; ρώτησε ό άδοντοίατρος.

— Πάρ' την τανάλια σου και βγάλ' το! τού άπάντησα. Δεν εκλείσα μάτι απόψε!

— Όχι, βρε άδερφέ, είπε εκείνος, έπιμένοντας στην άποψη του. Γιατί να χαραμίσουμε τό δόντι;. Ένψ με λίγη θεραπεία...

— Άρπαξα την τανάλια στο χέρι και τού δήλωσα:

— Χωρίς πολλά λόγια: Ή τό βγάξης ή τό βγάξω μόνος μου!

— Στάσου να τό συγγνώσουμει...

— Έβουλα την τανάλια στο στόμα, χωρίς ν' άργοπορώ. Ευτυχώς με πρόλαβε.

— Νά κάνουμε μιά ένεση άναισθητική πρώτα!

— Νά τίς βράσω τίς ένεσεις. Τράβα το, γιατί άλλοιώς!...

— Πρέπει ή όψη μου να ήτανε πολύ άγριωπή. Γιατί ό νιατοός είπε:

— Άφού έπιμένεις!

— Τό άρπαξε στην τανάλια. Μία δυό, τρεις και τό δόντι πετόχηκε!

— Εκείνη τη στιγμή μου φάνηκε πως έβγαине μαζί τό μάτι μου, τό αυτό μου και ή καρδιά μου. Όταν είδα όμως τό δόντι στην τανάλια, ήσύχασα. Ό νιατοός μούκανε μερικές πλύσεις στο στόμα, μ' έβαλε σ' ένα ντιβάνι να ξεκουραστώ λιγάκι κι' έκει κοιμήθηκα ως τίς έφτά τό βράδυ...

— Όταν σηκώθηκα, διεπίστωσα με χαρά πως ό πόνος είχε περάσει. Μιά μικρή, ελάχιστη ένόχληση μόνο, που θα ξεχνιόταν κι' αυτή... Ευχαρίστησα τό νιατρό και τόν χαιρέτησα.

— Έλα 'δω, μου είπε. Πάρε και τό δόντι να τήξης γι' άνάμνηση!

— Τό τύλιξα σ' ένα χαρτί και τ' έβαλα στην τσέπη τού γελέ ου μου, άφου τό προσεφώνησα καταλλήλως:

— Εσού είσαι που με πόναγες, έ; Ήλα 'δω τώρα να σε βάλω στην τσέπη. Κι' άν σου περνάη πόνος κι' έκει!...

— — —

— Αυτά όλα συνέβησαν σήμερα. Και τώρα κάθομαι, σκέπτομαι τά κατορθώματά μου και με πιάνει φρίκη. Έχω πολλά καθήκοντα να εκτελέσω: Να ζητήσω συγγνώμη από τη γυναίκα μου, να δώσω εξηγήσεις στο συννεταίρο μου, να πάω και να βρω τούς φιλήσυχους πολίτες που έκακοποίησα στο τράμ, να μαλακώσω τούς υπαλλήλους μου, ν' άνταποδώσω την πρωινή καλημέρα στη γειτόνισά μου και να τούς πώ:

— Δεν έφταιγα έγώ! Όρίστε ό υπεύθυνος! Και να δείξω τό δόντι...

— Κύριοι, άν σας έχη πειράξη ποτέ δυνατός πονόδοντος, φαντάζομαι πως θα με καταλαβαίνετε...

— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τα εΐδημα του δικαστηρίου

Απόγνωσις

του Κ. Δ. ΦΑΘΑ

Η ΤΑΝ έχει ό μπαμπάς. Ή μαμά. Οι άδελφοί. Ή κόρη. Έξαλλοι 'βλοι. Μηνιόντες 'βλοι. Θηρία άνήμερα, έτοιμα να κατασπαράζουν τόν κατηγορούμενον. Έάν οι άγριες ματιές έτροπούσαν θα ήταν κόσκινο ό δυστυχής.

Αιγυπτής είναι ό μπαμπάς. Και όταν καλείται να καταθέση, ξεροβήχει προηγουμένως τόσον άγρια ώστε τραντάζει την άτμόσφαιρα και τά τζάμια τού δικαστηρίου.

— Τί συνέβη;

— Συνέβη τό εξής κ. πρόεδρε. Έμεις καθόμαστε στο επάνω πάτωμα. Ό κατηγορούμενος κάθεται στο κάτω. Σχέσεις πολλές δεν είχαμε, μιά τοπική καλημέρα-καλησπέρα.

— Νέος ξεροβήχας φοβερός συκλονίζει τό δικαστήριο, προς καθαρισμόν τού λάργυγος από τά κρυολογικά παράσιτα.

— Τόν είχαμε για κύριον εύγενή, όπωσδήποτε, διότι πρέπει να ύμολογήσω ότι πριν απ' αυτό που έκανε δεν μάς έδωσε ούδεμίαν άφορμήν. Άλλά, κύριε πρόεδρε, ένα βράδυ, στέλνει επάνω την ύπηρετιά του, ή όποία χτυπά την πόρτα, μπαίνει μέσα και λέει ότι ό κύριος της θέλει να δή την δεσποινίδα. Άπορήσαμε όλοι τί μπορούσε να θέλη ό συγκατοικός μας την δεσποινίδα και είπειδή ή κόρη μας εκείνην την στιγμή είχε μάθημα διότι πηγαινει στο Ώδειον άπαντήσαμε ότι ή δεσποινίς είναι άπησχολημένη κι' άν θέλη ν' άνέβη επάνω ό κ. Πατρόζος.

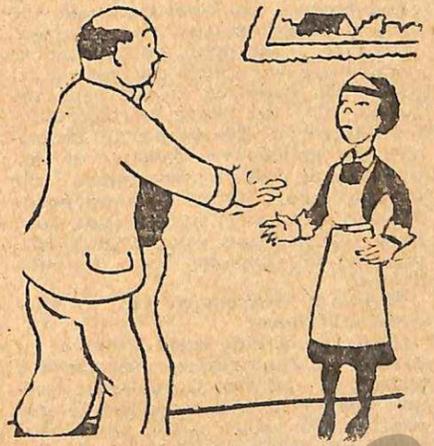
Καινούργιος βήχας ακόμα συκλονιστικώτερος τραντάζει τό δικαστήριο, καθάριζε έντελώς τόν λαϊμόν τού όμιλούδοντος και τώρα ή φωνή άκούη διαυγέστερα άντηζει μέσα σέ ήσυχία άπολυτή:

— Έφυγε ή ύπηρετρια, αλλά σέ λιγάκι άνεβαίνει πάλιν και λέει ότι ό κύριος έπιμένει, είναι κάτι που ένδιαφέρει πάρα πολύ την δεσποινίδα για τίς φωνητικές σπουδές της, και έπειδή ξεράμε ότι ό κ. Πατρόζος είχε πολλές γνωριμιές και έπειδή έπιδιώκαμε κάποια ύποτροφία, είπαμε μήπως τυχόν και παρ' έλπίδα συνέβη να ξερη ή να μπορη τίποτε ό συγκατοικός μας. Της λέω, λοιπόν, Έλπίζω κατέβα μιά στιγμή να δής τί σε θέλει ό κ. Πατρόζος.

— Έτσι λέει ό πατήρ. Και όσο λέει τόσο άνάβει. Και όσο άνάβει τόσο ύψώνει την φωνήν και φουσκώνουν οι άρτηριές τού λαϊμού του και βήχει θσοντωδώς κατά τρόπον που άρχίζει να γίνεται έπικίνδυνος. Γιατί όμως όλα αυτά; Γιατί τόσο μένος; Τί ήθελε ό κ. Πατρόζος την δεσποινίδα Έλπίδα; Άσχετως τού όνόματος και παρ' πάσαν καλαμπουοικήν διάθεσιν ή δεσποινίς Έλπίς κατέβηκε δίχως να έσθιασε τίς σκάλες, τρέχουσα την έλπίδα, ότι παρ' έλπίδα μπο-

ρούσε να της άναγγείλη εύχάριστα πράγματα ό κύριος συγκατοικός της. Άλλά όσα ήκολούθησαν ήσαν άνέλπιστα και άπελπιστικά. Μόλις πάτησε τό κατώφλι τού συγκατοικού είδε έναν κ. Πατρόζον έξαλλον, άνάστατον, άγριεμένον, θρηϊώδη, με τά χέρια πίσω, ό όποιος την ύπεδέχθη ως εξής:

— Μωρή κατσικά, μωρή γαϊδούρα, μωρή άσυνείδητη, μωρή παληοαίμου, μωρή καρακάξα, τί σκούζεις, μωρή, έτσι και χαλάς τόν κόσμο έ; Ού στο διάολο

Ή ύπηρετρια μάς είπε πως ό κύριός της θέλει να ιδή την δεσποινίδα...

άπό και στραβοκάνα, παληογορούνα, άν σε ξανακούσω και σκούζεις έτσι θ' άρπάξω την μαγγοούσα και θα σε κωνήσω όλους! Όλους! Στα κομμάτια!

Και μπράμ! Της έκλισε την πόρτα κατόμουτρα. Ένωσείται ότι έφρειάστηκε ύστερα από άναμονήν πολλών λαιπών, να κατέβη όλόκληρη ή οικογένεια για να μεταφέρη την δεσποινίδα στο επάνω πάτωμα, λιπόθυμη ήδη από ένός τεταρτού.

— Όλα αυτά τά καταθέτε τρέμουσα όλόκληρη ή οικογένεια. Και καθώς τά λέει ζητεί επί πίνακι την κεφαλήν τού κατηγορούμενου. Ή μήτηρ, μάλιστα, φθάνουσα στην ύπερβολήν λέει ότι τό κορίτσι της έχασε από τότε την φωνήν:

— Ούτε τραγουδάει, ούτε τίποτε.

— Μήπως είναι βραχνή;

— Όχι. Κόπηκε ή φωνή της. Και πρέπει να μάς πληρώση έκασοσταριές χιλιάδες άποζημιώσεις για την συμφορά.

— Όλα αυτά προδιαθέτουν τό δικαστήριο έναντιόν τού κατηγορούμενου. Καλείται να άπολογηθή. Φάτα στραβοβόλου. Μάτια τζαναμπέση. Μύτη γρουσουζή. Φωνή στοιγιά.

— Μ' έτάραξε.

— Πώς σ' έτάραξε βρε καλή;

— Έσκούζεις.
— Σύντομα-σύντομα.
— Την πρώτη νύκτα δεν μίλησα. Την δεύτερη νύκτα δεν μίλησα. Την τρίτη νύκτα δεν μίλησα. Την τετάρτη όμως άρχισα να χάνω την ύπομονήν. Δεν είμαι έχθρος της μουσικής. Παρακαλώ. Φίλος της μουσικής είμαι. Έχω και πολλές γνωριμιές στα Ώδεια. Άλλά είμαι φίλος της μουσικής, όχι αυτού τού φοβερού φωνοτροπάνου της δεσποινίδος που μου έσουβίλιζε τ' αυτιά επί έννέα ήμερονύκτια. Έστριφογόραξ, ό δυστυχής, επάνω στο κρεβάτι μου, εσφάριζα τ' αυτιά μου, έμακάριζα τούς κουφούς και έλεγα, Θεέ μου, φοβούμαι πως θα χάνω φόνον. Γιατί μου στέλνεις κάθε βράδυ αυτό τόν δαίμονα; Δεν μπορεί να τσιρίξη ως τίς όχτώ; Είναι άνάγκη να τραουδά ως τά μεσάνυχτα; Τραγουδά; Τι λέω; Τραγουδοι ήταν εκείνο; Ήταν, κ. εισαγγελεύ, ώσάν να έβαζες κάτω μιά κοπέλλα, να κρατούσες ένα μαχαίρι, να άκουπούσες την αίχμην του στον λαιμόν της, κι' έτσιρίξες εκείνη όταν μετά άπέσειρες τό μαχαίρι έσταματούσε για μιά στιγμή. Ύστερα πάλι τό ξανάβαζες και ξανάρχιζε άκούη άγριώτερα. Κι' αυτό γινόταν ως τά βαθία μεσάνυχτα. Κυριε είσθε άνθρωπος, έχετε νεύρα, θάλτε τό χέρι στην καρδιά σας. Τί θα έκανατε άν εισάσα στην θέση μου; Και πάλι φόνα δεν έκανα. Σε μίαν στιγμήν παραφροσύνης την έβουσα λιγάκι. Αυτό είν' όλο.

Τώρα ή κοινή γνώμη σπρέφεται με τό μέρος τού ανθρώπου. Και τό δικαστήριο τόν καταδικάζει επισιακός εις δεκαήμερον κράτησιν για τίς βουές. Ό άνθρωπος όμως είναι εύχαριστημένος. Η κοπέλλα πολυ καιρόν ακόμα θα χάνη για να ξαναβρη την φωνή της.

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

Τό «'Εμπρός» τῶν 'Ασυνῶν

Ο αθηναϊκός τύπος εφημερίδων, μεγάλη και γοργή πρόοδος κατά το διάστημα που κάθε φύλλο εφημερίδος έπωλείτο 5 λεπτά. Δηλαδή, από το 1905 έως το 1920. Μέσα στα είκοσι πέντε αυτά χρόνια, οι αθηναϊκές εφημερίδες, έγιναν ανώριστες. Το 1895 ήταν τετρασέλιδες και ως το 1920 έγιναν δεκάσέλιδες και δώδεκάσέλιδες. Το 1895 έτυπώνοντο σε επίπεδα χειροκίνητα πιεστήρια, και το 1920 έβγαιναν από τεράστια κυλινδρικά ταχυπιεστήρια, που έξετύπωναν 30.000 φύλλα και άνω την ώρα. Το 1895 εξέδιδοντο στην 'Αθήνα μόνον 5 καθημερινές εφημερίδες και το 1920 έφθασαν στις 26.

Οι πεντάλεπτες αθηναϊκές εφημερίδες. — Πώς ο Καλαποθάκης εξέδωκε το «'Εμπρός». — Οι συνεργάτες του. — Το πιεστήριο που έδούλεν 7 1/2 λεπτά κάθε εικοσιτετράωρον. — 'Ο Δ. Καλαποθάκης ως δημοσιογράφος, ως θεατρικός συγγραφέας και ως πατριώτης.

λουθοῦσε θριαμβευτικά τὸ λογοῦ του. — — — 'Ο Δημ. Καλαποθάκης ήταν άνθρωπος μορφωμένος, εξυπνότατος, δραστήριος και μεγαλοπρεπής.

Ετή σημαντικώτατη αυτή πρόοδος, το μεγαλύτερο ρόλο έπαιξε η τιμή των φύλλων: η πεντάρα. Μά είχε καλύτερευσει συγχρόνως πολύ και η αθηναϊκή εφημερίδα.

καί ξένα, ιστορικά αναγνώματα, και κάθε είδους άλλα ενδιαφέροντα πράγματα. — — — Μὲ τὰ ἐφόδια αὐτά, γρήγορα τὸ «'Εμπρός» ἐξυψώσε τὴν πεντάλεπτη εφημερίδα. Ἰη εἰς ἔδωκε κύρος καὶ βεβαιότητα. Μά ἐδημιούργησε καὶ ἀγχιον συναγωνισμό μὲ τὸ πεντάλεπτο «'Σκρίπ». Καὶ οἱ δεκάλεπτες οἰσ εφημερίδες «'Ακρόπολις» καὶ «'Αστὺ» ἐφοβήθησαν τὸν συναγωνισμό τοῦ «'Εμπρός» καὶ ἔγιναν κι' αὐτὲς πεντάλεπτες. Ὡστόσο, τὸ «'Εμπρός» κατῶρθωνε νὰ κρατῆ τὴν πρώτη κυκλοφορία. Διαρκῶς καλλιτέρευε τὴν ἔκδοσή του καὶ ἔκανε νεωτερισμούς. Μάλιστα, ὁ Καλαποθάκης ἐσπρωχνε τὴν πρόοδο τοῦ φύλλου του περισσότερο ἀπὸ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς του. Ὅταν ἐκυκλοφοροῦσε 5.000 φύλλα τὴν ἡμέρα (καὶ αὐτὴ ἦταν τότε μεγάλη κυκλοφορία) ἔφευγε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἕνα ταχυπιεστήριο.

Γεννήθηκε το 1862 στην 'Αερόπολη τῆς Μάνης καὶ ἀνήκε σὲ ἐκλεκτὴν οἰκογένεια. Σὲ ἡλικία 20 μόνον χρόνων βρέθηκε στο Βόλο, δηλαδή μάλιστα ἡ Θεσσαλία ἔγινε 'Ελληνική. Ἐκεῖ ἀρχισε τὴ δημοσιογραφικὴ του σταδιοδρομία. Ἐξέδωκε τὸ περιοδικὸ «'Σατανῶν» καὶ κατόπιν ἀπὸ τὸ 1885 τὴν εφημερίδα «'Σημαία». Τὸ 1886 ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐξακολούθησε τὴ «'Σημαία». Ἡ εφημερίδα αὐτὴ διεκότη πολλὰς φορὰς καὶ ἐξυψώθησε ὀριστικὰ τὸ 1889. Σχετικὰ μὲ τὴ διακοπὴ τῆς διηγοῦνται τὰ ἑξῆς: 'Ο Καλαποθάκης, ὅταν εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη οἰκονομικὴ σωτηρία, κατέφυγε στὸ φίλο του Στέφανον Σκουλοῦδη, ποῦ ἦταν ἀμύλουτος, ἀλλὰ δὲν ἐφημίετο ὡς γενναῖος ὄντας. Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν ὁ Καλαποθάκης ἕνα συγκινητικὸ γράμμα ποῦ ἐτελείωνε μὲ τὴ φράση: «'Η «'Σημαία» ἀποθνήσκει!» 'Ο Σκουλοῦδης, ψυχρὰ καὶ ἀπανα, τοῦ ἀπήντησεν: «'Αφήσατέ τὴν νὰ ἀποθάνῃ ἐν εἰρήνῃ.» 'Ο Καλαποθάκης, ἐπειδὴ ἡ «'Σημαία» τοῦ ἄφηνε καὶ μικρὰ χρέη, ἐανάγραψε στὸ Σκουλοῦδη καὶ τοῦ ἐπρόσθεσε: «'Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποστείλετε τοῦλάχιστον τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς.» 'Ο Σκουλοῦδης ὅμως σκληρὸς καὶ ἀλύπτος, ἀπήντησεν: «'Επιθυμῶ νὰ παραμείνῃ ἄταφος.» 'Η ἀποτυχία αὐτὴ δὲν ἀπογοητεύσε τὸν Καλαποθάκη. Τὸ 1890 ἐκδίει τὴν εφημερίδα «'Σύνταγμα». Ναυσάγει ὅμως καὶ αὐτὴ μετὰ ἕνα χρόνο. Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ τὴς ἐκδοτικῆς αὐτῆς ἀποτυχίας, ὁ Καλαποθάκης ἐθριάμβευσε μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ «'Εμπρός».

Τὸ «'Εμπρός» τοῦ Καλαποθάκη ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους δημοσιογραφικοὺς οργανισμοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἐξέδοθη μὲ γερὰς βάσεις καὶ ἐξηκολούθησε μὲ σύστημα καὶ ἀματάτατον ρυθμὸν τὴν ἔκδοσιν του. Τὸ προσωπικὸν του ἦταν πολυἀριθμὸν, μόνιμον, ἐκλεκτὸ καὶ ἐπληρώνετο τακτικώτατα. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ «'Εμπρός» εἶναι ἡ πρώτη ἀρτια ὀργανωμένη εφημερίδα, ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως.

Σχετικὰ διηγοῦνται καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον: 'Ο Καλαποθάκης ἀποφάσισε νὰ γιορτάσῃ τὰ ἐγκαίνια τοῦ καινούργιου πιεστηρίου, μὲ ἕνα λουκούλλειον γεῦμα, ἀπὸ κείνα ποῦ συνήθιζεν ὁ μακαρίτης. Τὸ γεῦμα ἐδόθη κοντὰ στὰ πιεστήρια κατὰ τὰ ἑθνηρώματα, δηλαδή τὴν ὥρα ποῦ θάρχιζε τὸ τύωμα τοῦ φύλλου. Οἱ καλεσμένοι ἦσαν πολλοὶ καὶ διαλεχτοί. Τὸ πιεστήριον ἦταν ἔτοιμον γιὰ νὰ τυπώσῃ. 'Ο Γερμανὸς μηχανικὸς ποῦ ἦρθε ἐπίτηδες γιὰ νὰ στήσῃ τὸ πιεστήριον, ἔδωσε διαταγὴ στὸν πιεστήριον ἀρχισε γοργὰ καὶ ρυθμικὰ νὰ λειτουργῇ. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν καθῆσει στὸ τραπέζι καὶ ὁ Καλαποθάκης ἀρχισε νὰ βγάξῃ σχετικὸ πανηγυρικὸν λόγο. Μά, ἐνῶ ἦταν ἀκόμῃ στὸν πρόλογον, τὸ πιεστήριον σταμάτησε!

Κατὰ τὴν νεότητά του ὁ Καλαποθάκης ἐνῶσε καὶ 10 περίπου θεατρικὰ ἔργα. Πρὶν βγάλῃ τὸ «'Εμπρός» ὁ Καλαποθάκης ἦταν τακτικὸς συνεργάτης στὴν «'Ακρόπολι» τοῦ Γαβριηλῆ. — — — Δὲν εἶχεν ἐργαστῆ ὁ Καλαποθάκης μόνον γιὰ τὸν τύπον καὶ γιὰ τὸ θεᾶτρο. ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ζητήματα. Ἡ τεραστία ὀργάνωσις τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνος (1904 — 1910) ὀφείλεται κατὰ ἕνα γεν ἐργαστῆ ὁ δραστήριος ἐκείνος δημοσιογράφος μὲ ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ ὑπόθεσιν. Σπουδαία ὄμως ἐπιτυχία τοῦ Καλαποθάκη ἦταν καὶ ἡ σύστασις τοῦ δευτέρου Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων, δηλαδή τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Ἡ δημιουργία τοῦ Πρακτορείου αὐτοῦ ἐδημιούργησε συναγωνισμό μετὰ τῶν ἐφημερίδων ποῦ εἶνε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας των.

Τὴν στερεότητα τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς τῆ δείχνει καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ 25 ὀλόκληρα χρόνια οἱ κυριώτεροι συντάκτες τῆς δὲν ἄλλαξαν. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν ὁ Ἰωάννης Κονδυλάκης (Διαβάτης), ὁ Τάκης Δαραλέξης, ὁ Π. Οἰκονόμου, ὁ Δ. Καραχάλιος καὶ ἄλλοι.

Ἐπειδὴ ὁ Καλαποθάκης ἐξαφνιάστηκε, ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς ἔτρεξε κοντὰ στὸ πιεστήριον καὶ τρομαγμένος ῥώτησε τὸν πιεστή: —Τί συνέθη; —Ἐτελειώσαμε, 5.000 φύλλα τυπώσαμε. Ἐχομε δέκα λεπτά τῆς ὥρας ποῦ ἀρχίσαμε, καὶ πήγαμε καὶ πολὺ σιγά...

Δὲν εἶχεν ἐργαστῆ ὁ Καλαποθάκης μόνον γιὰ τὸν τύπον καὶ γιὰ τὸ θεᾶτρο. ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ζητήματα. Ἡ τεραστία ὀργάνωσις τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνος (1904 — 1910) ὀφείλεται κατὰ ἕνα γεν ἐργαστῆ ὁ δραστήριος ἐκείνος δημοσιογράφος μὲ ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ ὑπόθεσιν.

Πρῶτο τὸ «'Εμπρός» ἐγκατέστησε μόνιμον ἀνταποκριτὰ στὸ ἔξωτερικόν: τὸν κ. Δ. Καραχάλιον στὴ Βιέννη καὶ ἀργότερα τὸν κ. Ζ. Παπαντωνίου στὸ Παρίσι καὶ ἄλλους στὸ Λονδίνο, Βερολίνο καὶ Ρώμη. Στὸ χρονόγραφον τῆς «'Εμπρός» ἔδωσαν ἰδιαίτερη σημασία. Πρῶτον χρονόγραφον εἶχε τὸν Ἰ. Κονδυλάκη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κονδυλάκη, κατὰ καιροὺς ἐχρημάτισαν τακτικὸν χρονόγραφοι τοῦ «'Εμπρός» καὶ οἱ κ. κ. Κωστής Παλαμάς (μὲ τὴν ὑπογραφήν W), Σπύρος Μελάς, Τίμος Μωραϊτίνης, Ζ. Παπαντωνίου καὶ ἄλλοι. Τὰ ἀρθρα τοῦ «'Εμπρός» ἐγράφοντο ἀπὸ τὸν διευθυντὴν του, τὸν Δ. Καλαποθάκη. Ἡ εἰδησιογραφία, ἐσωτερικὴ καὶ ἔξωτοπιῆ τοῦ «'Εμπρός» ἦταν πλήρως καὶ ἐξαιρετικῶς ἐπιμενῆ. Ἐδημιούργησε ἀπὸ τὸ «'Εμπρός» μυθιστορήματα ἑλληνικά

Ἐγύρισε τότε ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς στὸν Καλαποθάκη καὶ τοῦ εἶπε κατὰπληκτος: —Γιὰ τόσα φύλλα, κ. διευθυντά, ποῦ τὰ προφθάνει καὶ μιά χειροκίνητη πρέσσα, ἐφέρατε τέτοιο πιεστήριον; Αὐτὸ θὰ δουλεύῃ ἐφτάμιση λεπτὰ κάθε εικοσιτέσσερες ὄρες. —Δὲν πειράζει, ἀπήντησεν ὁ Καλαποθάκης. Ἐχομε μέλλον μπροστὰ μας! Ἀνοίξτε τὴς σαμπάνιες! Στὴ στιγμὴ μίαν ντουζίνα μπουκάλια σαμπάνια ἀνοίχθηκαν μὲ ὀμοθροντία καὶ ὁ Καλαποθάκης ἐξακο-

— — — Δὲν εἶχεν ἐργαστῆ ὁ Καλαποθάκης μόνον γιὰ τὸν τύπον καὶ γιὰ τὸ θεᾶτρο. ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ζητήματα. Ἡ τεραστία ὀργάνωσις τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνος (1904 — 1910) ὀφείλεται κατὰ ἕνα γεν ἐργαστῆ ὁ δραστήριος ἐκείνος δημοσιογράφος μὲ ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ ὑπόθεσιν. Σπουδαία ὄμως ἐπιτυχία τοῦ Καλαποθάκη ἦταν καὶ ἡ σύστασις τοῦ δευτέρου Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων, δηλαδή τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Ἡ δημιουργία τοῦ Πρακτορείου αὐτοῦ ἐδημιούργησε συναγωνισμό μετὰ τῶν ἐφημερίδων ποῦ εἶνε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας των.

Ἐπειδὴ ὁ Καλαποθάκης ἐξαφνιάστηκε, ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς ἔτρεξε κοντὰ στὸ πιεστήριον καὶ τρομαγμένος ῥώτησε τὸν πιεστή: —Τί συνέθη; —Ἐτελειώσαμε, 5.000 φύλλα τυπώσαμε. Ἐχομε δέκα λεπτά τῆς ὥρας ποῦ ἀρχίσαμε, καὶ πήγαμε καὶ πολὺ σιγά...

Τὰ ρεπ' ριὰς τῆς «' ἑβδομάδος»

Ἐνα πρῶν ΣΤΟ ΠΑΤΙΝΑΖ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

...Πὼς μεταβάλλεθε σέ... τροχοφόρον δίπουν. — Ἡ ὠφελιμότης τοῦ πατινάζ. — Ἡ Ἑλληνίς... Σόνια Χένι. — Οἱ καλύτεροι πατινιέρ μας. — Λίγο κουτσομπολιό. — Πατινάζ καὶ γάμος.

ΕΛΑΤΕ λοιπὸν σήμερα, ἀγαπητοὶ μου, νὰ ἐπισκεφθοῦμε μαζί τὸ πατινάζ τοῦ Ζαππείου... Ἐλάτε νὰ παρακολουθήσουμε τὴς χαρὰς, τὴς πρᾶλλες καὶ τὰ γλέντια αὐτῶν τῶν καλῶν παιδιῶν ποῦ δένουν στὰ πόδια τους τὰ... τετρακύλινδρα πατινιὰ κι' ἐπιδίδονται στὸ εὐγενικὸ καὶ χαριέστατο σπῆρ τοῦ πατινάζ μεταβαλλόμενα σὲ τροχοφόρα... δίποδα! Ἐχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὸ πατινάζ εἶναι ἕνα κι' ἕνα γιὰ ὅσους θέλουν νὰ γίνουν λεπτοὶ καὶ εὐκίνητοι καὶ γιὰ ὅσες ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν μιά κομψὴ τάγισ. Γιατὶ ἀναγκαστικὰ, ὁ πατινιέρ γίνετα ψυχρακμοσ, εὐκίνητος καὶ λυγρὸς καθὼς ἰσορροπεῖ τὸ σῶμα του στὸν παλμὸ τοῦ θαδίσματος μὲ τὰ πατινιὰ...

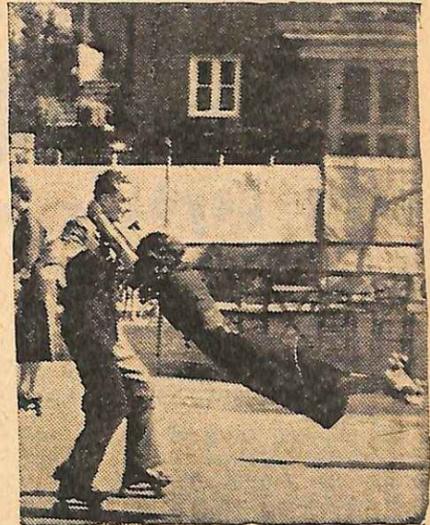
ἔχουν χωρισθῆ σὲ εἰδικότητες, καὶ οἱ ἐπίδοσις τους εἶνε ἀξιοπρόσεκτες. — Μπορεῖτε νὰ μᾶς ὠστήτε μερικὰ ὀνόματα καλῶν πατινιέρ μας; — Πολὺ εὐχαρίστως, καὶ μάλιστα ὀνόματα γόνων γνωστῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν: Οἱ κ. κ. Ν. Κουτσοπάλης, Περματζόγλου, Χρ. Ἀποστόλου, Β. Σαλίβερος, Π. Κλάπας, Ἐμ. Κωσταριανός, ἡ ὄνις Μαίρη Παπανδρέου, Γ. καὶ Κ. Ἀγγελόπουλοι, ὁ κ. Ν. Πολιοῦδάκης, Ὁρ. Παπαθανασίου, Γ. Καρακατσάνης, ἡ ὄνις Γιολάντα Πρελορέντζου, ἡ ὄνις Ριρὴ Χ., οἱ κ. κ. Γ. Τερμεντζῆς, Δ. Διαμαντάκος, Ἰ. Παπακωνσταντίνου, Ν. Κουτρομπάνου, Πρ. Παπαδόπουλος, Θεόφιλος, καθὼς καὶ πολλοὶ γνωστοὶ ἡθοποιοὶ καὶ καλλιτέχναι ὅπως ὁ χορευτῆς Σπυρόπουλος, ἡ Ν. Παβλοφσκάγια κτλ. κτλ.

Τὸ πατινάζ θρίσκειτα στὸ κέντρον «'Αγγελάδες» τοῦ Ζαππείου. Διευθύνεται ἀπὸ τοῦ εὐγενέστατου νέου, τοῦ κ. κ. Ἀρ. Σκιαδᾶν ποῦ εἶναι ὁ διευθυντῆς καὶ Ν. Κουτρομπάνου ποῦ εἶναι ὑποδιευθυντῆς. — Πὼς μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ πατινιέρη; ρωτᾶμε τὸν κ. Σκιαδᾶ. — Φαίνεται ἴσως δύσκολον νὰ μορῆ κανεὶς νὰ περπατῆσῃ μὲ «καρούλια», μᾶς λέει ὁ κ. Σκιαδᾶς, ἀλλὰ εἶναι ζήτημα λίγης ἐξασκήσεως. Σὲ τέσσαρα-πέντε μαθήματα σὰς φέυγει ὁ φόβος. Ἐξ ἄλλου ἔχομε ἐδῶ καὶ εἰδικὸς διδασκάλους τοῦ κ. κ. Α. Κασφίχην καὶ Ἰ. Παπακωνσταντίνου. — Ἡ πελατσία σας ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ νέους;

— Πρῶτα ἀπαντᾶται ποιοὺς μπορεῖτε νὰ ξεχωρίσετε; — Νὰ σᾶς πῶ: καλύτεροι εἶναι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὀμάδα γόκευ ποῦ ὠνομάσθη καὶ «ὀμάς τῶν ἄσων». » Στὰ ἄλλατα ὕψους καὶ μήκους, καλύτεροι εἶναι οἱ κ. κ. Μ. Ἀδάμ καὶ Τζ. Νταϊδῆς, καθὼς καὶ ἕνας νέος «ἀστῆρ», ὁ κ. Τάκης... ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πηδᾷ μὲ τὰ πατινιὰ εἰς ὕψος 1 μ. καὶ 35!! (...κυρίως ἑλῆσον!!) » Στους δούλους ταχύτητος ἔχομε τοὺς κ. κ. Ἀλ. Ρόμπαναν καὶ Τζανέρον.

— Δυστυχῶς! Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα τὸ θεατοῦμε, ντροπῆ νὰ πατινιέρουμε σὲ μεγάλη ἡλικία, ἐνῶ στὴν Εὐρώπη εἶναι συνηθισμένον τὸ θέαμα ἡλικιωμένων ποῦ πατινιέρουν. — Γίνονται διαγωνισμοὶ καὶ ἀγῶνες στὸ πατινάζ; — Βέβαια, καὶ μάλιστα οἱ πατινιέρ μας προπονοῦνται τώρα ἐντατικὰ γιὰ τοὺς προσεχέεις πανελληνίους ἀγῶνες πατινάζ.

— Ἐκείνη τῆ στιγμῇ ἐπαμβάλει στὴ συζήτησιν ὁ κ. Ν. Κουτρομπάνου ὑποδευθυντῆς τοῦ πατινάζ: — Νὰ γράψετε, μᾶς λέγει ὁ πατινιέρ, ἔχει παραγνωρισθῆ στὸν τόπον μας καὶ δὲν ὑποστηρίζεται καθόλου ἀν καὶ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθλητικώτερα παιχνίδια, ποῦ διακρεμίζονται ἕξοις ἐπιστήμονες τὸ συνιστοῦν. » Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀντιμετωπίζουμε τὰ ἔξοδα μᾶς ἐδῶ... — — — Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ πῆσιςτα ἔχει γελίσει ἀπὸ νέους καὶ νέες. Τὸ ραδιόφωνον δὲν σταματᾷ στιγμῇ, νὰ τραγουδᾷ τὸ αἰώνιον θέμα... τὸν ἔρωτα καὶ οἱ πατινιέρ παίζουν καὶ κωνηγοῦνται μεταξύ των. Ὅλη ἡ πίστα δίνει τὴν εἰκόνα τῆς νεότητος καὶ τῆς χαρᾶς. — Δὲν μᾶς λέτε καὶ λίγον κουτσομπολιό, κ. Κουτρομπάνου; — Ἄ, γι' αὐτὸ... εἰδικώτερος εἶναι ὁ κ. Ν. Πολιοῦδάκης. Καὶ ὁ κ. Πολιοῦδάκης προθυμοποιεῖται. — Ἡ πελατσία μας μᾶς λέει ἀπατελεῖται ἀπὸ νέους καὶ νέες... φυσικὸν λοιπὸν εἶναι νὰ μὴ λείπουν ἀπὸ δῶ καὶ τὰ εἰδύλλια! Ὁ ἔρως δὲν διατάζει νὰ βάλῃ καὶ πατινιὰ ἀκόμη γιὰ νὰ καταδιώξῃ τὰ... ὀθμάτᾳ του... » Μάλιστα μερικὰ ἀπὸ τὰ εἰδύλλια αὐτὰ εἶχαν καὶ αἰσιον τέλος... τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα, ποῦ τὸν ἐχόρευαν μὲ πατινιὰ καὶ ἄσα... γογγύσα. Γογγύσα βέβαια!... Τὰ νεῖατα τρέχουν. Πόσο μᾶλλον λοιπὸν ὅταν φορᾶνε καὶ... πατινιὰ!

Μιά θεαματικὴ φιγοῦρα πατινάζ ἀπὸ τὸν κ. Γ. Τερμεντζῆν καὶ τὴν διδα Ριρὴ... Χ.

— Ποιὰ εἶναι ἡ Ἑλληνίς... Σόνια Χένι; ρωτᾶμε... — Ἄ, ἐδῶ τὰ... μπλέκουμε καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχω παράπονα θὰ σᾶς πῶ τίς δυὸ καλύτερες: τὴν Ἑλληνορωσίδα διδα Νάντια... (ὀπάλληλον τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων) καὶ τὴν διδα Μαίρη Παπανδρέου.

Εἶναι ἀφάνταστα τὰ παιχνίδια ποῦ ἐκτελοῦν οἱ δυὸ αὐτὲς πρωταθλήτριές μας μὲ τὰ πατινιὰ.

Ἐκείνη τῆ στιγμῇ ἐπαμβάλει στὴ συζήτησιν ὁ κ. Ν. Κουτρομπάνου ὑποδευθυντῆς τοῦ πατινάζ:

— Νὰ γράψετε, μᾶς λέγει ὁ πατινιέρ, ἔχει παραγνωρισθῆ στὸν τόπον μας καὶ δὲν ὑποστηρίζεται καθόλου ἀν καὶ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθλητικώτερα παιχνίδια, ποῦ διακρεμίζονται ἕξοις ἐπιστήμονες τὸ συνιστοῦν. » Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀντιμετωπίζουμε τὰ ἔξοδα μᾶς ἐδῶ...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ πῆσιςτα ἔχει γελίσει ἀπὸ νέους καὶ νέες.

Τὸ ραδιόφωνον δὲν σταματᾷ στιγμῇ, νὰ τραγουδᾷ τὸ αἰώνιον θέμα... τὸν ἔρωτα καὶ οἱ πατινιέρ παίζουν καὶ κωνηγοῦνται μεταξύ των. Ὅλη ἡ πίστα δίνει τὴν εἰκόνα τῆς νεότητος καὶ τῆς χαρᾶς.

— Δὲν μᾶς λέτε καὶ λίγον κουτσομπολιό, κ. Κουτρομπάνου;

— Ἄ, γι' αὐτὸ... εἰδικώτερος εἶναι ὁ κ. Ν. Πολιοῦδάκης.

Καὶ ὁ κ. Πολιοῦδάκης προθυμοποιεῖται.

— Ἡ πελατσία μας μᾶς λέει ἀπατελεῖται ἀπὸ νέους καὶ νέες... φυσικὸν λοιπὸν εἶναι νὰ μὴ λείπουν ἀπὸ δῶ καὶ τὰ εἰδύλλια! Ὁ ἔρως δὲν διατάζει νὰ βάλῃ καὶ πατινιὰ ἀκόμη γιὰ νὰ καταδιώξῃ τὰ... ὀθμάτᾳ του...

— Μάλιστα μερικὰ ἀπὸ τὰ εἰδύλλια αὐτὰ εἶχαν καὶ αἰσιον τέλος... τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα, ποῦ τὸν ἐχόρευαν μὲ πατινιὰ καὶ ἄσα... γογγύσα. Γογγύσα βέβαια!... Τὰ νεῖατα τρέχουν. Πόσο μᾶλλον λοιπὸν ὅταν φορᾶνε καὶ... πατινιὰ!

Ἰ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Οἱ δύο γνωστοὶ χορευταὶ Β. Σπυρόπουλος καὶ Ν. Παβλοφσκάγια (εἰς τὸ μέσον κάτω) στὸ πατινάζ τοῦ Ζαππείου...

Στό περιθώριο της επικαιρότητας

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ,

ένανς μεγάλος πολιτισμός επάνω στους πάγους

ΜΙΑ μέρα, έδω και τρία χρόνια, δοκίμασα απότομα την έντύωση ότι έβγαίνα από την κόλαση και έμπαινα στον παράδεισο.

Αυτό μου συνέβη όταν άφησα την Σοβιετική Ρωσία και πήγα στη Φινλανδία!

Έν τούτοις, όλοι οι όδηγοι που μου είχαν κολλήσει σαν στρείδια, κατά την διαμονή μου στη Μόσχα, πάσχιζαν όσο μπορούσαν, να με κάνουν να θαυμάσω τον μολασεθικό παράδεισό τους. Μου έδειξαν όλα όσα είχαν έντολην να μου δείξουν και μου απέκρυψαν έπιμελώς όλες τις άσχημες και τις άθλιότητες που τους έπνιγαν.

Μόλις έφθασα στη Φινλανδία, νόμισα ότι ώνειρευόμουν. Τό θέαμα που αντίκρυσα μούκανε τόσο δυνατή έντύπωση, ώστε για πολλή ώρα θαρρούσα ότι έβλεπα κάποιο φαντασμαγορικό φίλμ. Ός διά μαγείας, τά πάντα: σπίτια, δρόμοι, άνθρωποι, δέντρα, ούρανός, άτμοσφαίρα, έμψυχα και άψυχα μου φάνηκαν εξιδανικευμένα. Τά μονότονα τοπία των άπεράντων ρωσικών στεππών παρεχώρησαν τη θέση τους σε κάτι ταμπλά, που μόνο στα Χριστουγεννιάτικα κάρτ-ποστάλ τά βλέπει κανείς. Κάτω από τό κατάλευκο χιόνι που τά πλαισίονε σαν πούπουλο κύκνου, τά μικρά σπιτάκια, τά χωμένα ανάμεσα στα πανύψηλα έλατα, φαινόταν ότι χαμογελούσαν με όλη την εύτυχία που στεγάζαν. Και ατή ακόμα ή θερμοκρασία φάνηκε γλυκύτερη. Και όταν, στο "Ελσιγκφορς" (Ελσίνκι) βρέθηκα στον μουφέ του υπερμοντέρου σταθμού, για τό πρώινό μου πρόγευμα, σάς βεβαίω ότι δέν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου.

Επάνω στο τραπέζι μου έβλεπα ένα κομμάτι παχύτατο βούτυρο (που θά ζύγιζε τουλάχιστον μισό κιλό), μία γαλατιέρα σεβαστών διαστάσεων (θά είχε μέσα τουλάχιστον δύο λίτρες), πέντε αυγά ά-λά-κόκ, ένα μεγάλο κομμάτι τυρί, ένα πιάτο με κρύο κρέας και με ζαμπόν, φροστιά, τσάι και καφέ κατά βούλησιν.

Τό τελευταίο γεύμα που είχα κάνει στη Σοβιετική Ρωσία, ά-όπου μου στάθηκε άδύνατο να μαντεύσω, έστο και μία φορά, με τί ύλικά ήταν μαγειρευμένα τά λιγούστα φαγητά, μου στοίχισε τετρακόσια φράγκα! Στο "Ελσίνκι, τρακόσια φράγκα! Στο "Ελσίνκι, τό μικρό πρόγευμα που σάς ανέφερα, τό πλήρωσα μονάχα δέκα πέντε φράγκα.

Τά κομφορ, ή καθαριότης, ή τάξις, ή άφθονία, όλα γενικώς τά πράγματα στη Φινλανδία πηγάζουν από τις ανυπέβλητες ήθικες δυνάμεις του τόσο συμπαθητικού αυτού λαού. Η κοινωνική ζωή της χώρας αυτής στηρίζεται πάνω στις αρχαιότερες και στις ώραιότερες ήθικες άρχές. Και στην πρακτική ζωή της, έφαρ-

Ένα δημοτικό σχολείο στη Φινλανδία.

μόζει όλες τις μοντέρνες και τολμηρές έφευρέσεις. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ή Φινλανδία πληρώνει πάντοτε τά χρέη της, κρατεί τον λόγο της και παρέχει, από τό 1906 — πρώτη μεταξύ όλων των Ευρωπαϊκών χωρών — πλήρη ισότητα δικαιωμάτων μεταξύ γυναικών και άνδρων. Γι' αυτόν επίσης τον λόγο, τό μέγαρο του Κοινοβουλίου της είναι τό πιο μοντέρνο του κόσμου, γι' αυτό τό νοσοκομείο του "Ελσίνκι είναι τό πιο κομψό, γι' αυτό οι δρόμοι των πόλεων και των χωριών είναι πεντακάθαροι. Η φροντίς της τελειότητας είναι από τις κυριότερες κά-θε άνθρώπου εκεί πάνω.

Τό έσωτερικό ενός φινλανδικού χωριού.

Συνοδευόμενος από μία Φινλανδή βουλευτίνα, γεμάτη άπλότητα και καλωσύνη — όπως όλες οι συμπατριώτισσές της — έπεσκέφθηκα όλα τά ιδρύματα του "Ελσίνκι. Και σάς βεβαίω ότι έγώ που είδα και δοκίμασα τά περιφημότερα ιδρύματα της "Αμερικής και της Ευρώπης, έμεινα κατάπληκτη μπροστά στην όργανωση και στην τελειότητα των φινλανδικών ιδρυμάτων.

Επεσκέφθηκα επίσης πολλά σπίτια στην ύπαιθρο. Λοιπόν: Και οι πιο φτωχοί ακόμα χωρικοί, αυτοί που δέν έχουν παρά μονάχα είκοσι άγγελάδες (πράγμα που στις άλλες χώρες του κόσμου θεωρείται σοβαρός πλούτος) και οι πιο φτωχοί, έπαναλαμβάνω, χωρικοί έχουν σπίτια εύρωχρότατα, με πολλά δωμάτια, με σαλό-νι και με μεγάλη κουζίνα. Κουζίνα που λάμπει από την καθαριότητα και που μοσχοβολά από τό φρεσκοψημένο ψωμί. Στο βάθος κάθε κήπου χωριάτικου, ύπήρχε τό δωμάτιο του λουτρού, "Οχι, όμως, Ευρωπαϊκού λουτρού, αλλά φινλανδικού. Γιατί, οι Φινλανδοί έχουν τό έθνικό τους λουτρό, τό "κάννα", που είναι τελείως διαφορετικό από τό λουτρό των άλλων Ευρωπαίων. Αφού πάρουν ένα ζεστό μπάνιο μέσα στο δωμάτιο του λουτρού, βγαίνουν ύστερα στο ύπαιθρο και πέφτουν μέσα στο κρύο νερό μιας μικρής λίμνης. Τό μπάνιο αυτό τους θεριεύει κυριολεκτικώς.

Η εύτυχία και ή ευμάθεια, ή τάξις και ή καθαριότης, όλα αυτά ήσαν άπαραίτητα μέσα σε εξαιρετικά ήθικης ζωής.

Όταν περιόδευσα στο έσωτερικό της Φινλανδίας, για να δώσω μία σειρά διαλέξεων, είδα με κατάπληξη μου ότι οι σάλλες γέμιζαν από θεατάς. Οι περισσότεροι Φινλανδοί μιλούν και διαβάζουν ύπεροχα τά γαλλικά.

Μικρός λαός, αλλά με μεγάλη καρδιά, οι Φινλανδοί δέν είχαν διόλου τό νού τους σε κατακτήσεις, καλλιέργουσαν μόνον έντατικά τά μεγάλα ήθικά προτερήματά τους. Γι' αυτό, ή μοναδική πατριωτική φιλοδοξία τους ήταν να διακριθούν και να θριαμβεύσουν στους Όλυμπιακούς άγώνες που έπρόκειτο να γίνουν έφέτος στη χώρα τους, όπως έθιασμένους και στους προηγουμένους άγώνες στο έξωτερικό. Αλλά ήλθε ό πόλεμος και έματάίωσε την πραγματοποίηση του όνειρου αυτού.

Τους έπεφύλασε, όμως, άλλους θριάμβους ή Μοίρα, αυτούς που διαβάζουμε καθημερινώς στις έφημερίδες...

ΤΑ ΚΟΥΣΕΛΙΑ

—'Ησο! Τι ψυχή θά παραδώσουνε στο Θεό!

—Πάω. "Ωρα καλή και ταιμυδιά!

—Στό καλό! Δέ θά τό πώ ούτε του παπα!

Μόλις έφυγε ή Πηνέλα, ή Προφουρία έτρεξε τό μυστικό στην κόρη της.

—Βλέπε ρεζιλίκια, οι βρώμες! είπε.

Σε λίγο πήγε να ζητήσει ένα σιδερωτή.

—'Ησο! Τι ψυχή θά παραδώσουνε στο Θεό!

—Πάω. "Ωρα καλή και ταιμυδιά!

—Στό καλό! Δέ θά τό πώ ούτε του παπα!

Μόλις έφυγε ή Πηνέλα, ή Προφουρία έτρεξε τό μυστικό στην κόρη της.

—Βλέπε ρεζιλίκια, οι βρώμες! είπε.

Σε λίγο πήγε να ζητήσει ένα σιδερωτή.

—'Ησο! Τι ψυχή θά παραδώσουνε στο Θεό!

—Πάω. "Ωρα καλή και ταιμυδιά!

—Στό καλό! Δέ θά τό πώ ούτε του παπα!

Μόλις έφυγε ή Πηνέλα, ή Προφουρία έτρεξε τό μυστικό στην κόρη της.

—Βλέπε ρεζιλίκια, οι βρώμες! είπε.

Σε λίγο πήγε να ζητήσει ένα σιδερωτή.

—'Ησο! Τι ψυχή θά παραδώσουνε στο Θεό!

—Πάω. "Ωρα καλή και ταιμυδιά!

—Στό καλό! Δέ θά τό πώ ούτε του παπα!

Μόλις έφυγε ή Πηνέλα, ή Προφουρία έτρεξε τό μυστικό στην κόρη της.

—Βλέπε ρεζιλίκια, οι βρώμες! είπε.

Σε λίγο πήγε να ζητήσει ένα σιδερωτή.

—'Ησο! Τι ψυχή θά παραδώσουνε στο Θεό!

—Πάω. "Ωρα καλή και ταιμυδιά!

—Στό καλό! Δέ θά τό πώ ούτε του παπα!

Μόλις έφυγε ή Πηνέλα, ή Προφουρία έτρεξε τό μυστικό στην κόρη της.

—Βλέπε ρεζιλίκια, οι βρώμες! είπε.

Σε λίγο πήγε να ζητήσει ένα σιδερωτή.

—'Ησο! Τι ψυχή θά παραδώσουνε στο Θεό!

—Πάω. "Ωρα καλή και ταιμυδιά!

—Στό καλό! Δέ θά τό πώ ούτε του παπα!

—Κόνα Προφουρία, θές πυρήνα; "Εχω μία πυρήνα να ζεστάνης λουτρό.

—Εύχαριστώ, Άλέκο μου. Στην παρακάτω γειτονιά θά βρης μου στερήδες. "Εχομε και γεννητούρια.

—Ποιά, ή κόρη σου;

—Καλέ, ποιά κόρη μου; Η κόρη μου ήγέννησε με τιμή και με δόξα και με στέφανο.

"Υστερα έσκυψε και τούπε σ' αυτό!

—Η κόρη τση "Αμαλίας ή Ζαφειρώ, τόκανε πρωί-πρωί, κατσίρμα!

—"Εί Παράξενο τόχεις;

—"Αμ' αν ήτανε παντρεμένη, δέν θά τόχα παράξενο, μα τώρα, βέβαια και παραξενεύομαι.

"Επειτα από μισή ώρα όλη ή γειτονιά είχε μάθει τά νέα. "Ορθές στις πόρτες τους, μαζωμένες οι διάφορες νοικοκυράδες συζητούσανε για την ξαφνική γέννα.

—Τά πιστεύεις;

—"Αφού ή Προφουρία τάδε με τό μάτι τση!;

—Μας είπε κιόλας πως τό μαρτί μοιάζει του Παπαφύρα του ταβερναρή!

—"Αγου!

Πολλές τριγύριζαν έξω από την πόρτα της "Αμαλίας για ν' άρπάξουν κανένα λόγο.

Μόλις σκουτένιασε, ή "Αμαλία με την κόρη της ή Ζαφειρώ, βγήκαν ντυμένες στην έντέλεια μ' ένα κερύ στο χέρι.

Οι γειτονίσσες έμειναν σαν μαρμαρωμένες. Λεχώνα και να βγή έξω, δέν ήταν δυνατό!

Μία πιο τολμηρή πλησίασε:

—Τί κάνεις, "Αμαλία μου; είπε.

—Πάμε σ' ένα ξενύχτι τ' "Αγίου "Αθανασίου που την έταξα στη χάρη του έχτες την Ζαφειρώ μου, γιατί πήγε να τελειώσει από τον πόνο. Μας ήφερε τό κόνημα ή Μαριγώ ή μαμή και στη στιγμή ήγέννηκε καλά.

Σαν έφυγαν οι δύο γυναίκες, δ-λεβ "αα!" ούτηκαν της Προφουρίας:

—Σά δέν ντρέπεσαι, τής είπε ή γλωσσού της γειτονιάς, να ζετιμάς τση Συνονήδες πιά.

Η Προφουρία πήσε ύφος όσας:

—"Εγώ, καλέ; Που να πάθω αν είπα κακό. Φταίει εκείνη ή Πηνέλα που είναι τό στόμα τση γκεοίτι!

Αυτή υού τόπε κι' ενώ, για να βεβαιωθεί αν εν' αλήθεια ήβνα και τά ηρωσίσσες. Δέν καλέ ενώ κακό λόγο; "Όπου λέει, να βνάλη τη φάουσα στη γλώσσα του!

—Νά πού σβλα ήτανε ψέμματά!

—Ψέμματά, μάτια μου, οι κακομοίρες. Κρέμασμα θέλει σπ' τη γλώσσα ή Πηνέλα που ήβνα ήκανε ούς και ήκατέστησε στα καλά καθούμενα, με τό κωσέλια τση.

Και τήσες σπ'τι της σαν τη βοεμένη γάτα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τον αήλιο κόσμο

Από τα προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τη θύελλα του ευρωπαϊκού πολέμου του 1914-1918 ξαναγυρίζει στην Χαλκίδα από την Γαλλία, όπου έμεινε έως τότε. Αντίκρου στο πατριό του σπίτι εξακολουθεί να μένει, η πανέμορφη Λούλα, το λουλούδι του Εύριπου, όπως τη λένε στη Χαλκίδα, για την ομορφιά της. Ο Γιάγκος και η Λούλα επέρασαν μαζί τα παιδικά τους χρόνια. Τη Λούλα όμως θέλει τώρα να την παντρεύει, παρά την θέλησή της, ο πατέρας της, ένας ευκατάστατος εργοστασιάρχης, μ' ένα νεαρὸν τραπεζιτικὸν υπάλληλο, τὸν Ἄγγελο Σ. Ἡ Λούλα ἀποκρούει τὸν γάμον αὐτόν, γιατί είναι βεβαία, ὅτι ὁ Ἄγγελος θέλει να την πάρει για την προικιά της. Ο πατέρας της όμως πού την νομίζει υπεύθυνη για την διάλυση του συνοικείου, την φέρνει στην Ἀθήνα, όπου την κλείνει ἐσωτερικῶς σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, για να πάρει τὸ διπλωμὰ της ἀπὸ τὸ Ἄρχειο. Ο πραγματικὸς ἔνοχος, γιὰ τὴν διάλυση τοῦ συνοικείου, εἶναι ἡ φίλη τῆς Λούλας, ἡ Μιμῆ, πού μ' ἕνα διαβολικό τέχνασμα καὶ συκοφαντικὰς τὴν Λούλα στὸν Ἄγγελο, καταφέρνει νὰ τὴν ἐρωτευθῆ ἑξῆς ἐκείνος καὶ νὰ τὴν παντρευθῆ. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στὴν Ἀθήνα, ὁ Γιάγκος μὲ τὴν μητέρα του. Συναντῶνται μὲ τὴν Λούλα κί' ἕνας ἀγνὸς ἔρωτας, πού τὸν συνδέουν οἱ ἁμορφες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀρχίζει νὰ γεννιᾶται στίς καρδιές των. Ο Γιάγκος ἄλλως πέφτει θύμα αὐτοκινήτου στικτοῦ δυστυχήματος καὶ μεταφέρεται ἐπὶ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ Λούλα παραστέλλεται ἐπὶ προσκέφαλό του, σάν μιά λυπημένη ἀδελφῆ. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Ἄγγελος μὲ τὴν Μιμῆ, γιατί ὁ Ἄγγελος μετετέθη ἐπὶ Κεντρικὸ κατὰστημα τῆς Τραπεζῆς.

11ον

ΕΝ ΜΟΥ ἀπαντᾶτε; ἐμοῦ-μύρισε κοντά της, μὲ ταραγμένη φωνή ὁ Γιάγκος. Ἡ Λούλα ἄκουε τὴ φωνή του μὲσα στὴν ταραχὴ της, σάν μιά μακρινὴ ἠχώ. Ἡ σιωπὴ της ὅμως πού προερχόταν ἀπὸ τὸ ὅτι γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ της ἕνας νέος της ἐγλυκοφιθούριζε τὰ λόγια αὐτά, ἔκανε νὰ φερουγίζον στὸ μυαλό τοῦ Γιάγκου μύριες ἀνήσυχες σκέψεις. —Δεσποινὴ Λούλα, τῆς εἶπε τότε ἐκείνος ἀποφασιστικῶς. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω... Θέλω νὰ βρεθοῦμε οἱ δύο μας μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο μάτι. Ἐλάτε, βγάλτε με ἀπὸ τὴν ὑπαιθρὴν ἀμφιβολία πού μὲ κάνει

να νομίζω ὅτι ἔχετε λόγους νὰ μὴ μοῦ ἀπαντᾶτε... Ἐλάτε, πῆτε μου ὅτι δὲν θὰ διατάσετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε κάπου, ὅπου θὰ ἀκολουθῶ σὰς μιλήσω ἐλεύθερα... Μὲ μιά φωνή, πού μόλις ἀκούεται τότε, ἡ Λούλα τοῦ εἶπεν ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξη σκυφτὸ τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ μάγουλά της ἦταν κατακόκκινα κί' ἐνῶ ἄκουε τὴν καρδιά της νὰ χορεύει, σάν τὴν καρδιά μιᾶς φοβισμένης γατούλας: —Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό; Μιά λάμπη χαρᾶς, ἀσυγκράτητης χαρᾶς, ἐφάνηκε τότε ἐπὶ τὰ μάτια τοῦ νέου. Κατάλαβεν ὅτι μὲ τὰ λόγια της αὐτὰ ἡ Λούλα ἤθελε νὰ τοῦ πῆ ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ συναντηθοῦν ἄλλοῦ, ἐπειδὴ ἦταν ὑποχρεωμένη ἀπὸ τὸν κανονισμό τοῦ οἰκοτροφείου, νὰ μένῃ ἐκεῖ, ὅταν δὲν εἶχε μάθημα. Κί' ὁ Γιάγκος αἰσθάνθηκε μιά ἀσθητική χαρὰ νὰ τὸν πλημμυρίσῃ. Οἱ ἀδικίες ὑποφίτες του, μὲ τὴν ἐννευική καὶ ἀδολὴ κοπέλλα, ἐσωριάζονταν σάν χάριτοι μὲ πύρρον. Καὶ μὲ μιά φωνή, πού ἔτοσμεν ἀπὸ τὴν γλυκεῖα συγκίνηση, τῆς εἶπε: —Θάβῃ νὰ τὸ θελήσετε σεις! Ἡ Λούλα ἤκουσε τὰ μάτια της κοί τὸν κύτταξε. Καὶ σάν νὰ ἐτόσμεσε κί' ἡ ἴδια ν' αὐτὸ, ἔσκυψε πάλι ἀμέσως τὸ πρόσωπό της, τὸ γινώσκον καὶ ἡδονοποδῶπό της. Ο Γιάγκος ἔροιξεν ἕνα παρορμητικὸν βλεμματικὸν ἀμνηστικὸν ἐκφοστικὸν ἐκείνου μάτια πού ἀντανακλούσαν τὴ γλύκα τοῦ ἀντιεισθητικὸν οὐρανοῦ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσθησαν βήματα, ἔξω στὸν διάδρομο. Ταραγμένη ἡ Λούλα καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησή της, σπκώθηκε καὶ προχώρησε ἐπὶ παράθυρο, ἐνῶ ὁ Γιάγκος διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ πρὸς μεγάλην ἐκπλήξη καὶ τῶν δύο, δὲν ἦταν μόνον ἡ μητέρα τῆς Λούλας, πού εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, ἀλλὰ τὴν συνώδευε καὶ ὁ πατέρας της. —Περάστε, τῆς εἶπεν ἡ κ. Φρέδη. Ο πατέρας τῆς Λούλας, ἀφοῦ ἔριξε μιά νοήγορη ἀσθητικὴ ματιά, στὴν ὁποῖαν καθρεφτιζόταν ὅλη ἡ ἐκπλήξη καὶ ἡ δυσἀρέσκεια, γιατί εἶχε βοή τὴν κόρη του σὲ μιά κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου μόνῃ της, κοντὰ σ' ἕνα νέον, ἔπειτα περιωριώθηκε νὰ φιλήσῃ τὴν κόρη τὸν μέτωπο τῆς Λούλα. Ἡ μητέρα της ὅμως πού τὴν ἀναποῦσε τόσο καὶ πού οἱ ἡγες τῆς ξενιτειᾶς τῆς Λούλας τῆς εἶσαν στοινίσει πολύ, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της κί' ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεγαν ἐπὶ τὸ πρόσωπό της, ἐσινωπιώθηκε: —Κόρη μου, ἐνασπυμένη μου Λούλα, νομίζω ὅτι ἕνα νόημα νὰ σὲ ἔδω! Τί κακὸ ἡ ἐρωτική! Ο πατέρας τῆς Λούλας ἄλλως δέκασε τὴν τρυφερότητα αὐτῆς, ἀντιπῶντας τὴν κόρη του, πῶς ἔτυχε νὰ

μιά ἀληθινὴ ἱστορία
που μοιάζει σάν
μυθιστορημα
υπο
ἀδ. Παπαδόπουλου

βρίσκειται ἐκεῖ, τὴν ὥρα τοῦ μαση-ματος. —Ἐπῆρα ἀδεια, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ταραχὴ ἡ Λούλα, γιὰ νὰ περιμένῃ ἐδῶ τὴ μητέρα... Ἡ κ. Φρέδη τοῦς ἔδωσε ἐν τῷ μεταξὺ καρέκλες, ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς Λούλας ἔδειχνε ἀνυπομονησία. —Πρέπει νὰ τακτοποιηθοῦμε κί' ἐμεῖς, εἶπε σὲ μιά στιγμή. Καὶ σηκώθηκε. —Θὰ μείνετε πολλές μέρες; τὸν ρώτησεν ὁ Γιάγκος. Ο πατέρας τῆς Λούλας τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμιστὸ ὑποψία κί' ἔπειτα εἶπε: —Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ πολλὰ. Ἡ ἐκπλήξη τοῦ Γιάγκου καὶ τῆς Λούλας ὅμως ἦταν μεγάλη, ὅταν ἀκούσαν τὸν πατέρα τῆς νέας νὰ λέη ὅτι δὲν θὰ ἔμειναν ἐπὶ τὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο. —Ἐγὼ κάποιον γνωστὸ μου ξενοδόγο, ἐδικαιολογήθηκε ἐκεῖνος. Ἡ κ. Φρέδη παραπονήθηκε... Ἐκεῖνη ἐνόμιζε πῶς θὰ ἔμειναν ἐκεῖ, γιὰ νὰ τοῦς ἔχουν συντροφιά. Ἡ μητέρα τῆς Λούλας, ἐξ ἄλλου, πού κατάλαβεν ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχεν ὑποπτευθῆ, ὅταν μπαίνοντας ἐπὶ δωμάτιο ἀντίκρουσε τὴ Λούλα καὶ τὸ Γιάγκο μόνους, ἀπὸ τὴν ταραχὴ δὲ τῆς κόρης τοῦ ὑποπτεύθηκε ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲν ἦταν τυχαία, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμεῖνη. —Δὲν θὰ μάθωμε τέλος πάντων πού θὰ μείνετε; τοῦς ρώτησεν ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου, ἐνῶ τοῦς συνέβγαζεν ἔως τὸ διάδρομο. Ο πατέρας τῆς Λούλας τῆς ἔδωσε τὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου κί' ἔφυγαν. Ἡ Λούλα εἶχε χλωμιάσει ἐν τῷ μεταξύ. Καὶ μόλις ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὰ ταπεινωστικὰ σκαλοπάτια, ὁ πατέρας της, γυρίζοντας γεμιστὸ θυμὸ, πού δύσκολα τὸν συγκρατοῦσε, τῆς εἶπε: —Τώρα καταλαβαίνω, γιατί δὲν συμμορφώθηκες μὲ τὴν ἐπιθυμία μου καὶ διέλυσες τὸ συνοικεῖο. Μὰ τὸ

εἶδες πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι διαθεσιμὸς νὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ ἐκεῖνο πού δὲν θὰ θέλω ἐγώ... Ἡ μητέρα τῆς Λούλας ἐπενέβη τότε καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ στενοχωρῆ τὴν κόρη τῶν μὲ τὴς ἀδικίες ὑποφίτες του. Ἐξ ἄλλου, ἐπρόσθεσε, ἐγνωρίζονταν τόσα χρόνια μὲ τὴν κ. Φρέδη καὶ μὲ τὸ γυιὸ της ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ, ἄλλ' ὅταν ὁ μὲς ἐκεῖνος ὕψωσε τὴ φωνή του καὶ οἱ τριγύρω τῶν ἀρχισαν νὰ τοῦς κυττᾶνε περιεργὰ, ἡ μητέρα τῆς Λούλας δὲν ἐπρόσθεσε λέξη.

— 11 —

Ἐπῆγαν ἐπὶ τὸ ξενοδοχεῖο, πού ἀπείχε ἕνα τέταρτο ἀπὸ τὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας. Ἐπιτήδευε ὁ πατέρας τῆς Λούλας ἐδιᾶλεξε τὸ πῶς ἀπομακρυνεῖτο ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ μὴ βλέπονται συχνὰ μὲ τὴν κ. Φρέδη καὶ μὲ τὸ γυιὸ της. Ἡ Λούλα ἀκολουθοῦσε τοῦς γονεῖς της, βουβὴ καὶ μὲ βῆμα ὑποβάτιδος. Ἡ λαχτάρα τῆς ἀγνῆς, τῆς ἀδολῆς ἀγάπης πού εἶχε γεμίσει τὰ στήθη της, ἡ λαχτάρα γιὰ τὴν ἀπαντοχὴ μιᾶς νέας, πρωτογνώριστης εὐτυχίας, ἐγινώσαν ἐξαισθητικὸν κίνδυνον πού τὴν ἐφόβιζε. Κί' ἀποχῆτισε τὸν πιστόν, μὰ ἀψυχο συντροφὸ τῆς, τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο τετραδίον, πού μέσῃ σ' αὐτὸ ἄφηνε ἐλεύθερη τὴν κάθε σκέψη της. Στὸ ξενοδοχεῖο ὅμως πού ἐπῆγαν, τὴν ἐπερίμεναν κί' ἄλλες δυσἀρεστες ἐκπλήξεις. Ο πατέρας της ἐπέτεθη μὲ βάνουσα λόγια ἐπὶ τὴν μητέρα της καὶ τῆς εἶπεν ὅτι αὐτὸ πού εἶδεν ἐστιναιμῆτιζε τὴς ἀγνῆς καὶ τίμιες παραδόσεις τοῦ σπιτιοῦ του. Μιά κοπέλλα κλεισιμένη μ' ἕνα νέον σὲ μιά κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου!... Μὲ τὰ ἴδια βάνουσα κί' ἀπρεπὰ λόγια ἐπέτεθη ἔπειτα καὶ ἐναντίον τῆς κ. Φρέδης. Καὶ φώναζεν ἔξω φρενῶν: —Εἶναι διαγωγή λοιπὸν αὐτῆ, ν' ἀφήνῃ τὸ γυιὸ τῆς μόνον μὲ μιά κοπέλλα; Καὶ ποῖος μοῦ λέγει ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι προσχεδιασμένα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν κόρη μας νύφη της; Ἀναφυλλητὰ ἐτράνταζαν τώρα τὸ στήθος τῆς Λούλας. Τοῦ κάκου ἡ μητέρα της προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ συνάντησις τῆς Λούλας μὲ τὸν Γιάγκο ἦταν ἐντελῶς τυχαία. —Ἐπῆγεν ἡ κ. Φρέδη ἐπὶ τὸν ὀφθαλμίατρο, ἡ Λούλα κί' ἐπερίμεναν ὅπως τῆς εἶχε γράψῃ ἐπὶ τὸ ξενοδοχεῖο... Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Πῶς ἔτυχε ἀλλωστε νὰ συναντηθοῦμε κί' ἐμεῖς ἐπὶ τὸν εἶσοδο τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὴν κ. Φρέδη πού ἐγύριζεν ἀπὸ τὸν ὀφθαλμίατρο ἐκεῖνη τὴ στιγμή; Ἄλλ' ὁ ἄνδρας της δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ καμμιά δικαιολογία. Τὰ λόγια μάλιστα αὐτὰ τῆς μητέρας τῆς Λούλας τὸν ἐξηγῶσαν περισσότερο. Καὶ γυρίζοντας ἐπὶ τὴν κόρη του, τῆς ἐφώναζεν ἀπειλητικῶς: —Ἄν δὲν συλλογιζόμουν τὸ τί θὰ πῆ ὁ κόσμος, θὰ σ' ἐπαίρινα μαζί μου ἐπὶ Χαλκίδα. Ἄλλὰ ἔνοια σου κί' ἐδῶ μὴ φαντάζεσαι ὅτι θὰ ἔχῃς τὴν ἐλευθερία πού εἶχες ἔως τώρα. Θὰ λάβω τὰ μέτρα μου!... Ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε μὲ ἀφάνταστον κόπο τὰ ἀναφυλλητὰ. Ἡ καρδιά της ἐσβυεν ἀπὸ τὴ θλίψη, σάν ἐνοιῶθε πῶς τὸ ἄστρο τῆς εὐτυχίας πού εἶνε προβάλει γιὰ μιά στιγμή μὲσα ἀπὸ τὴν καταχνιά τῆς θλίψης της, ἐξανίσθωνε καὶ μὲ θάμνη, κατὰμαυρὴ σκοτεινὰ ἀπλωνόταν γύρω της καὶ σαθάνωνε τὰ ὄρατα παρθενικὰ ὄνειρά της. Κί' ἡ ἀγωνία πού

τὴν ἐκυρίευεν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ διακοπὴ τοῦ πρώτου καὶ ἐντελῶς τυχαίου ἐρωτικοῦ ραντεβού της μὲ τὸν ἄνδρα πού ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ γλυκοσκιστῆ, ἡ ἀγωνία ἐμάραινε τὰ λουλούδια τῆς νεότητός της... Τώρα ἦταν πῶς σκληρὸς ὁ πόνος τῆς γιατί εἶχε ἀκούσει τὰ πρῶτα τρυφερὰ λόγια ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐκεῖνου πού ἐλίκνιζε τὰ ὄνειρά της..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. ΟΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΜΙΑΣ ΕΞΥΠΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὅταν ἡ Μιμῆ ἐγύρισε ἐπὶ τὸ σπίτι της ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, ὅπου εἶχε παῖ για νὰ ἴδῃ τὴ Λούλα, συλλογιζόταν ἀδιακόπως ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ μὲ κάθε ἴσοπι τὴ συνάντησις τοῦ ἀνδρός της μὲ τὴ Λούλα. Εἶχε βεβαία ἐμπιστοσύνη ἐπὶ τὸν αὐτὸ της, ἐπὶ τὴν πικάντικη ομορφιά της, ἐξ ἄλλου ὁ Ἄγγελος ἦταν νόμιμος ἄνδρας της πιά, μὰ ἐφοβόταν πάντα τὴ Λούλα. Εἶχεν ἀνησυχίες γιὰ τὸ τέχνασμα καὶ γιὰ τὴς συκοφαντίας πού μεταχειρίσθηκε, ἔως ὅτου καταφέρῃ νὰ κἀνῃ ἄνδρα τῆς τὸν Ἄγγελο. Ἡ μεγαλύτερη ἀνησυχία τῆς μάλιστα ἦταν, γιατί, τώρα ὅπου ἐναντιοῦσε, ὕστερ' ἀπὸ τόσους μῆνες τὴ φίλη της, εὑρίσκε πῶς εἶχε γίνῃ ἐπὶ ὁμορφῆ, εὑρίσκε πῶς τὰ γεμᾶτα ἀπὸ ἀβωότητα καὶ εἰλικρινεία μάτια της, θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξηπῶσαν ἐπὶ τὸν Ἄγγελο τὸ αἰσθημα πού ἡ Μιμῆ, μὲ τὴς μαργιολιές της καὶ μὲ τὴς συκοφαντίας της, κατὰφερε νὰ πνίξῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ἄνδρα της. Ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴς σκέψεις αὐτῆς ἡ Μιμῆ ἐπρυγύριζε ἐπὶ τὸν κομψὸ σαλονάκι της, τακτοποιώντας τὰ μιμιπελῶ πού εἶχεν ἀραδειάσει πάντα ἐπὶ τὰ ἐπιπλα, ὅταν ἐξαφνικὰ ἀκούσε γρήγορα βήματα κατὰ τὴν ἀλλή. Ἡ Μιμῆ ἔτρεξε ἐπὶ τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε μὲσα ἀπὸ τὴν κουρτίνα. Μόλις ἐπρόλαβε καὶ εἶδε τὴν κυρία μὲ τὸ μῶβ φόρεμα πού εἶχε δῆ λίγες ἡμέρες πρὶν νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ παράξενη ἐπισκέπτρια ἔμπαινε, χωρὶς καμμιά προφύλαξη ἐπὶ τὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας. «Σίγουρα θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ κ. Θεοφάνης», συλλογιζόταν ἡ Μιμῆ. Καὶ μὲ ζωνηρὴ περιέργεια τὴν ἐκυρίευσε. Μὰ σὲ μιά στιγμή, σάν ν' ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ κύριος μὲ τὸ γκρίζο κοστούμι πού εἶχε δῆ νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας, ἦταν ὁ προῖμας τοῦ ἀνδρός της, ἀπεφάσισε νὰ βεβαιωθῆ καλλίτερα, μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια. «Εἶναι ἕνας τύπος πού μοιάζει μὲ πολλοὺς ἀθηναίκοις τύπους, συλλογιζόταν καὶ μπορεῖ νὰ γελᾶσθῃ». Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρῆσθ τὸ μυαλό της, τώρα πού εἶχε γνωρισθῆ τὴ νύχτα ἐκεῖνη ἐπὶ τὸ κοσμικὸ ρεστουράν μὲ τὸν κ. Θεοφάνη, ὅτι ἕνας ἀνώτερος τραπεζιτικὸς καταδεχόταν καὶ πῆγαινε ἐπὶ τὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας, μὲς γυναικᾶς, πού δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ ἡ γειτονιά, καὶ ἐπὶ ἐπὶ τὸν ἀπονομιμῆ. Γι' αὐτὸ ἡ Μιμῆ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὴν ἀνάσινά ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑποφίτες καὶ προχώρησε ἐπὶ τὸν περιβόλι. Γιὰ νὰ προσομοιωθῆ ὑπάλιστὰ πῶς ἐπεπορεύον ἐκεῖ ἀνύποπτα, ἐπῆρε ἐπὶ τὰ χεῖρα της τὴν ἀγάπη.

Ἡ Μιμῆ ἔδρασε χωρὶς νὰ τὴν βλέπουν, ἀποφασισμένη νὰ ἐξηπῶσῃ τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο μυστήριον.

ρία με τα μάβ; Χωρίς να παίρνει το βλέμμα της από την πόρτα της κ. Ρεγγίνας, έβλεπε, χωρίς να τη βλέπουν, ανυπόμονη, με σχεδόν χαρούμενη, γιατί δεν έρχόταν ο κ. Θεοφάνης. Είχαν περάσει περισσότερο από τρία τέταρτα, πού η Μιμή έμενε στη θέση αυτή, κατασκοπεύοντας το σπίτι της συνοικου της... 'Επί τέλους, σ'ε μιά στιγμή η πόρτα της κ. Ρεγγίνας άνοιχθηκε και φάνηκε στο κατωφλι της η κυρία με τη μώβ τουαλέττα.

—'Α, όχι, όχι, δεν μπορώ να περιμένα περισσότερο, είπε στην κ. Ρεγγίνα, φοριόζα.

Κι' ενώ έφευγεν, επρόσθεσε: —Κάτι θα του έτυχε. Μά έπρεπε να είδωποιήση. Δεν είναι καθόλου «κορέκτ» άπεναντί μου! Αυτό να του πητε!

Κάτι της άποκρίθηκε η κ. Ρεγγίνα, πού δεν τ' άκουσε όμως η Μιμή.

—[]— 'Από τη στιγμή εκείνη η γυναίκα του 'Αγγέλου έφλεγονταν από τη ζωηρή περιέργεια να πεισθί άν ό επίσκεπτης της κ. Ρεγγίνας ήταν ό προϊστάμενος του άνδρός της. Καί συνθησιμένη να μη χάνη καιρό, κάθε φορά όπου άποφάσιζε να πραγματοποιήση ένα από τα φιλόδοξα σχέδια της, άπεφάσιζε να γνωρισθί με την κ. Ρεγγίνα.

—'Αφού δεν μου δίνει αδιά γνωριμία, θα της δώσω εγώ, έμουρμούριζε, ενώ ανέβαινε στο σπίτι της από τη σκάλα της ύπηρεσίας πάλι.

Και η ευκαιρία δεν άργησε να φανερωθί. Την εποχή εκείνη ό αντίκτυπος του Εύρωπαϊκού πολέμου είχαν άρχισι να φαίνεταί καί στην Ελλάδα και οι έλλείψεις των ειδών της πρώτης ανάγκης άρχισαν να γίνονται συχνότερες. 'Η άγορανομία, πού δεν ήταν άργανωμένη όπως είναι σήμερα, δεν μπορούσε στα δύσκολα εκείνα χρόνια να επιβληθί και πολλές κόσμος έστερείτο από είδη της πρώτης ανάγκης. 'Ο 'Αγγελος όμως είχαν έξασφαλίσει, μέσω της Τραπεζής, στην όποιαν έργαζόταν, τα άπαραίτητα τρόφιμα. Γι' αυτό, μόλις η Μιμή πού από τό άπόγευμα εκείνο είχαν άρχισι να κατασκοπεύη και να παρακολουθί σχεδόν αδιάκοπα, πούς έμπαινε και τίς έθγαινε στο σπίτι της κ. Ρεγγίνας, άκουσε πώς η συνοικίς της παραπονιόταν ότι δεν εύρισκε ζάχαρη και τα είναι βάλει με τό μπακαλόπουλο πού της έφερνε κάθε πρωί τα ψώνια, άμέσως προσεφέρθηκε να της δώση λίγη από τό μικρό άπόθεμα πού της είχαν έξασφαλίσει ό 'Αγγελος. Κατέθηκε λοιπόν μόνη της στο σπίτι της κ. Ρεγγίνας και κτύπησε διακριτικά την πόρτα της. 'Η αινιγματική γυναίκα, επιφυλακτική και κοχύποπτη, άνοιξε τό τζάμι της πόρτας για να ίδη πούς είναι. Μά μόλις άντίκρουσε τη Μιμή, τό πρόσωπό της κατσούφιασε.

—Τί θέλετε; τη ρώτησε ψυχρά. 'Η Μιμή, όμως, πού είχε προσβλέψει μιά τέτοια ύποδογή εκ μέρους της, της είπε με μεγάλη εύννεια: —'Επειδή μένουμε στο ίδιο σπίτι, σκέφθηκα ότι δεν έποεπε να σας άφήσω χωρίς ζάχαρη. 'Αν και δεν μου περισσεύη, ήλσα πούτα για μιά κιούσα όπως σείς, άξίζει κανείς να κόψη μιά θυσία.

—'Αλλοθεν άμέσως ύφος η κ. Ρεγγίνα.

—'Ανοιξε την πόρτα διάπλατα και με γενιάγιο πού προσπαθούσε να τό κάνει, όσο μπορούσε γλυκύτερο,

είπε στη Μιμή: —'Ω, μιλ παρντόν... μιλ παρντόν... Δεν σας έγγνώρισα. Ξέρετε, είμαι λίγο κοντόφθαλμη... Νά με συγχωρήτε. Περάστε... 'Ορίστε... Είσαθε η κυρία πού κάθεται στο επάνω, δεν είν έτσι;

—'Ακριβώς, της άποκρίθηκε η Μιμή, εύχαριστημένη γιατί τό τέχνασμα της είχε φέρει τα προσδοκώμενα άποτελέσματα.

Και της έδωσε τό μικρό βαζάκι, στο όποιο είχε τη ζάχαρη. 'Η κ. Ρεγγίνα δεν ήξερε πώς να την εύχαριστήση. Στην άρχή, είν' αλήθεια, έφάνηκε διστακτική, άν έπρεπε να μάση στο σαλόνι της Μιμή. Μά ύστερα, σαν να πήρε ξαφνικά την άπόφαση, άνοιξε τό μισοσκότεινο σαλονάκι και είπε στη Μιμή:

—Περάστε... 'Ορίστε... —Μήπως σας ένοχλώ; —Μ' ένοχλείτε; 'Οχι δά. Είχατε την καλωσύνη να μου φέρετε ζάχαρη πού δεν βρίσκω ούτε δράμι ήμέρες τώρα και λέτε ότι μ' ένοχλείτε; Καθήστε λοιπόν να σας γλυκάνω κι' εγώ πρώτη φορά πού έρχεσθε στο σπίτι μου...

'Η Μιμή κάθησε σε μιά ξεθωριασμένη από την πολυκαιρία, βελουδένια πολυθρόνα. Της έκαναν έντύπωση όμωσ τό ότι η κ. Ρεγγίνα άπέφυγε να άνοιξη τα παραθυρόφυλλα του σαλονιού πού είχε πρόσψη στο δρόμο. Και της άφισε στο μισοσκόταδο, τό σαλονάκι εκείνο πού είχε παληά, φθαρμένα τα περισσότερα έπιπλα, άπέπνεε μ'α μυρωδιά κλεισούρας και ύγρασίας, άνακατεμένη με την μυρωδιά των ζουμπουλίων, πού ήταν στα χρωματιστά βάζα και τό τσιγάρο.

—Είμαι μόνη μου, βλέπετε, δεν έχω κανένα και δεν βρίσκω τίποτε, παραπονέθηκε στη Μιμή η κ. Ρεγγίνα, ενώ της προσέφερε στο δίσκο τό γλυκό.

'Η Μιμή πού ήξευρεν από πείρα ότι τα άπότομα «κτυπήματα» πιάνον περισσότερο, σε παρόμοιες περιστάσεις, της άποκρίθηκε μ' ένα πονηρό χαμόγελο:

—'Ω... 'Οχι... Δεν πρέπει να παραπονήσθε, γιατί έχετε πολύ καθώς πρέπει γνωσούς!

'Η κ. Ρεγγίνα την κύτταξε πάνω από τα γυαλιά της έρωτηματικά, παρατεταμένα, σαν να ήθελε να ψάξη μέσα στα κατάβραθα της ψυχής της και να βώη, τί νόημα είχαν τα λόγια της αυτή.

—'Επειτα, άτάραχη κι' ενώ άκουμπούσε τό δίσκο στο στρογγυλό τραπέζι της μέσης, της άπήντησε: —Γνωστούς, παιδί μου, δεν έχω πολλούς δυστυχώς, γιατί είμαι σαν ξένη εδώ στην 'Αθήνα.

'Αποφασισμένη ώστόσο η Μιμή να έξιχνιάση τό μυστικό της γνωριμίας της κ. Ρεγγίνας με τόν προϊστάμενο του άνδρός της, έξηκολούθησε, τάχα, αδιάφορα:

—Μά, άν δεν νελιέμαι, δεν συνδέεσθε με τόν κ. Θεοφάνη; Ψύγρησιμη πάντοτε η κ. Ρεγγίνα, της άπήντησε: —'Α, λέτε για τόν κ. Θεοφάνη της Τραπεζής; Ναι, είναι γνωστός μου, αλλά δεν είναι τόσο άάορος, δεν έχω τόση άεπιστιμιά μαζί του!

Και άλλαξε έξωνικά ύφος. Τό πρόσωπό της κατσούφιασε πάλι. Κόποις νευοικότητας την έμωρνούσε πού την έκανε να σπείρη και να έσπασπείρη στη μέση της σαν να έσπασπασπασπ πού πέρουν... 'Η Μιμή όμως δεν ήταν από τις γυναίκες πού

χάνουν εύκολα την παρτίδα τους. Και έξηκολούθησε, με τό ίδιο άφελές τάχα ύφος της: —'Ο κ. Θεοφάνης, ξέρετε, είναι ό προϊστάμενος του άνδρός μου.

Αυτή τη φορά η κ. Ρεγγίνα δεν κατάφερε να κρατήση την άταραξία της. Κι' ήταν τόση η έκπληξή της, πού λίγο έλειψε, έτσι όπως έτινάχθηκε, να της πέσουν τα γυαλιά από τη μύτη.

—Προϊστάμενος, έμουρμούρισε, για να πη κάτι Μπα; Κι' έπειτα, για να μη προδοθί, έσπυσε να προσθέση:

—Πολύ λαμπρός κύριος. Έχομε οικουγενιακές σχέσεις, ξέρετε... Ένα γέλιο αδιάντροπο έγέμισε λακκάκια τό πρόσωπο της Μιμής.

—Μά αυτός δεν έχει οικουγένεια, είπεν έπειτα, κυττάζοντας κατάματα την κ. Ρεγγίνα.

'Εκείνη δεν ήθελε περισσότερα για να καταλάβη, γιατί τη στιγμή αυτή η άραία συγκάτοικός της βρισκόταν στο σπίτι της και γιατί με τόση προθυμία ανέλαβε να της προμηθεύση τη δυσκολεούρητη εκείνη την εποχή ζάχαρη.

Και σασιτισμένη επρόσθεσε: —'Απλάδη γνωριζόμαστε από χρόνια με τόν κ. Θεοφάνη.

—Σείς δεν μου είπατε, νομίζω, ότι δεν έχετε πλέον καιρό στην 'Αθήνα; έπέμεινε η Μιμή στην άδυσώπητη άνάοισή της.

—Ναι... Μά μόλις ήλθα εδώ, έτυχε να γνωρισθώ με άμέσως. Μου φάνηκε πολύ γρήσιος ό καυέσιος.

'Η Μιμή τότε έσκέφθηκε ότι ήταν καιρός για να φθάση τό γρηγορώτερο στον σκοπό της. Και γελώντας με τό παιγνιδιάσικο γέλιο της, πού τη σοοά αυτή ήταν κάτι περισσότερο από αδιάντροπο, είπε στην κ. Ρεγγίνα:

—Δεν ξέσω, πούς από τούδε δύο σας φαίνεταί νησισιος στον άλλο. Σείς στον κ. Θεοφάνη η εκείνος σε σίς;

'Η κ. Ρεγγίνα τότε έχλώμισσε, 'Ερριξε μιά ματιά γύρω της, σαν να έφοβόταν μη τυχόν είχαν άκούσει κανέναν τα τελευταία λόγια της Μιμής, έπειτα έσήτηριξε και ξαναστήριξε τα γυαλιά της, μά δεν έβγηκε λέξη από τα χείλη της, αλλά έκύτταζε βουβή, σασιτισμένη τη Μιμή και άπορούσε κι' η ίδια, πώς μιά γυναίκα, με την όποιαν μόλις είχε γνωρισθί, έξεθαρρευόταν τόσο, ώστε να παραβιάζι τα μυστικά του σπιτιού της. 'Η Μιμή όμως πού είχαν ύπ' όψιν της ότι όσες έπιτυχίες μεγάλες κατάφερε στη ζωή της, τις κατάφερε με την γρήγορη, με την κεραυνοβόλον ένέονειά της, δεν έχασε καιρό. Καί μ' ένα σιγανόν τόνο φωνής, όπως στις έμπιστευτικές έξομολογήσεις, με λοξές, πονηρές ματιές, είπε στην κ. Ρεγγίνα:

—Πρέπει, όμως, να όμολογήσετε, ότι ό κ. Θεοφάνης δεν έχει καθόλου γούστο...

'Η κ. Ρεγγίνα έδειγνε τώρα σημαία άνυπομονησίας. Θά ήθελε ν' άπολλογώ όπό τόν έπισκεπτόα της, πού με τις έρωτήσεις της, με την άδιάκρισία της, με τό αδιάντροπο νέλιο της της είχε γίνει άνυποφορη. 'Η Μιμή τό κατάλαβε και για να την καθησυχάση, της είπε:

—Μη με πάστες για ά έθραά σας. 'Οχι, όνι, σας βεβαιώ... 'Εργουσι σαν φίλη σας, έμπιστη φίλη σας. Λέι ενώ έξ άλλου κανένα συμφέρον ν' είμαι έγθραά σας!...

(Συνέχεια στα έπόμενον)

ΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

της Δίδος Χριστίνας Μέγα

Υ ΠΗΡΕΑΝ κάποτε κι' αυτοί νέοι. 'Αγωνίστηκαν και αυτοί μέχρις ότου επιβλήθουν. Ποιητές, λογοτέχνες, δημοσιογράφοι, διαφωτιστές γενικά. 'Ανδρες, είτε γυναίκες. Μά πείνασαν άραγε ποτέ τους; Κοιμήθηκαν νησιτικοί; Στερήθηκαν ποτέ τό τσιγάρο, τόν ύπνο, τό φαί; Νά ένα έρωτήμα πού δεν μπορεί παρα να πού ένδιαφέρουν στις άπαντήσεις του.

Πούς δεν θα δεχθί ν' άπαντήση; Είναι τόσο άραίο να θυμάται κανείς τα παληά, να μιλά για την εποχή την πλούσια σε στέρησης, αλλά και σε πόθους, σε όνειρα, σε ελπίδες!

Οι άναγνώσται της «Έβδομάδος» θα διαβάσουν σ' αυτή τη σελίδα τί πέρασαν στη ζωή τους εκείνοι τούς όποιους παρακολουθούν, θυμάζουν και ίσως-ίσως ζηλεύουν.

Θά δούν πώς κανείς δεν τά βρήκε όλα έτοιμα στη ζωή του. Πώς άγωνίστηκαν, πώς πάληψαν, και πώς άναγνωρίστηκαν μιά μέρα, άκριβώς γιατί είχαν άξια και γιατί δεν ήτο δυνατόν παρα μιά μέρα ν' άναγνωρισθούν ως άξίους.

Ο Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ

'Ας δούμε πρώτα τί λέει ό κ. Πώπ, ή γνωστότατος δικηγόρος, πολιτευτής, δημοσιογράφος και συμπληθέστατος διανοούμενος:

«Ένα τηλεφώνημα για να κλεισθί τό ραντεβού—είναι τόσο πολυάσχολος, δεν μένει ούτε στιγμή άργός—και τό άπόγευμα της ίδιας μέρας, νάμυ καθισμένη άντίκρου του, σ'ό ζεστό γραφείο του.

— Δάβετε ύπ' όψει σας τό έξής, μάς λέει πρώτα-πρώτα. 'Οτι ποτέ δεν είχα αναλάβει εγώ την συντήρηση του έαυτού μου. Φροντίζαν πάντα άλλοι. Εύτυχώς. Γιατί άν έπραπε να φροντίσω εγώ για τόν έαυτό μου, δεν άποκλείεται να γα... πού πολλού πεινάω εξ άσπιτίας!... 'Απόδειξις πώς όσες φορές έξηρηθή... από μένα, έχανα τα άδύνατα δυνατά για... να μείνω όσο τό δυνατόν πιδ γρήγορα αδέκαρος.

» Μά άκούστε ένα ανέκδοτο καλύτερα: » 'Ημουν νεαρός φοιτητής τότε. Και κρωτόγαλτος δημοσιογράφος. Οι δικοί μου έλειπαν ταξίδι και μου είχαν άφίσις όσα μου έγρεαζόγντο για να περάσω τις μέρες πού θάμωνα μόνοι. 'Οπως ήταν φυσικό, έπεσα έξω στους ποδόλογισμούς μου και μίαν ώραν ήμέρας—'Αγιού Νικολάου ήταν τόσα χρόνια έχουν περάσει και όμωσ θυμάμαι και τη μέρα ακόμα—ζήνησα με... 25 λεπτά! Τί να κάνω; Σκέφτηκα, σκέφτηκα, αλλά διέξοδος δεν βρισκόταν. Ήκινάω και εγώ και πάω σ' ένα λουκουματζίδικο πού ήταν τότε στη γωνία Κοαή— Πανεπιστημίου, Παλαγγέλιου 100 δρ. λουκουμάδες— 5 λεπτά, 5 λεπτά φρέσκο βούτυρο, 5 λεπτά 15, 5 λεπτά φρέσκο βούτυρο, παίρνω και ένα φραντζολάκι ψωμί άλλη

μιά πεντάρα και κάθουμαι και... γεματίζω.

» Θά πητε χόρτασα; 'Οχι βέβαια. 'Αλλά πάντως ήταν κάτι και αυτό. Ήγάλασα την πείνα μου κάπως. Και γύρισα σπίτι και τώρριξα στον ύπνο.

» Μαύρος ύπνος. 'Ολη νύχτα άνειρεόμουν λουκούλλα γεμάτα. Και θυμάμαι με τί χαρά και άπληστία ρίχτηκα στο φαί την έπομένη, όταν βρήκα λεπτά.

— 'Αδέκαρος έχετε μείνει πολλές φορές;

'Ο κ. Πώπ ξεκαρδίζεται στα γέλια.

— Καλά είσαι!... Και τό νόστιμο ήταν πού δεν μπορούσα να κρυφώ. 'Αμα οι φίλοι μ' έδλεπαν να καπνίσω κύπρο, καταλάβαιναν: «Πάλι αδέκαρος είναι ό

Ο ποιητής κ. Σωτήρης Σκίπης

Πώπ!» Έλεγαν και με πείραζαν.

— Και εσείς δεν άφίνατε τό ποδρό;

— 'Αδύνατο. Νά πάρω τσιγάρα χύμα δεν μπορούσα. 'Αγοράζα λοιπόν και εγώ ένα ποράκι και περιφερόμουν κερήφανος και αξιοπρεπής ανά τας οδούς.

— Κανένα άλλο ανέκδοτο;

— 'Α... σταθήτε... Θυμήθηκα κάτι. Πάνε από τότε... κάμποσα χρόνια. 'Ημουν έρωτευμένος και τό ένδαμά μου μου είχε άποσπάσει την ύπόσχεση να περάσουμε μαζί τις καίσιματικές ήμέρες της Πρωτομανιάς. 'Ελα όμως πού έτυχε να μείνω αδέκαρος την παραμονή άκριβώς. 'Αναγκάσθηκα να της πώ ότι είχα κάποιον δουλειά. Μά πού να με πιστέψη αυτή. 'Επέμεινε.

» 'Αναγκάσθηκα να της έξομολογήθω την αλήθεια.

— 'Η παρουσία μου βλη και βλη είναι 20 λεπτά. Τί να πρωτοκάνουμε μ' αυτή;

— Δεν πειράζει. Πάμε.

» Και ποσμηματικά έπίγημα, » Της πήρα μιάς πεντάρας τριαντάφυλλα, άγοράσαμε μιάς δεκάρας πασατέμπο, και περάσαμε μιά ποσμηματικά ύπόσχη πού θα μου μείνη άξέχαστη σε όλη μου τη ζωή.

Και ό κ. Πώπ καταλήγει

— 'Αλλά σας είπα: Αυτές είναι έξαιρεσίες. Γιατί, άπλούστατα, δεν είχα ποτέ μου διαχείριση στα χέρια μου. Ότα τότε, ούτε, ποτέ. Γιατί τί νομίζετε; Και σήμερα πού δεν είμαι πιά νέος θα κινδύνευα ν' άφίσω όχι τόν έαυτό μου, αλλά και τό σπίτι μου άκόμα νησιτικό, άν περιμέναν από μένα να φροντίσω...»

Μιά θερμή χειραψία, ένα εύχαριστώ και... τρέπομαι προς άλλους αδοκιμασταντας τό αίσθημα της πείνας!

Ο Κ. ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Καθώς όπωσ πάντα και γλυκομιλητός, ό ποιητής Σωτήρης Σκίπης μάς δέχεται στο γραφείο του, στη Σχολή Καλών Τεχνών, και τίθεται στη διάθεσή μας.

'Αγριο χειμωνιάτικο πρωινό. 'Ο άέρας ούρλιάζει έξω και οι στάλες της βροχής μαζί με την παγωμένη θολόνοση τά τζάμια των παραθύρων.

Τί καλά να κάθεται κανείς μέσα στη ζεστά; Και τί καλά, να κουβεντιάξη άδιαφορώντας άν έξω καλή ή όκόσμος άπ' τη βροχή και τό κρύο!

Και μάλιστα όταν ό συνομιλητής σου λέγεται Σωτήρης Σκίπης. Κοντά του οι όρες κυλούν σαν τό νερό και ποτέ δεν θα νοιώσης την άνάγκη ν' άνοιξη τό στόμα σου σ' ένα χαμουργητό, όπως γίνεται συχνά άμα ή κουβέντα είναι άναρη. Μά δε άφίσιουμε τόν ποιητή να μιλήση.

Τό έρωτήμά μας τόν βυθίζει σε σκέψεις. «Ένα πεταχτό ξεφύλλισμα του βλαβίου των παληών και νάτος πού άρχίζει:

— Διερχόμωνα τότε την πιδ δύσκολη περίοδο της ζωής μου. 'Ημουν στο Παρίσι και παρακολουθούσα μαθήματα φιλολογίας στη Σορβόνη, όταν μιά μέρα, διαβάοντας ένα φύλλο της «'Ακροπόλεως» τάχιστα όλοτετα γιατί έμαθα τόν θάνατο του πατέρα μου. Τη λέξη μου σας άφίνα να τη φαντασθίτε μόνη σας. 'Εγώ προτιμώ να σας μιλήσω για την άγωνία πού με κυρίευσε. Τί θα γινόταν; Άναρωτιόμουν έξακολουθητικά. Είχα συνηθίσει να τά βρίσκω όλα έτοιμα. Μά τώρα; Τί έπρεπε να κάνω; 'Ο αήνας εν τώ μεταξύ κόντευε να τελειώση και τα λεπτά μου πλησιάζαν να έξαντληθούν. Ζούσα οίκονομώντας όσο μπορούσα τα λίγα φράγκα πού μου έμεναν και συγχρόνως έλπίζοντας... χωρίς να ξέρω και εγώ σε τί. 'Ισως στο θάνατο... 'Εβλεπα τόν Σηκουάνα και πού με τραβούσαν τα καταμαυρά νερά του...

» Σε λίγο τα λεπτά έξαντλήθηκαν όλοτετα. Για δύο-τρεις μέρες ή μόνη μου τροφή ήταν λίγο γάλα—παρμένο φυσικά επί πιστώσει. Δεν ήξερα τί να κάνω. Νέος γερός καθώς ήμουν, τό αίσθημα της πείνας μου ήταν άφάνητο.

» Σ' αυτά τα γέλια θοισκόμωνα, όταν ένα πρωινό, σ' ένα καφεείο του Μονα

παράς, γνώρισα έναν Αμερικανό. Ήταν φηλός και ώραιος σαν θεός του Όλύμπου. Ζωγράφος, καθώς έμαθα αργότερα και θερμότερος φιλέλληνας.

Μου πρότεινε να παίξουμε μπιλιάρδο. Δέχτηκα παρ' όλο που δεν ήμουν καλόκαλος μπιλιαρδίστας.

Και άρχισα να παίζουμε. Συγχρόνως μου ζήτησε πληροφορίες για το άτομό μου. Και όταν έμαθε πως ήμουν Έλληνας, με ρώτησε αν ήξερα να του συστήσω κανένα που να μπορεί να του κάνει μαθήματα Έλληνικής.

Κοκκινίζοντας σαν άσταχος απ' τη τροπή μου, του μίλησα για τον εαυτό μου.

Η πρότασις αυτή του άρεσε, πήρε την διεύθυνσή μου και χωρίσαμε, αφού συμφωνήσαμε να τον περιμένω σπίτι μου το απόγευμα για το πρώτο μάθημα.

Τριχλίζοντας απ' τη χαρά, ίσως και απ' την πείνα συγχρόνως, ανέβηκε τις έξι σκάλες του σπιτιού μου και μπήκα στη σοφίτα μου.

Και άρχισε η άναμνή. Μια άναμνή που τραγικότερη της ποτέ δεν έχω γνωρίσει. Έξω είχε συννεφιά. Ψιλόβρεχε κιόλας και η μέρα ήταν όσο δεν μπορούσε πιά θλιβερή. Είχα κολλήσει τη μύτη μου στο τζάμι και παρακολουθούσα ένα πουλάκι κουριασμένο σ' ένα σύρμα ήλεκτρικού, που έτρεμε ολόκληρο το καυμένο. Παρακολουθούσα ολότελα μηχανικά. Η προσοχή μου όλη ήταν στραμμένη άλλοι. Στη σκάλα, μ'ην ακούσω πατήματα,

Μά η ώρα περνούσε. Το κάκου περμένα. Νύχτωσε. Και για να μην ανάψω το κερί μου— ήταν στο τέλος και αυτό— ξάπλωσα. Βοήθησα και σ' έναν ύπνο θαρύτερο και από λήθαργο. Κοιμήθηκα... είκοσιτέσσερες ώρες μονορούφι.

Με ξύπνησε την επομένη ο φίλος μου ο Αμερικανός ο οποίος έρχεται να συνεννοηθούμε για το μάθημα και να δικαιολογηθώ γιατί δεν μπόρεσα νάρθω την προηγούμενη μέρα.

Με την πρώτη ματιά πούρριξε στην άθλια άνήλιαγη σοφίτα μου, κατάλαβε.

Έβγαλε και μουδωσε ένα κολληριστό εκατόφραγκο για τα μαθήματα του πρώτου μηνός. «Εμείς στην Αμερική πληρώνουμε προκαταβολικά» μου δικαιολογήθηκε, επειδή με έδλεπε να διατάξω.

Και ύστερα, δια της βίας σχεδόν, με πήρε και επήγαμε για φαί.

Τί έφαγα εκείνη την ημέρα... όμολογώ δεν θυμάμαι. Θυμούνται μόνο πως αυτή ήταν η μόνη φορά που πείνασα.

Ύπειτα, σιγά-σιγά, οι δουλειές μου έστρωσαν...»

Και ο κ. Σωτήρης Σκίπης κλείνει το μνήμερό του μ' έναν στεναγμό.

Τί να σκέφτεται άραγε; Ίσως, πως η εποχή εκείνη ήταν καλύτερη, και ως είχε τόσα καλά...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΤΟΝ ΕΧΑΣΕ για δεύτερη φορά

Ένα θρησιότατο διήγημα της ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

ΑΠΛΩΜΕΝΗ στο ντιβάνι, μ' ένα μυρωδάτο τσιγάρο στο χέρι, η Ζεραλντίν παρακολουθούσε μηχανικά τα γαλάζια δαχτυλιδάκια του κανιού, με τη σκέψη τελείως σταματημένη.

Έξαφνα, χτύπησε το τηλέφωνο. «Εσύ είσαι, Ζεραλντίν; άκούσθηκα από την άλλη άκρη του σύρματος μια γνώριμη γυναικεία φωνή.

—Ναι, έγω, άγαπητή μου Ειρήνη, άπήντησε η νέα. Τί γίνεσαι;

—Άκουσε, Ζεραλντίν. Έρχεσαι άπόψε στο σινεμά μαζί μας; Θά πάμε στην παράσταση των έξι. Ο άνδρας μου είναι ελεύθερος σήμερα, λόγω του Σαββάτου. Μετά το σινεμά θά πάμε κάπου και οι τρεις για φαγητό. Σύμφωνοι;

—Πολύ εύχαριστώ, άπήντησε η Ζεραλντίν. Είθε πολύ καλοί που με θυμηθήκατε. Πού θά συναντηθούμε; Η Ειρήνη είπε το δνομα ενός μεγάλου κινηματοθεάτρου των μπουλβάρ. Η Ζεραλντίν ξανάκλεισε το τηλέφωνο.

Πραγματικά, η Ειρήνη κι' ο άντρας της ήταν πολύ καλοί. Δεν ξεγνοούσαν ποτέ τη θλιβερή μοναξιά της Ζεραλντίν, τις έγνοιες που της δημιούργησε ο πόλεμος και τον αιώνιο κούρσο της... Τόν μεγάλον αυτόν καυμό που κόντευε να την τρελλάνη; Πού να βρισκόταν άρα γε ο Άλεξ;

Η Ζεραλντίν σηκώθηκε, βολτάρησε λίγο μέσα στο δωμάτιο κι' ύστερα κάθησε στο γραφείο της, μπροστά σε μιά άγραφή κόλλα χαρτιού... Είχε καταντήσει σαν μανιακή. Την έπιανε παροξυσμός νευρικός που δεν μπορούσε να γράψη στον Άλεξ, που άγνοούσε αν ο άνθρωπος αυτός ήταν ζωντανός ή νεκρός...

—Άλεξ, άγαπημένο μου Άλεξ, ψιθύρισε, με μάτια βουρκωμένα. Γιατί έφυγε και νάθηκες τελείως άπό τον κόσμο; Πού να βρισκεσαι άρα γε αυτή τη στιγμή;

Ένας ολόκληρος χρόνος είχε περάσει, άπό τότε που εξαφανίστηκε ο άνθρωπος αυτός. Μιά μέρα, ύστερ' άπό μιά τρομερή σκηνή, ύστερ' άπό την ανταλλαγή προσβλητικών λόγων, ανάμεσα στους όποιους ξεχώριζαν φράσεις, όπως «βαρέθηκα πιά!», «όλα τελείωσαν μεταξύ μας...» ο Άλεξ, έφυγε, χτυπώντας με δύναμη τις πόρτες.

Με το κεφάλι τώρα χωμένο στις χούφτες των χεριών και με τα μάτια καρφωμένα πάνω στο άγραφο επιστολόχαρτο, η Ζεραλντίν ξαναφέρνει στη μνήμη της όλη τη συνέχεια του μεγάλου δράματος της ζωής της. Τί άγωνίες και τί καρδιοχτύπια δοκίμασε μετά τη φυγή του άναπημένου της!... Μιά μέρα σιωπής, δυό μέρες, τρεις, τέσσερες, μιά βδομάδα. Το τηλέφωνο που χτυπάει, χωρίς να είναι αυτός!... Το γράμμα που βοίσκεται κάτω άπό την πόρτα και που δεν προέρχεται απ' αυτόν!... Κι'

αυτή, να μένη πεισιμωμένη, μ' έναν άνόητον εγωισμό!...

—Όχι! Ποτέ δεν θά του γράψω πρώτη!... Άς περιμένει!... Θά βαρέθη και θά ξαναγυρίσει, όπως και τις άλλες φορές!...

Άλλ' ο Άλεξ δεν ξαναγύρισε.

—Τόσο πεισιματάρης είναι, λοιπόν; συλλογίστηκε η Ζεραλντίν, ύστερ' άπό δυό μήνες.

Και με χέρι πούτρεμο άπό τη νευρική κρίση, τόν πήρε στο τηλέφωνο. Μάταιος κόπος. Μιά έρρινη, άχρωμη φωνή, άποτυπωμένη πάνω σε δίσκο γραμμοφώνου, της άπήντησε:

—Στό νούμερο που τηλεφωνήσατε δεν υπάρχει κανένας συνδρομητής.

—Άσφαλώς, θά έκανα λάθος στον αριθμό, συλλογίστηκε η Ζεραλντίν. Και ξαναπήρε το νούμερο του Άλεξ.

Η ίδια έρρινη και άχρωμη φωνή του αυτόματου δίσκου του τηλεφωνικού κέντρου της άπήντησε:

—Στό νούμερο που τηλεφωνήσατε...

Η Ζεραλντίν σηκώθηκε. Και παίρνοντας μιά ηρωική άπόφαση, φόρεσε το καπέλλο της και πήγε στην πολυκατοικία όπου έμενε ο Άλεξ, με σκοπό να μάθη.

Ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε στο σπίτι του. Το ήξερε βέβαια, αλλά δεν είχε πάρει ακόμα το διαζύγιο του με την πρώτη του γυναίκα και ύπρηχε φόβος να επιδεινωθώ η θέση του. Ωστόσο, η θυρωρός της πολυκατοικίας ενώνριζε την Ζεραλντίν. Και μόλις την είδε, της είπε:

—Ο κύριος δεν μένει πιά έδω, κυρία. Το άφησε ποδ καιρού το διαμέρισμά του. Έφυγε για μακρινό ταξίδι...

Πώς επέστρεψε η Ζεραλντίν στο σπίτι της; Ούτε αυτή ήξερε. Τα ότια της έβουίζαν δυνατά και τα μάτια της είχαν θολώσει. Νόμιζε πως είχε δεχτεί κατακέφαλα ένα δυνατό γτύπημα, που την είχε διπλώσει στα δύο.

Πέρασαν ακόμα τρεις μήνες. Και μιά μέρα ο ταχυδρόμος της έφερε ένα γράμμα, με γραμματόσημο Βραζιλιανό. Ω! Με τί λαχτάρα ξεσχισε το φάκελλο η Ζεραλντίν, μόλις άνευνώρισε τόν νοσηκό χαρακτήρα του Άλεξ. 'Επί τέλους! Το παλπόπουδο άποφάσισε να νάρθει!

Καλλίτερα, όμως, να μη της έγραφε. Γιατί το νράμμα του, που δεν είχε καμιά διεύθυνση, έμοιαζε με χαριστική βολή:

«Βοίσκομαι στη Βραζιλία. Δουλεύω για να ξεχάσω. Είναι καλύτερα έτσι. Ύποφοραμε πολύ ο ένας άπό τόν άλλον. Προσάθησε να ξαναφτάσει τη ζωή σου, όπως προσπαθώ κι' εγώ.

Ά λ ε ξ »

Στην άνάκνηση της σύντομης αυτού της έπιστολής, η Ζεραλντίν άρπαξε

τη λευκή κόλλα του χαρτιού, που βρισκόταν πάνω στο γραφείο της και την τσαλακώσε νευρικά. Υστερα, σηκώθηκε κι' άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Ο Άλεξ σφαλώς θάχε σ' αυιο το άναμνήσιν επιστρέψει στη Γαλλία. Άφου ήταν έφεδρος αξιωματικός, δεν ήταν όυαυτο, παρά να επιστρατευθώ άπο τους πρώτους. «Ίου είσαι, Άλεξ; Έλεγε, ζέ ποιόν τομέα; Ζης, τραυματισθήκες ή μήπως σκοτωθήκες;»

—Κάποια στιγμή, η Ζεραλντίν σταμάτησε τις βολτες της και κύταξε το ρολόγι του τοίχου. Ήταν ώρα ν' άρχίσει να νύναται. Τώρα, όμως, πιά, όέν είχε καμιά διάθεση να βγώ έξω.

—Άξίζει τόν κόπο να πάω; συλλογίστηκε. Το φίλμ θά είναι σφαλώς βλακώδες. Και το ζουρνάλ προπολεμικό...

Στό τέλος, άποφάσισε να πάη, μόνο και μόνο άπό εύγνωμοσύνη προς την Ειρήνη και τόν άντρα της.

Την περίμεναν στο χώλλ του κινηματοθεάτρου. Μπήκαν μαζί μέσα στη σάλλα. Η προβολή του έργου μόλις άρχισε.

Όταν το φίλμ τελείωσε, ένα φίλμ ούτε καλλίτερο, ούτε χειρότερο άπό πολλά άλλα, ο Ζιλμπέρ — ο άντρας της Ειρήνης — ρώτησε την Ζεραλντίν:

—Πώς σου φάνηκε; Μήπως έπληξες;

—Όχι, άπήντησε η Ζεραλντίν άπο εύγένεια. Δεν ήταν κακό τό έργο.

—Νά δοθμε και το ζουρνάλ; Φοβάμαι μήπως είναι παλιό.

—Άς τό δοθμε, άπήντησε η Ζεραλντίν. Μπορεί νάμαι ένδιαφέρων.

Πράγματι, το ζουρνάλ ήταν προπολεμικό. Άφου παρουσίασε όλα τα θρηινά θαλάσσια σπάρ και διάφορες άλλες μπαγιατίκες έπικαιρότητες, έποδόθελε ύστερα έναν περίπατο περιηγητών στους δρόμους της Ποάγας, την εποχή που η πόλις αυτή ήταν ακόμη πρωτεύουσα της Τσεχολοθκάκας.

Στό σημειον αυτό της προβολής, η Ζεραλντίν δοκίμασε μιά τρομερή συγκίνηση. Είχε πάει στην Ποάγα μαζί με τόν Άλεξ και η άνάμνησις του ταξιδιού αυτού της έφερε δάκρυα. Ω! Τί εύτυχημένη που ήταν εκείνη την εποχή η Ζεραλντίν!... Γιατί τότε, να το θέλμ, έπιασε το νεύρι της φίλις της και τό έσφιξε μέσα στο δικό της. Η Ειρήνη κατάλαβε τόν σπαραγμό της. Και της είπε άμέσως:

—Θέλεις να φύγουμε;

—Παμε, ψιθύρισε η Ζεραλντίν και σηκώθηκε άμέσως.

—ΕΕ—

Βαδίζοντας μέσα στον σκοτεινό διάδρομο της σάλλας, πίσω άπό τόν Ζιλμπέρ και την Ειρήνη, η Ζεραλντίν έκούπιζε τα μάτια της, που είχαν γεμίσει δάκρυα. Και μόλις βρέθηκε στην έξοδο και σήκωσε τα μάτια της, να σου μπροστά της, ποιηός; Ο Άλεξ! Ο Άλεξ με στολή ύπολοχαγού!

Τόν κύταξε που έσφιγγε το χέρι του Ζιλμπέρ και δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβη. Μήπως άνειρευόταν; Μήπως την είχε επηρεάσει τόσο πολύ το ζουρνάλ της Ποάγας και νόμιζε ότι έβλεπε τόν άγαπημένο της; Άλλ' όχι. Ο Άλεξ ήταν πραγματικά μπροστά της και της μιλούσε:

—Καλησπέρα, Ζεραλντίν. Τί κάνεις;

Και το βλέμμα του της έλεγε ότι δεν είχε τίποτε ξεχάσει άπό τα περασμένα.

Η Ζεραλντίν τούδωκε το χέρι της κι' έτοιμαζόταν κάτι να πώ, αλλά την διέκοψε ο Ζιλμπέρ, που είχε άντιληφθώ τη δύσκολη θέση της:

—Άλεξ, θά έλθης μαζί μας να ταμπήσουμε κάτι;

Ο αξιωματικός φαινόταν διστακτικός.

—Πόσον καιρό θά μείνης στο Παρίσι; τόν ρώτησε ο Ζιλμπέρ.

—Ξαναφεύγω αύριο πρωί, με το τραίνο τών πέντε, άπήντησε ο Άλεξ. Έπιστρέφω στο μέτωπο.

—Τότε, έλα μαζί μας, θά σ' αφήσουμε ναρς, για να κοιμηθής με την ώρα σου, είπε ο Ζιλμπέρ.

Και γύρισε προς την Ζεραλντίν, που άκουγε άφωνη κι' άκίνητη, την πήρε χαρούμενα άπό το μπράτσο

Είμαι θυμωμένη μαζί μου, Ζεραλντίν;

και την έσπρωξε μπροστά, μαζί με τόν Άλεξ.

Μένοντας πιά πίσω, ο Ζιλμπέρ με την Ειρήνη συνομοτοούσαν χαμηλόφωνα:

—Δεν πρέπει να πάμε στα μεγάλα κέντρα τών μπουλβάρ. Τί λες έσύ, Ειρήνη;

—Συμφωνώ άπόλυτα. Αυτό οι δυό έχουν άνάγκη άπό μιά παράλληλη γωνιά, για να μιλήσουν με την ήσυχία τους. Προτείνω να πάμε στο Προσπέρ, στη συνοικία Τέρν, Θυμάσαι;

—Περίφημη ιδέα, φώναξε ο Ζιλμπέρ. Και μόλις φάμε, θά φύγουμε, για να τους άφίσουμε μόνους.

—Φυσικά, είπε η Ειρήνη.

Ο Ζιλμπέρ σταμάτησε ένα ταξί και μπήκαν μέσα. Κατά το διάστημα της μικρής διαδρομής άπό την έξοδο του κινηματοθεάτρου μέχρι το ταξί, ο Άλεξ άντήλλαξε μερικές βιαστικές φράσεις με την Ζεραλντίν.

—Είμαι θυμωμένη μαζί μου, Ζεραλντίν;

—Υπέφερα τόσο πολύ, άπήντησε εκείνη, με φωνή σβυσμένη.

Μόλις η συντροφιά ανέβηκε στο ταξί, ο Ζιλμπέρ έδωκε στον σωφέρ μιά διεύθυνση πολύπλοκη και μακρινή. Το ταξί ξεκίνησε. Κι' ένώ οι δυό άνδρες με την Ειρήνη άρχισαν

να μιλοθν για το ένα και για το άλλο, η Ζεραλντίν έμενε σιωπηλή. Τώρα δεν δοκίμαζε ούτε χαρά, ούτε λύπη, παρά μόνον άνυπομονησία. Βιαζόταν να φθάσουν στο ρεστωράν. Το ταξί κυλούσε μέσα σε σκοτάδι πηχτό. Πότε θά ξαναβλέπε το πρόσωπο του Άλεξ;

—Ολόκληρο ταξίδι! είπε κάποια στιγμή η Ειρήνη. Πότε θά φθάσουμε τέλος πάντων, Ζιλμπέρ;

Κάποια στιγμή, το ταξί λιγούταψε την ταχύτητά του και μπήκε σ' ένα λαβύριθο άπό στενά δρομάκια. Ο σωφέρ κατέβασε το τζάμι του.

—Έδω είναι, κύριε;

—Ίσως, άπήντησε ο Ζιλμπέρ.

Κατέβηκε άπό το άμάξι, διέσχισε το πεζοδρόμιο κι' έσπρωξε ψηλαφητά μιά μαύρη πορτούλα. Ένα κύμα φωτός ξεχύθηκε πάνω στο πεζοδρόμιο. Στο έσωτερικό, φάνηκαν μερικά τραπέζια γεμάτα κόσμο.

—Έδω είναι, είπε ο Ζιλμπέρ, έπι-

στρέφοντας κοντά στο ταξί. Κατέβητε όλοι.

Πρώτος κατέβηκε ο Άλεξ. Υστερα, η Ειρήνη. Και τότε, άκούσθηκε η φωνή της Ζεραλντίν:

—Θεέ μου! Έχασα την τσάντα μου!

—Ποιά τσάντα; ρώτησε η Ειρήνη.

—Την τσάντα μου. Θά μούπεσε στον κινηματογράφο.

—Τόσο το χειρότερο για την τσάντα, είπε ο Ζιλμπέρ.

—Έτσι λές; φώναξε η Ζεραλντίν νευριασμένη. Είναι άπό δέρμα κροκοδείλου και την άγόρασα προπολεμικώς άνακατόστα φράγκα. Και τα λεφτά που είχα μέσα... Η πουδριέρα μου, τα χαρτιά μου.

Ήταν έτοιμη να κλάψη. Νηρεπόταν για την άνόητη αυτή ιστορία. Ποτέ της δεν έχασε τίποτε. Κι' άπόψε πού!

—Θά πώς να την ζητήσης αύριο, είπε ο Ζιλμπέρ.

—Και τα κλειδιά μου; Πώς θά μπώ στο σπίτι μου; φώναξε η Ζεραλντίν.

—Μην έκνευρίζεσαι, Ζεραλντίν, είπε ο Ζιλμπέρ. Πάρε το ταξί και πήγαινε να πάσης την τσάντα σου, αν έννοείται δεν τη σοφώσασε κανείς. Θά σε περιμένουμε έδω.

Ο Άλεξ σιωπούσε. Η γυναίκα

(Συνέχεια στη σελίδα 46)

ΠΟΠΩΜΕΝΗ

Απο τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρέω, έχει σκοτώσει επάνω σε μια βιαία σκηνή τον άνδρα της Γεώργιο. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται κάποιος Ώντικούρ, που ενοχμάτιζε άλλοτε εισπράκτωρ στον μεγάλο εμπορικό οίκο του Μπωπρέω. Ο οίκος αυτός που τόσο ανθούσε άλλοτε, είχε καταστραφεί σχεδόν τελείως εξ αιτίας της ανικανότητας και των ασωτειών του Γεωργίου. Την τελευταία στιγμή, επέμβαινε για να τον σώσει ο Ζάν Ντεμάρ, διάσημος και πλουσιώτατος δικηγόρος του Παρισιού, που αγαπούσε την Μαργαρίτα πριν παντρευτεί τον Γεώργιο ντέ Μπωπρέω. Της προσφέρει ένα εκατομμύριο το οποίο προσπαθεί να σπετερισθί ο Γεώργιος και να φύγει στο εξωτερικό. Έπάνω σ' αυτό έγινε ο φόνος. Συλαμδανετα. Ο Ώντικούρ και καταδικάζεται σε κάτεργα.

Έχουν περάσει δυο χρόνια. Η Μαργαρίτα παντρεύεται τον Ζάν. Ο Ζεράρ, ο γιός της, που έχει γνωρίσει την κόρη του Ώντικούρ Λουίζα την αγαπά και την παρακολουθεί και στο τέλος της εξομολογείται τον έρωτά του. Η Λουίζα δισπιστεί και του δηλώνει ότι μόνον αν κατορθώσει να φέρη πίσω τον πατέρα της και βρή τον αληθινό δολοφόνο, θα μπορεί να ελπίζει. Ο Ζεράρ υπόσχεται. Επιστρέφοντας σπίτι ανακοινώνει στην μητέρα του την απόφασή του να βρή τον δολοφόνο. Από εκείνη τη στιγμή η ζωή της Μαργαρίτας γίνεται αληθινό μαρτύριο. Δεν έχει ησυχία όλη τη νύχτα. Βλέπει τρομακτικά όνειρα, παραμιλεί. Ο Ζάν δεν μπορεί να καταλάβει τί συμβαίνει. Ένα πρωί την ρωτά αν διέπραξε κανένα φοβερό έγκλημα στον ύπνο της.

12^{ον}

ΕΚΕΙΝΗ δεν απήντησε. Και για μια ακόμη φορά ο Ζάν, βλέποντάς την τόσο ψυχρή απέναντί του, δεν επέμεινε να μάθει. Από εκείνη όμως την στιγμή η αγωνία της Μαργαρίτας έγινε ακόμη μεγαλύτερη. Κάθε τόσο επανειλημμένα: «Θα προδοθώ... Θα προδοθώ...» Και τότε, άρχισε να επιδιώκει περισσότερο την μοναξιά. Απέφυγε όσο μπορούσε και αυτόν τον άνδρα της. Έν τούτοις, είχε και μια άλλη μεγάλη ανησυχία: Τι θα έκανε ο Ζεράρ; Η ανησυχία της αυτή δεν την άφηρε, τουλάχιστον ως προς τον γιό της, να απομονωθεί. Ήθελε να

τον ρωτήσει να μάθει. Μια μέρα επί τέλους τον ρώτησε: —Δεν μου είπες, Ζεράρ, εξακολουθείς πάντοτε να έχης εκείνο το σχέδιο; —Ποιό, μαμά; —Νά... για τον Ώντικούρ εκείνον...

—Ναί, μαμά, και προσπαθώ τώρα να βρω τα μέσα να το εκτελέσω. —Θα με κρατάς, βέβαια, κι' έμένα ενήμερη, δεν είναι έτσι; —Αμφιβάλλεις, μαμά; —Η Μαργαρίτα είχε κιόλας πάρει την απόφαση για την θυσία της. Θα άφηνε τα γεγονότα να ακολουθήσουν τον δρόμο τους. Δεν θα εμπόδιζε τον γιό της από του να ενεργήσει και να βρή τον αληθινό ένοχο του φόνου του Γεωργίου ντέ Μπωπρέω, του πατέρα του. —Όσον αφορά τον Ζάν, αυτός προσπάθησε λίγο ακόμη να πείση τον Ζεράρ ότι άδικα έκπιόζε. Άλλά κατόπιν, αναγκάστηκε και αυτός, πρό της έπιμονής του νέου, να σιωπήσει και να τον αφήσει ελεύθερο να κάνει ό,τι ήθελε.

Πέρασαν μερικές εβδομάδες χωρίς να γίνει ό παρακίρος λόγος για την υπόθεση Ώντικούρ, όποτε εξαφνικά μια μέρα ο Ζεράρ λέγει, στον Ζάν, παρουσία και της μοτέρας του: —Θαρθώ, πατέρα, πώς είχατε δικη τότε.

—Γιατί πράγμα, παιδί μου; —Για την υπόθεση εκείνη του Ώντικούρ. Έχασα άδικα τον καιρό μου τόσες μέρες. Δεν έκανα τίποτε. Φαίνεται ότι η δικαιοσύνη είχε δικη καταδικάζοντας αυτόν τον άνθρωπο. Θα παύσω, λοιπόν, να ενδιαφέρωμαι και εγώ...

Ο Ζάν Ντεμάρ και η Μαργαρίτα κύτταξαν παράξανα τον νέο. Νά τα έλεγε μήπως όλα αυτά για να τους δοκιμάσει, για να ιδη την έντύπωση που θα τους έκαναν τα λόγια του; Για ποιό σκοπό όμως; —Οχι, ο Ζεράρ δεν μιλούσε με ύπεροβολία.

—Αυτό μ' εύχαριστεί πολύ, Ζεράρ, απήντησε ο Ζάν. Δεν ήθελα να σε βλέπω να κοιτάζης άδικα. Και τώρα που έχεις ένα χρόνο ακόμη αναπαύσεως μπροστά σου, τί σκέπτεσαι να κάμης; Δεν είσαι από τους ανθρώπους που μένουν άδρανείς... —Ασφαλώς.

—Λοιπόν, θέλεις να σου δώσω μια συμβουλή; —Σας άκούω. —Ν' αγοράσεις ένα γιότ και να κάνης αυτό που έκανα άλλοτε εγώ: Τον γύρο του κόσμου. Αυτό θα σε διασκεδάσει και θα σε διδάξει ταυτοχρόνως.

—Ναί... ναι, ίσως να μην είναι άσχημο σ' αυτό, έκανε ο Ζεράρ σκεπτικός, σαν να του ήλθε ξαφνικά μια ιδέα.

Και άλλοτε θέμα όμιλίας. Η Μαργαρίτα είχε μείνει σ' όλο αυτό το διάστημα σιωπηλή. Αισθανόταν, όμως, τώρα πολύ καλλίτερα. Ένα μεγάλο βάρος είχε φύγει από πάνω της.

Από εκείνη την ημέρα, ο Ζεράρ άλλαξε στάση. Έγινε πιο διαχυτικός και πιο τυχερός προς την μητέρα του και προς τον πατριό του.

Ο τελευταίος αυτός ιδίως ήταν ένθουσιασμένος με την άλλαγή. —Δεν σου τάλεγα; είπε της Μαργαρίτας, ότι θα έσπαζε ο πάγος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΥΠΟΨΙΑ

Έν τούτοις ο Ζεράρ δεν έχανε τον καιρό του.

Πρώτα-πρώτα, βάλθηκε να ανασυγκροτήσει δλόκληρο την ιστορία του έγκλήματος αυτού, διαβάχοντας όσα έγγραφα οι έφημερίδες και αναδιφώντας, έφ' όσον του επέτρεπε, την δικογραφία. Κατόπιν σκέφθηκε να βρή κάποιον του άμέσου περιβάλλοντος του πατέρα του που θα μπορούσε αυτός να τον διαφωτίσει. Και αυτός ήταν ο Κολλιθέ, ό πιστός και άφωσιωμένος άλλοτε υπάλληλος του πατρικού καταστήματος, ό όποιος υπήρξε έξ ίσου άφωσιωμένος και πιστός και προς την μητέρα του.

Τί είχε απογίνει, όμως, ο Κολλιθέ;

Είχε εγκαταλείψει το σπίτι λίγες μέρες μετά τον φόνου του Μπωπρέω. Δεν ήταν έν τούτοις δύσκολο στον Ζεράρ να βρή την διεύθυνσή του. Πραγματικά, ύστερ' από λίγες μέρες ο Ζεράρ ήξερε ότι ο Κολλιθέ έμενε στην λεωφόρο Κουρσέλ, αριθ. 121. Πήγε άμέσως να τον βρή, αλλά εκεί του είπαν ότι η διεύθυνση αυτή ήταν παλιά και ότι ο Κολλιθέ είχε φύγει εδώ και δυο χρόνια από το σπίτι αυτό. Δεν είχε πη σε κανένα που θα μετεκόμιζε, ό θυρωρός, όμως, ήταν της γνώμης ότι ο Κολλιθέ θα είχε άποσυρθί σε καμιά έξοχή. —Όσο αφορά την άλληλογραφία του, ο Κολλιθέ είχε παρακαλέσει τον θυρωρό να του την φυλάη σ' ένα συρτάρι και θα περνούσε εκείνος μιά-δυο φορές τον χρόνο να την έπαιρνε. Θα τον άντημείβε γι' αυτό καλά.

—Ετσι και είχε γίνει. —Και από τότε, για τελευταία φορά, έχετε να ιδήτε τον κ. Κολλιθέ; —Έδω και τέσσαρες μήνες. —Άργει συνήθως περισσότερο από τέσσερες μήνες να φανή; —Όχι. Μολονότι είχε πη πώς θα έρχότανε μιά ή δυο φορές το χρόνο, εκείνος έρχεται συχνότερα, κάθε τρεις μήνες σχεδόν. Τούτη την φορά άργησε πολύ και φοβόμαι μην είναι άρρωστος ή μήπως πέθανε. Άλλά κι' αν έλθη, δεν θα βρή τίποτε, γιατί είναι ένας χρόνος, τώρα, που δεν του ήλθε κανένα γράμμα...

Ο Ζεράρ, όμως, δεν απέλιπίστηκε. Έγραψε λίγες λέξεις στον Κολλιθέ και άφηκε το γράμμα στον θυρωρό της λεωφόρου Κουρσέλ. Κάτι του έγε ότι ο παλιός εκείνος υπάλληλος του πατέρα του δεν θ' άργούσε να φανή.

Και πράγματι. Ύστερ' από τρεις μέρες, παρουσιάζοτανε στο παλιό του σπίτι ο Κολλιθέ, πιο γέρος τώρα και καμπουριασμένος από πρώτα.

Ο θυρωρός τον υποδέχθηκε με κρωνικές έκπλήξεις και χαράς. —Έχω τίποτε; ρώτησε ο Κολλιθέ. —Ναί, αυτό εδώ τ'ό γράμμα.

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ένα άριστουργημα-
τικό αισθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΙΝΑ ΜΑΡΟΥ

—Είναι ότι ο Ώντικούρ είναι άθώος...

Ο Κολλιθέ έχασε και το λίγο χρώμα που είχε στο σκελετωμένο του πρόσωπο.

—Και τί αποδείξεις έχετε γι' αυτό; ρώτησε.

—Δεν έχω καμιά άπόδειξη άπτη, γιατί άλλοις θα την είχα ήδη φέρει στην δικαιοσύνη. Η πεποίθησή μου βασίζεται μάλλον επί ήθικών δεδομένων. Σ'ας πληροφορώ επί τούτου ότι είμαι άποφασισμένος να διευκρινίσω όπωσδήποτε το μυστήριο του θανάτου του πατέρα μου — γιατί περί μυστηρίου πρόκειται — άφιερώνοντας έν ανάγκη στο έργο αυτό και δλόκληρη την ζωή μου. Όσο δε πιο σκοτεινό παρουσιάζεται το μυστήριο, τόσο πιο πολύ με κυριεύει ή έπιθυμία να μάθω, να άποκαλύψω τα πάντα!

—Άλλά γιατί, τί σας ενδιαφέρει αυτός ο άνθρωπος; Έσεις δεν έχετε τίποτε που να βαρύνη την συνείδησή σας. Δεν συντελέσατε διόλου στην καταδίκη του... Τί θέλετε, λοιπόν, τώρα ύστερ' από τόσα χρόνια και άναμινύεσθε;

—Και αν ο Ώντικούρ ήταν άθώος; Έκανε ο Ζεράρ άντι άλλης άπαντήσεως.

—Και αν είναι πραγματικά ένοχος; άνταπήντησε ο Κολλιθέ στο ίδιο ύφος, σας ρωτώ και πάλι γιατί άναμινύεσθε; Άφήστε τα πράγματα στην θέση τους, κ. Ζεράρ. Έχετε μπροστά σας ένα μέλλον λαμπρό, μην το καταστρέψετε, σπαταλώντας τον καιρό σας σε πράγματα άνώφελα...

—Και εγώ σας λέγω, είπε με πείσμα ο νέος, ότι ο Ώντικούρ δεν σκότωσε τον πατέρα μου! Όλοι όσοι τον γνωρίζουν καλά, ή γυναίκα του, τα παιδιά του, διακηρύττουν άκόμη και τώρα την άθωότητά του.

—Αύτοι είναι μέσα στον ρόλο τους! —Ετσι φαίνεται. Καθήστε, σας παρακαλώ. Ο Κολλιθέ ύπήκουσε, λέγοντας: —Είμαι στη διάθεσή σας. —Πρώτα-πρώτα, κ. Κολλιθέ, θα σας ζητήσω τον λόγο της τιμής σας ότι δεν θα πητε σε κανένα τίποτε από όσα θα ακούσετε. —Είναι λοιπόν πολύ σοβαρά όσα έχετε να μου πητε; —Θα κρίνετε σε λίγο μόνος σας. —Σας δίνω, λοιπόν, τον λόγο μου, έφ' όσον αυτό που θα μου ζητήσετε δεν θα είναι άντίθετον προς το παρελθόν μου του τιμίου και ειλικρινούς ανθρώπου. —Με φαντάζεσθε, κ. Κολλιθέ, ίκανό να σας ζητήσω να διαπράξετε καμιά άτιμία; —Όχι, ποτέ, το είπα, έτσι, για να έχω ήσυχη την συνείδησή μου. —Σύμφωνοι, λοιπόν έρχομαι τώρα κατ' εύθειαν στο θέμα μου: κ. Κολλιθέ, τί φρονείτε για την καταδίκη εκείνου του Ώντικούρ; Ο Κολλιθέ δεν περίμενε την έρώτηση αυτή. Έν τούτοις, απήντησε με ύφος ψυχρό και άδιάφορο: —Φρονώ ότι δικαίως έχει καταδικασθί ο άνθρωπος αυτός. —Λοιπόν, φίλε μου κ. Κολλιθέ, θα σας παρακαλέσω τώρα να άφήσετε κατά μέρος την πεποίθησή σας αυτή και να συνήθισετε σιγά-σιγά στην δική μου... —Στην δική σας; Και ποιά είναι;

Ο Κολλιθέ καθίσε σ' ένα παγκάκι κι' έβγαλε μια έσπρησίδα.

—Δέν βλέπω, όμως, κ. Ζεράρ, πᾶ τί μπορῶ νά σᾶς χρησιμεύσω ἐγώ. Δέν ξέρω τίποτε, δέν μπορῶ λοιπόν νά σᾶς βοηθήσω σάν παραμικρό. Ἐκτός τούτου, σᾶς εἶπα ὅτι ἐμένα ἡ πεποίθησίς μου εἶναι ὅτι ὁ Ὠντικούρ εἶναι ἐνοχος...

—Ἐπὶ τοῦ παρόντος, δέν μ' ἐνδιαφέρει ἡ πεποίθησίς σας, ἀγώγτερα θά ἴδῃτε καί μόνος σας, πόσο ἦταν ἀβάσιμη. Ἐκεῖνο πού θέλω, εἶναι νά μοῦ ὑπογεθῆτε τήν βοήθειά σας...

—Ὁ Κολλιθέ φάνηκε νά δισταξε. Μιά πάλι γινόταν μέσά στόν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο.

—Ὁ Ζεράρ τὸν παρατηροῦσε μὲ περιέργεια. Καί βλέποντας ὅτι δέν ἀπαντοῦσε, εἶπε, σάν νάθελε νά ὑπερικήσει τούς τελευταίους τοῦ δισταγμοῦ:

—Δεχθῆτε, κ. Κολλιθέ. Δέν ἀναλαμβάνετε μ' αὐτὸ καμμιάν ὑποχρέωση. Πρόκειται νά ἐπιχειρήσω κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ καί θέλω νά νιώθω κοντά μου ἕναν ἄνθρωπο τῆς πείρας σας, τῆς σημασίας σας στήν ὑπόθεση πού βάλθηκε νά διευκρινίσω, ἕναν σύμβουλο τέλους πάντων καί ὀδηγό... Ἐναν σύντροφο... Γενῆτε ὁ σύντροφος αὐτός!...

—Λοιπόν, ἔστω, δέχομαι! εἶπεν ὁ Κολλιθέ.

Καί πρόσθεσε ἀπὸ μέσα του μὲ μιὰ ἀλλόκοτη φλόγα στὰ μάτια «Κοντά του θά ἴδω πῶς εὐκόλα τὸν κίνδυνο...»

—Ἰσχυρῶς, κ. Κολλιθέ, ὅτι θά ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ, εἶπε ὁ Ζεράρ. Ἄν ὅμως δέν ἔχετε ἐλεύθερον τὸν καιρὸ σας, ἂν δηλαδή, εἴσθε ἀπασχολημένοι ἀλλοῦ καί θάπρεπε νά ἀφήσετε τὴν δουλειά σας πρὸς χάριν μου, εἶμαι ἔτοιμος νά σᾶς ἀποζημιώσω... Ὅποιοιδήποτε καί ἂν θά εἶναι οἱ ὄροι σας, τούς δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων.

—Εἶμαι ἀπολύτως ἐλεύθερος, κ. Ζεράρ καί δέν ἔχω νά σᾶς θέσω κανέναν ὄρον.

—Ἐν τούτοις...

—Μὴν ἐπιμένετε, σᾶς παρακαλῶ... Ὁ... πατέρας σας... ὑπῆρξε πολὺ καλὸς μαζί μου ἄλλοτε — τὰ λόγια ἔβγαλαν μὲ δυσκολία ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ Κολλιθέ — λοιπόν, δέν πρέπει τώρα νά φανῶ καί ἐγὼ ἀχάριστος...

—Εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ Ζεράρ, δίνοντας μὲ ἐνθουσιασμὸ τὰ χέρια τοῦ χέρια στόν Κολλιθέ.

Τὰ ἀπέσυρε, ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως, γιατί αἰσθάνθηκε τὰ χέρια τοῦ Κολλιθέ καθίτερα, γλωιῶδη, ἀποκρουστικά, σάν νάταν σῶμα φιδιοῦ.

—Ποῦ μένετε, κ. Κολλιθέ; ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

—Γράφετέ μου στήν διεύθυνση τῆς Λεωφόρου Κουρσέλ καί θά παίρνω ἀσφαλῶς τὰ γράμματά σας.

—Δέν μπορεῖ ὅμως, θάχετε καί ἕνα δικό σας σπίτι; ἔκανε γελώντας ὁ νέος.

—Καί ναι καί ὄχι... Ταξιδεύω... Δέν μένω ποτέ παραπάνω ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὸ ἴδιο μέρος... Ἐχω μερικές οἰκονομίες... Ἐπὶ πλέον εἶχα ἐβῶ καί δυὸ χρόνια καί, μιὰ μικρὴ ἀνέλπιστη κληρονομία. Χωρὶς νά εἶμαι πλούσιος, ζῶ ἀνεπὶ αὐτὸ εἶναι ὄλο.

—Ἐξέρετε, κ. Κολλιθέ, ἔκανε ἀπότομα ὁ Ζεράρ, ὅτι σεῖς εἴσθε ὁ κυριώτερος συντελεστής τῆς καταδίκης τοῦ Ὠντικούρ;

—Τί ἔπρεπε νά κάμω; Μὲ ρωτοῦσαν καί ἔπρεπε νά πῶ τὴν ἀλήθεια. Μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐγὼ δέν εἶχα εἶποτε, ἀπὸ ὅσα, ὅμως, εἶδα καί ἀν-

τελήφθην ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησή μου ὅτι αὐτὸς μόνον μποροῦσε νά εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα σας. Πράγμα τὸ ὁποῖο καί κατέθεσα στήν δική.

—Δηλαδή, δέν εἴσατε ἀπολύτως βέβαιος, δέν τὸν εἶδατε νά σκοτώνη! — Ὡ! Ὁχι!...

Ὁ Ζεράρ ἔμεινε σκεπτικός, κατόπιν εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ δικαστήριον φέρθηκε μὲ πολλὴ ἐλαφρότητα στήν περίπτωση αὐτή... Ὁ φόνος τοῦ πατέρα μου, ὑπῆρξε ζήτημα λεπτῶν, δευτερολέπτων ἀκόμη. Ἐγὼ μεταξὺ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν γιὰ τελευταία φορὰ εἶδατε τὸν πατέρα μου, καί ἐκείνης κατὰ τὴν ὁποῖαν πῆγε νά τὸν συναντήσῃ ἡ μητέρα μου. Μέσα στις λίγες αὐτὲς στιγμὲς ἔγινε τὸ ἔγκλημα. Μετὰ τὴν πράξη του ὁ δολοφόνος — καί στήν προκειμένη περίπτωση ὁ Ὠντικούρ, ἀφοῦ τὸ θέλετε... — θάπρεπε φεύγοντας, νά περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, στὸ ὁποῖον ἦσαστε μόνος... Πῶς λοιπόν δέν τὸν εἶδατε ἐσεῖς;

—Μὲ ἄλλα λόγια, κ. Ζεράρ, ἔκανε ψυχρὰ ὁ Κολλιθέ, ζητᾶτε τὸν ἐνοχο μεταξὺ ἐκείνων πού εἶδαν γιὰ τελευταία φορὰ ζωντανὸ τὸν πατέρα σας. Καί ἐπειδὴ, κατὰ τὴν γνώμη σας, ὁ Ὠντικούρ δέν μπορεῖ νά σκότωσε τὸν κ. ντὲ Μπωπρέα, ἀπομένομε ἡ μητέρα σας καί ἐγώ!...

Ὁ Ζεράρ ἔγινε κάτωχρος. Μὲ πνιγμένη φωνὴ εἶπε:

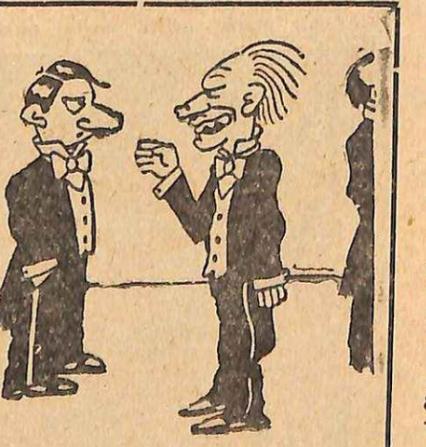
—Κολλιθέ! Μὴ βλασφημῆς!...

—Ἀντιλαμβάνομαι. Ἐμένα, βέβαια, δὲ θά μπορούσατε νά μὲ ἐνοχοποιήσετε. Ἀπομένει ἡ μητέρα σας, ἀλλὰ θά ἦτο πραγματικὴ βλασφημία, ὅπως εἶπατε καί σεῖς, νά σκεφθῆ κανεὶς τὴν ἀγία ἐκείνη γυναῖκα ἀναμειγμένη ὀπωσδήποτε σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσις... Καί ἐγὼ δὲ, ἂν ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τῆς, τὸ ἔκανα βάζοντάς το πλάι στὸ δικό μου!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του ριχνόταν ἔτσι, ἀπρόοπτα, μέσα στήν ὑπόθεση αὐτή.

Ἡ σκέψις αὐτὴ γέμισε μ' ἕναν ἀνεξήγητο τρόμο τὸν Ζεράρ.

Στὸ ἐξῆς, καί παρὰ τὴν θελήσῃ

ΜΕΤΡΟΝ ΣΥΓΚΡΙΣΕΩΣ

Μετὰ τὸν γάμο δυὸ φίλοι συναντῶνται.

— Ἐσὺ πάντα ἦσουν ὠραιοπαθής! Καμμιά γυναῖκα δέν τὴν εὕρισκες τέλεια! Πόσο ὠραία πρέπει νάνη ἡ γυναῖκα πού πῆρες!

— Πράγματι: ὠραία σάν 800 χιλιάρινα!

του, ἡ σκέψις αὐτὴ σὰ τὸν κατεδιώκε ἀμείλικτα. Γιατί τὴν ἴδια στιγμή ἀσφαλῶς καί χωρὶς διόλου νά τὸ θέλῃ, ὁ Κολλιθέ, ἀναφέροντας τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του, εὐπῆνε μέσα στήν σκέψη τοῦ νέου ἕνα πλήθος ἀπὸ μικρολεπτομέρειες τοῦ φόνου τοῦ πατέρα του, πολλές ἀπὸ τίς ὁποῖες τοῦ εἶχαν κάνει παράξενη ἐντύπωση καί εἶχαν μείνει ἀπὸ τότε ἀνεξήγητες.

Καί ἡ τρομερὴ, ἡ φρικτὴ ὑποψία, μῆκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀόριστη, ἀσχημάτιστη, ἀβέβαιη ἀκόμη, ἀλλὲ βασανιστικὴ στὸ μυαλὸ τοῦ Ζεράρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον
ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΥ ΚΟΛΛΙΒΕ

Ἀφήνοντάς τὸν Ζεράρ ὁ Κολλιθέ, κατέβηκα ἀργά-ἀργά τὸ βουλευαριὸν Μαλέριμ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σταματοῦσε, σάν κουρασμένος. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα καταχθόνιο χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χεῖλη του:

—Δέν μπορούσε νά διαλέξῃ καλλίτερα... ψιθύρισε. Ἐκλέγοντας ἐμένα γιὰ βοηθό του, εἶχε μιὰ πρώτης τάξεως ἔμπνευσις...

Ἄς παρακολουθῶμε καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἡμέρα τὸν αἰνιγματικὸ αὐτὸ ἄνθρωπο.

Ἄν καί εἶχε ἀφήσει ὡς διεύθυνσίν του στὸ Παρίσι, γιὰ τὴν ἀλληλογραφία του, τὴν παλιὰ του κατοικία, ἔμεινε, ἐν τούτοις, κάθε φορὰ πού ἐρχόταν στήν πρωτεύουσα, σὲ μιὰ οἰκουγενειακὴ πασιὸν τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς. Ἐκεῖ διευθύνθηκε ὕστερ' ἀπὸ τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Ζεράρ. Ἐφαγε λιτὰ καί κατόπιν ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του καί ἔμεινε ἐκεῖ μέχρι τίς τέσσερες ρεμῆάζοντας. Στις τέσσερες, βγήκε, ἀνέβηκε περὶ τὰ Ἡλύσια καί κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Δάσος τῆς Βουλῶνης. Στὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου ὅμως μετανόησε, λοξοδρόμησε καί πῆρε τὴν Λεωφόρον Φρίντλαντ. Ἐκεῖ, κάθησε σ' ἕνα παγκάκι κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἔβγαλε μιὰ ἐφημερίδα καί ἀρχισε νά διαβάζῃ.

Δέν διάβαζε ὅμως διόλου ὁ Κολλιθέ. Εἶχε μονάχα ἀνοιχτὴ μπροστά του τὴν ἐφημερίδα, ἐνῶ τὰ βλέμματά του ἦσαν καρφωμένα στὸ ἀπέναντι μέγαρο καί φαινόταν σάν νά παρακολουθοῦσε μὲ τρομερὴ ἀγωνία καί τὴν παραμικρότερη κίνησιν σ' αὐτό.

Ξαφνικά, ἡ μεγάλη αὐλόπορτα τοῦ μεγάρου ἀνοῖξε καί βγήκε ἀπὸ μέσα μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη βικτώρια πού τὴν ἔσερναν δυὸ ὑπέροχα μαῦρα ἄλογα. Πλάι στόν ἀμοεῖα καθόταν ἕνας χρυσοστολισμένος λακῆς, πού στεκόταν ἀκίνητος σάν ἄγαλμα.

Μέσα στὸ ἀμάξι, σκυμμένη ἐλαφρῶς, πρὸς τὰ πίσω, πάνω σὲ μεξωτὰ μαξιλάρια, ἦταν μιὰ νεαρὰ γυναῖκα διορφη σάν δνεῖρο.

Τὸ ἀμάξι ἔκανε στροφὴ καί διευθύνθηκε πρὸς τὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου.

Μπρὸς στὸ θέαμα αὐτό, τῆ ἐφημερίδα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κολλιθέ, ὁ ὁποῖος βρέθηκε ἀμέσως ὀρθος.

Γιὰ μερικές στιγμὲς παρακολούθησε μὲ βλέμμα ρεμβῶ, ἀφηρημένο, τὸ ἀμάξι πού ἔφευγε. Φαινόταν σάν συνεπυρμένος ἀπὸ τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Πέστε μου πότε γεννηθήκατε για να σας πω πως είστε!

Ἐνα ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ Γάλλου ἀστρολόγου ΖΑΝ ΕΝΤΟ

Ο ΜΕΓΑΣ ΣΑΙΞΠΗΡ γράφει σὲ μιὰ τραγωδία του ὅτι μεταξὺ Οὐρανοῦ καί Γῆς ὑπάρχουν πολλές μυστηριώδεις σχέσεις καί ἐπιδράσεις πού ὁ ἄνθρωπος οὔτε τίς ὑποπτεύεται κἀν. Μεταξὺ τῶν σχέσεων αὐτῶν, πρέπει νά κατατάξουμε καί τὴ μυστηριώδη ἐπίδραση πού ἐξασκεῖ ἐπάνω στὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἀστρικός κόσμος.

Τί εἶδους ἐπιδράσεις εἶναι αὐτῆ; Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο τῶν μελετῶν τῶν ἀστρολόγων, τὰ λόγια τῶν ὁποίων, παρ' ὅλη τὴν λυσσώδη ἀρνησὴ τῶν ἐπιστημόνων δέν μποροῦν νά ἀμφισβητηθοῦν.

Ἄλλὰ στὸ ἄρθρο μας αὐτό, δέν πρόκειται νά γίνουμε ἀπολογητὰ τῆς ἀστρολογίας. Πιστεύοντες ἀκραδάντως στὴν πανάρχαια αὐτὴ ἐπιστήμη, θ' ἀσχοληθοῦμε μ' ἕνα ἐνδιαφέρον κεφάλαιον, σχετικὸ μὲ τὴν ἐπίδραση τῶν ἀστρῶν, πάνω στὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνδρῶν.

Λοιπόν: Σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς ἀστρολογίας, οἱ ἄνδρες διαοροῦνται σὲ δώδεκα κατηγορίες, ὅσα δηλαδή εἶναι καί τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ. Ἐτσι, ἀνάλογα μὲ τὸ ζῶδιον κάθε ἄνδρος, μπορούμε νά μαντεύουμε καί τὸν χαρακτῆρα του. Στὸ σημεῖον ἄρθρο μας θά ἀσχοληθοῦμε γιὰ τίς τρεῖς πρώτες κατηγορίες ἀνδρῶν.

ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΓΟΚΕΡΩ

Ἄν ὁ ἄνδρας γεννηθῆκε μεταξὺ

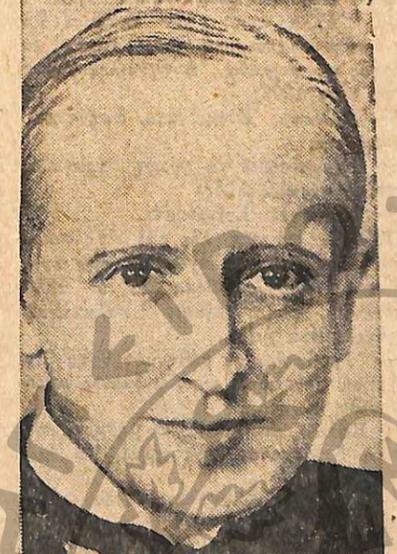
Τύπος ἀνδρὸς πού γεννηθῆκε ὑπὸ τὸ ζῶδιον τοῦ Αἰγόκερω.

23ης Δεκεμβρίου ἢ 20ῆς Ἰανουαρίου τότε πρέπει νά ξέρετε ὅτι ἡ μοῖρα του βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ ζωδίου τοῦ Αἰγόκερω. Αὐτὸ σημαίνει, μὲ ἄλλους λόγους, ὅτι εἶναι τέλειος τύπος ἀρρενωποῦ ἀνδρὸς, μ' ὄλο πού πολλές φορές αὐτὸ δέν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως.

Οἱ ἄνδρες πού βρίσκονται κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζῶδιον, εἶναι μεγάλοι σκεπτικιστὰ, ρέπουν δὲ πολὺ στὴν μοναξιά. Ἡ μελέτη τῶν ἐλαχίστων ἰδιαιτήτων. Πολλὲς φορές, ὅμως, οἱ καλὲς ἰδιότητες τοῦ χαρακτῆρος τῶν παραγνωρίζονται καί ἔτσι, ὄλο οἱ προστατευόμενοι τοῦ Αἰγόκερω γίνονται τυραννικοὶ καί ἐγωκεντρικοὶ τύποι.

ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ

Ἄν ὁ ἄνδρας γεννηθῆκε μεταξὺ 21 Ἰανουαρίου καί 19 Φεβρουαρίου, τὸ

Τύπος ἀνδρὸς πού γεννηθῆκε ὑπὸ τὸ ζῶδιον τοῦ Ὑδροχόου.

τε εἶναι προστατευόμενος τοῦ Ὑδροχόου. Γενικῶς, οἱ ἄνδρες πού ἔχουν γεννηθῆ κάτω ἀπὸ τὸ ζῶδιον τοῦ Ὑδροχόου, ρέπουν πρὸς τίς σοβαρὲς σπουδὲς καί ἔχουν ἰδιαιτέρη κλίση πρὸς τὰ ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τὴν ὀλότητα τῆς κοινωνίας. Οἱ γυναῖκες δέν τούς θέλγουν ἰδιαιτέρως. Οἱ δεσμοὶ τους μὲ γυναῖκες δέν εἶναι ρομαντικῆς ἢ αισθηματικῆς φύσεως, ἀλλὰ δεσμοὶ καθαρῶς ψυχικοί, ὅπως μεταξὺ δύο φίλων τοῦ αὐτοῦ φίλου.

Παρ' ὅλα ταῦτα, γίνονται πρώτης τάξεως σύζυγοι καί πατέρες. Ὁ γα-

ρακτῆρας τους εἶναι μελίχιος καί φιλήσυχος, ἀποφεύγουν δὲ προσεκτικὰ τούς καυγάδες. Εὐτυχισμένες οἱ γυναῖκες πού παίρνουν τέτοιους ἄνδρες. Θά ἔχουν στὸ πλευρὸ τους ἕνα καλὸν καί ἀφωτισμένον φίλον, ἕνα σίγουρον προστάτη καί ἕνα εὐχάριστον σύντροφο. Μονάχα πού δέν θά μιλοῦν μαζί τους γιὰ ρομαντισμοὺς καί αισθηματολογίες.

ΤΟ ΖΩΔΙΟ ΤΩΝ ΙΧΘΥΩΝ

Οἱ ἄνδρες πού γεννήθηκαν μεταξὺ 20ῆς Φεβρουαρίου καί 21ῆς Μαρτίου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ζῶδιον τῶν Ἰχθύων. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ εἶναι, κατὰ γενικὸν κανόνα, ὀνειροπόλοι καί αἰθεροδόξοι. Περπατοῦν δηλαδὴ στὰ σύννεφα καί δέν ἐνδιαφέρονται καθόλου γιὰ τὰ ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὴν ἀλαζονία καί τὴν ὑπερηφάνεια τὴν ἀγνοοῦν. Καί παίρνουν τὰ ὄνειρα γιὰ πραγματικότητες. Ἐπὶ πλέον, εἶναι πολὺ προληπτικοί. Στις ἀποφάσεις τους εἶναι διστακτικοί, ἐξοδεῖν δὲ ἀλύπητα τὸ χρέμα, χωρὶς νά σκέπτονται ὅτι μποροῦν νά μείνουν ἀπένταροι. Χωρὶς νά τὸ ἐπιδιώκουν, κατορθώνουν καί γίνονται περιζήτητοι στις κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Τέλος, εἶναι πρόθυμοι νά παρῶσιν ὁποιαδήποτε βοήθεια, χωρὶς νά ἔχουν κομμικὴν ὑστεροβουλία.

ΖΑΝ ΕΝΤΟΥ

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τύπος ἀνδρὸς πού γεννηθῆκε ὑπὸ τὸ ζῶδιον τῶν Ἰχθύων.

ΤΗ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ ΒΟΥΑΖΕΝ

Τα προηγούμενα

Η χαρτομάντις, και αστρολόγος του Παρισιού Κατερίνα Βουαζέν έχει μια κόρη, τη Μαργαρίτα, που σπουδάζει ως έσωτερική στο οικότροφείο Σαιν-Πάτρικ της Ιρλανδίας. Στο οικότροφείο αυτό, όπου σπουδάζουν τὰ κορίτσια τῆς ἀνωτάτης ἰρλανδικῆς ἀριστοκρατίας, εἰσχωρεῖ μιά νύχτα κρυφά ὁ ὑποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου, τὸν ὁποῖον κυνηγοῦν οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλέως Ἰακώβου Α' τῆς Ἀγγλίας. Μεταξὺ τοῦ Τζάκ καὶ τῆς Μαργαρίτας πλέκεται ἕνα τρυφερότατο εἰδύλλιο καὶ ὁ ὑποκόμης δραπέτευε γιὰ τὴν Γαλλία γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς Βουαζέν πληροφροεῖται τὸ εἰδύλλιο τῆς κόρης τῆς ἀπὸ ἕνα γράμμα τῆς καὶ γεμίζει ἀπὸ χαρὰ πὺ ἡ κόρη τῆς θὰ ἔκαμαν ἕναν τόσο καλὸ γάμο. Ἐχει ὅμως καὶ ἕνα φόβο γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν τῆς. Φοβᾶται μὴπως ὁ ὑποκόμης ψυχρανθῆ μὲ μίση ποῖα εἶναι ἡ μητέρα τῆς ἀγαπημένης του. Ὅπως ὁ νέος τοῦ ὁποῖου ὁ πατέρας ὑπηρετεῖ στὴν αὐλὴ τῶν Βερσαλλιῶν ἀναγγέλλει μὲ ἕνα γράμμα τὸν πρὸς ἐξέλιξή του στὶς Βερσαλλίες. Πρῶτος μαθαίνει τὴν εἰδησηὶ ὁ ἀββᾶς Μπερλουῶ, πὺ ἔρχεται πρὸς τὸν ὑποκόμη. Τοῦ τὴν ἔφερε ὁ θαλαμηπόλος Γερὴν.

δον

ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ἐκείνη ἀκουσθηκα ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐλὴ τῶν ἀνακτόρων ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀμαξίου καὶ καλπαμοῦ ἀλόγων. Ὁ Γερὴν βῆκε στὸν διάδρομο καὶ πλησίασε σ' ἕνα παράθυρο πὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλὴ. Εἶδε ἕνα πλῆθος κυνηγῶν καὶ ἀμαξίων πὺ μὲ ἐπέστρεφαν. Χωρεῖ νὰ χάσῃ στιγμὴ, ὁ θαλαμηπόλος ἔτρεξε σὺ διαμέρισμα τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ετοίμασε τὴ στολὴ πὺ φοροῦσε κατὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Σὺ λίγο, κατέβηκε κ' ὁ κόμης, γελαστός καὶ χαρωπός, ὅπως πάντοτε. — Ἀ! Καλημέρα, παιδί μου, εἶπε στὸν Γερὴν. Ἐχομε κανένα νέο; — Ὑπάρχει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κ. ὑποκόμη. Γλύττωσε. — Οὐρά!... Καὶ πὺ βρίσκεται; — Στὸ Σαιν-Μαλό. — Πότε θὰ ξεκινήσῃ γιὰ ἐδῶ; — Σὺ τέλος τῆς ἐβδομάδος. — Ἐχει ἀρκετὰ λεφτά; — Δὲν ζητάει. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ Γερὴν εἶχε βγάλει τίς μπόττες τοῦ κόμητος καὶ τοῦ φοροῦσε τίς μεταξωτὲς κάλτσες. — Ἡ εὐγένεια σας πέρασε εὐχάιστα πρὸς τὸν γάμο; εἰπὴ ὁ θαλαμηπόλος. — Αὐτοὶ οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουν ἰδέαν

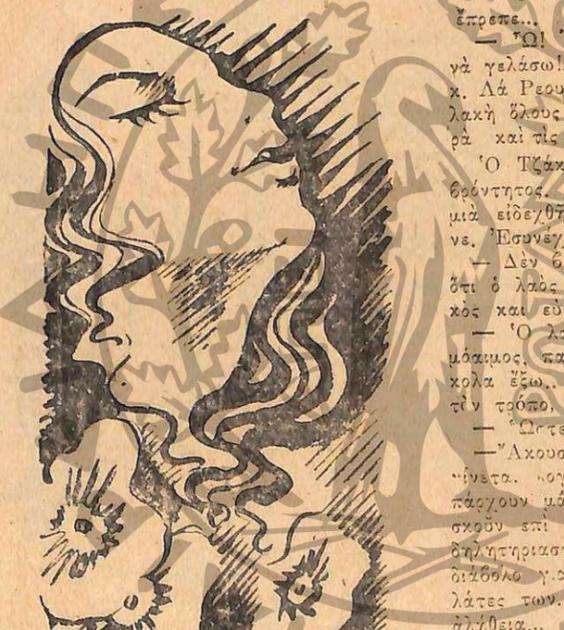
ἀπὸ κυνηγι ἔλαφι. Τὰ ἔλογά τους εἶναι βαρειά, τὰ σκυλιὰ τους ἀπειθαρχα. Ὅσο γιὰ τοὺς κυνηγούς, ὅλοι τους, ὅπως κ' ὁ βασιλεὺς, βγαίνουν κυνηγι γιὰ τὸν τόπο. Τὸ θῆραμα γι' αὐτοὺς εἶναι ἡ γυναίκα. — Πετυχαίνουν, ὅμως, πάντοτε. — Ὁ βασιλεὺς φλερτάρησε μὲ τὴν Μοντεσπᾶν κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς Λα Βαλλιέρ, πὺ εἶχε γίνει θηρίο ἀνήμερο. Καὶ ἡ ἀκολουθία μιμήθηκε τὸ βασιλικὸ παράδειγμα. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Κυρία Ἐριέττη τῶρριξε ἐξω. — Ἡ Κυρία; — Θεέ μου, ναί. Τὴν εἶδα νὰ κρυφομιλάει μὲ τὸν δούκα τοῦ Μονμάουθ καὶ ν' ἀλλάζει μαζί του χαρακτηριστικὲς ματιές. Βεβαίως, ὁ ἀνδρας τῆς Κυρίας εἶναι ἕνα ὑποκείμενο ὀδελυρὸ, ἡ θέσις τῆς ὅμως... — Ὅτ' ἔπρεπε νὰ προσέχη πολὺ ἡ Κυρία, παρετήρησε ὁ καμαριέρης, γιὰτὶ ὁ Κύριος δὲν τὴν χωνεύει καθόλου. Καὶ ἂν τυχὸν ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρὸ, τότε... ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἄκουσε. Ὁ νοῦς του ξαναπῆγε στὸν γυιὸ του. — Ἡ χαρὰ μου γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Τζάκ εἶναι ἀποσπασμένη, εἶπε σὺ λίγο. Ἀλλὰ ποῖος τὸν βοήθησε ἀραγε στὴν δραπέτευσή του; Εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω. Ἀνήγγειλες τὴν εἰδησηὶ στὸν ἀββᾶ; — Μάλιστα, Ἐντιμότατε, ἀπήντησε ὁ καμαριέρης. — Ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ τραγωδίες αὐτὸς ὁ γέρω-τραλλός; — Μάλιστα, Ἐντιμότατε. Τὴν ἴδια στιγμὴ, λές καὶ εἶχε προαισθανθῆ ὅτι γινόταν λόγος γιὰ τὴν ἀφεντιά του, παρουσιάσθησε κ' ὁ ἀββᾶς Μπερλουῶ, μὲ τὸ αἰώνιο καλακάγαθο χαμόγελο στὰ χεῖλη. — Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου στὴν Ἐντιμότητά σας, εἶπε, ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὸν κόμητα. — Καλῶς τὸν ἀββᾶ. Ὁ μαθητὴς σου, λοιπόν, ξαναέρχεται κοντὰ μας. Τὸ ἔμαθες; — Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τὸ παιδί μας γλύττωσε. — Ὅτ' ἀνταμείψω τὸ σωτήρα του ἡγεμονικά, εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ οἱ προδότες πὺ μᾶς ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν πατρίδα μας θὰ φρενιάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ Γερὴν εἶχε συμπληρώσει τὸ ντύσιμο τοῦ κόμητος. Τοῦ φόρεσε τὴ ζώνη μὲ τὸ ξίφος, τοῦδωσε τὸ καπέλλο, τὸ μπαστούνι καὶ τὰ γάντια καὶ εἶπε: — Ἡ Ἐντιμότης σας εἶναι ἔτοιμος. Μπορεῖτε τώρα νὰ πάτε στὴν Κυρία, πὺ θῆναι ἀσφαλῶς ἔτοιμη καὶ νὰ τὴν συνοδεύσετε σὺ βασιλικὸ διαμέρισμα. Ὁ κόμης ἔβριξε μιά τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ κατέβηκε στὰ μεγάλα διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων, πὺ εἶχαν γεμίσει ἀσφυκτικὰ ἀπὸ πούδραρισμένες περρούκες καὶ χρυσοκέντητες φορεσιές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ο Ο ΤΖΑΚ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὁ ὑποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου, ἔφθασε σὺ Παρίσι, τελείως ἀπένταρος. Ὅλα τὰ λεφτά του εἶχαν φύγει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ περιπετειώδους ταξιδίου του. Ἐτύχως, ὅμως, γι' αὐτόν, στὸν σταθμὸ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξίων τῆς Βρετάννης, τὸν περιμένε ὁ ἀββᾶς Μπερλουῶ, σταλμένος ἐπιτήρης ἀπὸ τὸν κόμητα. — Ἀγαπημένο μου παιδί! εἶπε ὁ ἀββᾶς σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸν Τζάκ. Καλῶς ὄρισται! — Πῶς εἶσαι, ἀγαπητέ μου καθηγητά; εἶπε ὁ Τζάκ, ἀνταποδίδοντας τὸ φιλί. Ἀγέραςτος, τέλος πάντων. Σὺ βρίσκω ὅπως σὺ ἄφισα. — Πᾶμε μέσθ στὴ σάλλα τοῦ πανδοχείου, εἶπε ὁ ἀββᾶς. Ὅτ' μιλήσουμε πὺ ἀνετα, γιὰτὶ ἐδῶ πὺ σταθήκαμε μᾶς ἐνοχλεῖ τὸ πῆγαίνε-εἶλα τῶν ταξιδιωτῶν. Μόλις κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι, κοντὰ στὴ φωτιὰ, ὁ ἀββᾶς καμάρωσε ἀκόμα μιά φορὰ τὸν μαθητὴ του καὶ εἶπε: — Ἐγίνατε σωστὸς ἀνδρας, κύριε ὑποκόμης. Τὸν καιρὸ πὺ φύγατε ἀπὸ τὸ Παρίσι, μαζί μὲ τὸν πατέρα σας, γιὰ νὰ παρευρεθῆτε στὴν παλινόρθωση τοῦ βασιλέως μας, εἴσατε μιά σταλιὰ παιδί. — Πῶς εἶναι ὁ πατέρας μου; εἰπὴ ὁ Τζάκ. — Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν δῆτε τώρα γρήγορα, ἀπήντησε ὁ ἀββᾶς. Ταξιδεύει γιὰ τὴν Δουνακέρη, μὲ τὴν ἀκολουθία τῆς Κυρίας Ἐριέττης, (1) ἡ ὁποία πηγαίνει σὺ Δουβρο, πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ αὐλὴ τὴν ἀκολούθησε μέχρι τοῦ Κουντραί. — Νὰ μιά μεγάλη εἰδηση! φώναξε ὁ Τζάκ. Ἀποφάσις, λοιπόν, ὁ πατέρας μου ν' ἀντικοῦσῃ πάλι τὸν βασιλέα Κάρολο, ὅστερ' ἀπὸ τόσα πὺ μᾶς ἔκανε εἰς ἀντάλλαγμα τῶν φιλομοναρχικῶν μας αἰσθημάτων. — Ὅχι. Ὁ κύριος κόμης θὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστοφὴ τῆς Κυρίας σὺ Καλαί, γιὰ νὰ γυρίσουν μαζί σὺ Παρίσι. Φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ ὑπογραφῆ κάποια ἀγγλογαλλικὴ συνθήκη, πρωτοβουλία τῆς Κυρίας. — Ὑπάρχει ἐλπίς νὰ βγῆ κανένα καλὸ γιὰ μᾶς τοὺς ἐξορίστους ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνθήκη; εἰπὴ ὁ Τζάκ. (1) Ἡ πριγκίπισσα Ἐριέττη ἡ «Κυρία» ὅπως ὠνόμαζαν τότε τίς ἀδελφές τῶν βασιλέων, ἦταν ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐκφύλους ὄλων τῶν αἰώνων. Δηλητηριασθεῖσα ἴσως ἀπὸ τὸν ἀνδρα τῆς, ἔμεινε στὴν ἱστορία γνωστὴ μὲ τὸν περίφημον ἐπιχθίδιον λόγον πὺ τῆς ἐξεφύσησεν ὁ μέγας θρησκευτικὸς ῥήτωρ Βοσσουέτος καὶ ὁ ὁποῖος λόγος ἀρχίζει μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἡ Κυρία πεθαίνει, ἡ Κυρία πεθαίνει!..»

— Τὸ ἐλπίζουμε πάντοτε, παιδί μου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατέφθασε μιά ροδοκίνη σερβιτόρα, μὲ μισόγυμνα μπράτσα καὶ γεμάτη χαμόγελα. — Οἱ κύριοι θὰ γευματίσουν; εἰπὴ ὁ Τζάκ. — Naί, ὄραία μου, εἶπε ὁ ἀββᾶς. Νὰ μᾶς φέρεῖ ἐκείνη τὴ ροδοψιμένη χήνα, τὴν τρίτη πρὸς τὰ δεξιά καὶ καλὸ κρασί. — Ὁ κύριος ἀββᾶς ἔχει σπουδαῖο μάτι, εἶπε ἡ σερβιτόρα. — Καὶ σπουδαῖα μύτη! προσέθεσε ὁ Τζάκ. Ἡ σερβιτόρα βάζοντας ἐπάνω στὸ τραπέζι τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια, δὲν ξεκολλοῦσε τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τὸν ὄραϊον Ἰρλανδοῦ. Ὁ ἀββᾶς τὸ πρόσεξε καὶ χαμογέλασε. — Ὅπως βλέπω, εἶπε, θὰ ἔχετε πάντοτε τίς γυναίκες μὲ τὸ μέρος σας. Αὐτὸ εἶναι ἕνα σπουδαῖο κεφάλαιο ἐδῶ στὴ Γαλλία καὶ ἰδιαίτερος στὴν αὐλὴ τῶν Βερσαλλιῶν. Ὁ Τζάκ κούνησε τὸ κεφάλι του: — Οἱ γυναίκες δὲν μ' ἐνδιαφέρουν, ἀγαπητέ μου ἀββᾶ. Πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ἐγὼ δώσαί τὴν καρδιά μου σὺ μιά κοπέλλα, πὺ μὲ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ πὺ μ' ἀγαπάει ὅπως τὴν ἀγαπῶ κ' ἐγὼ. — Ὅστε, ἡ μυστηριώδης αὐτὴ προστασία πὺ μᾶς ἐσκανδάλισε ὄλους προέρχεται ἀπὸ μιά κοπέλλα πού... — Μάλιστα. Ἀπὸ μιά οἰκότροφο τοῦ μοναστηρίου τοῦ Σαιν-Πάτρικ. — Ἀλήθεια; — Ὁ Τζάκ τότε διηγήθηκε στὸν ἀββᾶ τὴν περιπέτειά του μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες. — Μὰ αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ ὄλιγο γιὰ ἕνα καινούργιο ἐρωτικὸ μυθιστόρημα, εἶπε ὁ ἀββᾶς μὲ θαυμασμό. Μόναχα πὺ λείπει τὸ τραγικὸ μέρος. Καὶ εἶναι, εἶπατε, Γαλλία αὐτὴ ἡ κοπέλλα; — Γαλλίδα καὶ μάλιστα Παριζιάνα. — Ὅχι! Ὅχι! Γνωστὸ ὄνομα; — Νὰ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ κρατήσω γιὰ λίγον καιρὸ ἀκόμα μυστικὸ. Ὁ ἀββᾶς στὴ σκέψη ὅτι οἱ μαθητῆρες τοῦ Σαιν-Πάτρικ προήρχοντο ὅλες ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ σπιτία, συλλογίσθηκε ὅτι ὁ ὑποκόμης συνήνησε σὺ δρόμο του τὴν τυφλὴ τὴ γῆ. Καὶ ἡ χαρὰ του ὑπῆρξε ἀφάνταστη. — Ἀνεξερῆνητοι αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου! εἰπὴ ὁ ἀββᾶς. Νὰ ἕνα ἐρωτικὸ ρομάντζο πὺ μὲλις γίνῃ γνωστὸ, θὰ καταμαγεύσῃ ὄλον τὸν κόσμον. Ὁ Τζάκ ἀναστενάξε θαθεῖα καὶ τὸ βλέμμα του γάθηκε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τζάμια, σὺ βάθος τοῦ ὄριζοντος, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμάντευε τὴ θάλασσα καὶ πὺ πέρα, τὴν Ἰρλανδία. Ὁ ἀββᾶς τὸν ἀπέσπασε γρήγορα ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς του. — Ἡ χήνα θὰ κρούσῃ, εἶπε. Ἐλάτε, διαλέξτε ὁποῖο μέρος σας ἄρεσει. Σὺ λίγο, δὲν ὑπῆρξε οὔτε ἕνος χήνας. Καθηγητῆς καὶ μαθητῆς τὴν εἶχαν κανονίσει γιὰ καλὰ. Ὅσοις ὁ Τζάκ γέμισε τὰ ποτήρια μὲ κρατὶ καὶ ἔψωνοσε τὸ δικὸ του, εἶπε: — Σὺ εὐχομαι, ἀγαπητέ μου καθηγητά, τίς πὺ μεγάλες συγχαίσεις ἐπιτύχεις. Ὁ πατέρας μου καὶ ὁλοῦσε συγγνώμην σὺ Λουδίνιο γιὰ τὰ ἔργα σας. Ἐλπίζω νὰ σακρῶνεται πάλι καμμία καινούργια τραγωδία. Ὁ ἀββᾶς περιωρίσθηκε νὰ πῆ:

— Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἔχω πολὺ σύντομα γιὰ πρῶτον ἀκροατή. Ὅτ' ἂν διαβάσω ἕνα ἔργο, πὺ θὰ σᾶς κατανθουσιάσῃ. Κατόπιν, βάζοντας ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἕνα πουγγὶ σεβαστῶν διαστάσεων, ὁ ἀββᾶς τὸ ἔδωκε στὸν Τζάκ, λέγοντας: — Αὐτὸ μοῦ τὸ ἐνεπιστεῦθη ὁ πατέρας σας γιὰ νὰ σᾶς τὸ δώσω, μὲλις φθάσετε. Ὅφειλο ἐπίσης νὰ σᾶς πᾶω σ' ἕνα ράφτη καὶ σ' ἕνα παπουτσῆ. Σᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴ ταιγγουνευθῆτε καθόλου καὶ νὰ ντυθῆτε ὅσο μπορεῖτε πλουσιώτερα. Ἡ αὐλὴ τῶν Βερσαλλιῶν ἔχει μεγάλες ἀξιώσεις. Ὁ Τζάκ, κρατώντας τὸ πουγγὶ σὺ γέρι, κῦτάξῃ προσεκτικὰ τὸ παληόρασο τοῦ ἀββᾶ. — Πρέπει νὰ φροντίσω καὶ γιὰ σᾶς, εἶπε. Ὁ ἀββᾶς κοκκίνισε καὶ εἶπε: — Ὅχι! Ἐγὼ δὲν βγαίνω ποτέ, ξέρετε, ἀπὸ τὴ σοφίτα μου. — Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ράσο σας; — Δὲν ξέρω ἂν εἶναι τὸ καλύτερο πάντως... εἶναι τὸ μοναδικὸ, ἀπήντησε ὁ ἀββᾶς. — Τότε, πρέπει νὰ παραγγείλωμε κ' ἕνα δεύτερο. Καθῶς καὶ παπούτσια. Δὲν ἐπιτρέπεται μιά συγγραφικὴ δόξα σὺν κ' ἐσᾶς νὰ βρίσκεται σ' αὐτὰ τὰ ἀξιοθρήνητα χάλια. Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Τζάκ σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἐξοδο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀββᾶ Μπερλουῶ. Σὺ λίγο διέσχισαν τοὺς λασιωμένους καὶ βρομικούς δρόμους τοῦ Παρισιῦ, πὺ ἦταν γεμάτοι ἀπὸ διαβάτες. — Τί φινέτσα στὰ πρόσωπα! Τί πρόσχαρος λάος! εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Τζάκ, γεμάτος ἀισιοδοξία. Δὲν εἶδα ὅς τώρα οὔτε ἕνα πρόσωπο κατσοφιασμένο. — Τὰ φαινόμενα εἶναι ἀπαταιμὰ πολὺ: φέρες, παιδί μου, ἀπήντησε ὁ ἀββᾶς. Ὁ λαὸς αὐτὸς πὺ βλῆπει γιὰ πρώτη φορὰ, ἔχει κ' αὐτὸς τίς μὲζέριες του καὶ τίς κακίες του. Παντοῦ, τὰ ἴδια συμβαίνουν. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀββᾶ ἐπεβεβαιώθηκαν τὴν ἴδια στιγμὴ, κατὰ τὸν πὺ ἔπρεπε... — Ὅχι! Ἀφίστε με, καλέ μου ἀββᾶ, νὰ γελάσω... Τί μπορεῖ νὰ σοῦ κἀνῆ ὁ κ. Λά Ρεουαί; Ὅτελετε νὰ βάλῃ στὴν φυλακὴ ὄλους τοὺς μαρτυρῆτες μὲ τὰ φτερά καὶ τίς κυρίες μὲ τὰ φαρδοφούστανα; Ὁ Τζάκ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἐμβρόντητος. Τὸ Παρίσι τοῦ ἀπεκαλύπτει μιά εἰδησηὶ πλῆρη, πὺ τὸν ἀνεστάτωνε. Ἐσυνέχισε τὸν δρόμο του αἰλήκτος. — Δὲν βρίσκετε, εἶπε τέλος στὸν ἀββᾶ ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι κάπως υπερβολικός καὶ εὐεξάπτος; — Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι πρᾶγματι θεομύαιμος, παιδί μου, ἀλλὰ δὲν πέφτει εὐκολὰ ἐξω. Γιὰ νὰ τρεῖσασαί μ' αὐτὸν τὴν τόπο, θὰ πῆ ὅτι ἔχει δίκιο. — Ὅστε, οἱ φοιτητικὲς ἀξιώσεις... — Ἄκουσα κ' ἐγὼ πολλές φορὲς νὰ ἔλεγε, λόγος γιὰ ἀπαγαγεῖ παιδιὸν Ὑπέρστον μᾶλλον καὶ μαγισσὲς πὺ ἐξασχῶν ἐπὶ πληρωμῇ τὸ ἐπίσημον γὰ τοῦ δηλητηριαστοῦ καὶ πὺ ἐπιτιμῶνται τὸν ἀββᾶ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς πελάτες τῶν... Ὅλα αὐτὰ ὁμοιωτῶς εἶναι ἀλήθεια... (Συνέχεια σὺ ἐπόμενον)

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ... ΑΡΑΧΝΩΝ

Θά μπορούσατε ποτέ να φαντασθήτε ότι οι εμπόλεμοι έφθασαν μέχρι του σημείου να επιστρατεύσουν και τις... αράχνες;

Η παρισινή «Ζουρνάλ ντε λά Φάμ» αναγράφει ότι ο ιστός της αράχνης, λεπτότατος όπως είναι, απέδειξε χρησιμότητας για μερικά οπτικά εργαλεία πολέμου! Οι καταλληλότερες αράχνες γι' αυτό είναι οι λεγόμενες «αρθρωτές».

Είς ένα αγγλικό εργοστάσιο δέκα απ' τις αράχνες αυτές χρησιμοποιούνται υπό την επίβλεψη ειδικού ιππιστάτου!

ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Στόν σημερινό πόλεμο λαμβάνουν μέρος ως έθελοντάι αρκετοί παλαιοί πολεμιστάι, ηλικίας άνω των 60 ετών! Τό πράγμα όμως δεν είναι πρωτοφανές. Η γαλλική ιστορία αναφέρει ότι τό 1846 παρουσιάστηκε στην άρμωδια έπιτροπή για να καταταχθή ως θέλοντής ο γρεναδιέρος Ντελπέχ. Άφου εξετάσθηκε και βρέθηκε «κατάλληλος δι' ύπηρεσίαν», ο γρηραιός ανεωσύλεκτος ερωτήθηκε πώςών ετών είναι.

— Έκατόν είκοσι! απήντησε με ύπερηφάνεια. Πράγματι, ο γρεναδιέρος Ντελπέχ είχε πολεμήσει για πρώτη φορά στην μάχη του Φοντενουά, τό 1745! Είχε λάβει μέρος σ' άλλους τόδς πολέμους τής Έπαναστάσεως και τής Αυτοκρατορίας, και έπιθυούσε να συνεχίση και υπό την βασιλείαν του Λουδοβίκου—Φιλίππου.

Ώστόσο, ή άρμωδια έπιτροπή δεν τόν έδέχθη και ο Ντελπέχ απέθανε τελικώς από την θλίψη του.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ένώπιον ενός αμερικανικού δικαστηρίου προσήχθη ένας παλαιός μποξέρ που είχε κάμει νόκλα ο υ τ στο ξύλο έναν δανειστή του, ο οποίος του ζητούσε τό άφειλόμενα.

Ο δικαστής ερώτησε τόν κατηγορούμενο: — Πού συνέβη αυτό; — Στη σκάλα του σπιτιού μου, κ. δικαστά. Όλοι οι γείτονες παρακολούθησαν την σκηνή.

Ο δικαστής έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έπειτα απεφάνθη: — Θα πληρώσετε τρία πρόστιμα. Ένα, δι' άδικον έπίθεσιν. Ένα, δι' όσβρον έπιτηδεύματος ως πυγμάχος, και ένα, διότι ελάβατε μέρος σε...δημόσιον άγώνα, χωρίς να έχετε καταβάλλει τά τέλη δημοσίων θεαμάτων!

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Όταν ο Μπλεριό πέταξε για πρώτη φορά πάνω από την Μάγχη, οι δημοσιογράφοι τόν περιεκύκλωσαν με ένθουσιασμό για να μάθουν τις έντυπώσεις του. Κάποιος τόν ερώτησε τί έκανε κατά την διάρκεια τής έννεορίου διαδρομής. Και ο άεροπόρος, με θαυμαστή μετριοφροσύνη, απήντησε: «Τί έκανα; Άπλούστατα: παρακολούθησα τό μοτέρ μου!»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΦΟΥΤΙ-ΜΠΟΛΛ

Άντζέλικα φίδρο μου, Άκουε τά μαντάτα μου τά καινούργια παναπή, να σου φύγη τό τσερβίλο, τζόγια μου.

Τση άλλες, έπήγα με ένα δύο Τζαντιώτικα παιδία στο ποδόσφαιρο, άππο τώνε άστρώνε μου, έτσι για να ξαλαγρώω λιγουλάκι τώρα ποδύμαι ακόμα δίγως δουλεία και δεν ξέρω τί να κάνω. Μου πλερώσανε τό μπουλιέττο μου παναπή και κάθησα φίδρο μου μαζί με ούλους τσου άλλους τσου σπεκτατόρους να δούμε τί θα γίνει.

Ετόυνο μάτια μου, πρώτη μου βολά τ' έδλεπα. Ήντονε καμιά είκοσαριά νομάτοι σε μιá πιάντα μεγάλη, μιá πλατέα που τήνε λένε αστίβω και ολόγυρά τσου, μιλλιούνια ο ντουινιάς που τσου έκανε χάζι.

Ούλοι μαζί έτούτοι οί λιμοκόντοροι ντυμένοι πιτσιλοπαράδα πουκάμισα και κοντά-κοντά σωβρακάκια, να τσου θλέπη και να ντρέπεται φίδρο μου, έκυνηγούσανε μιá μπάλλα, ένα τόπι παναπή και δός του κλώτσο ο ένας από δω, δός του κλώτσο ο άλλος απ' εκεί.

Άκόμα δεν μόρεσα να καπιτάρω τί τσου εφταίγς τό κόροκο τό τόπι και τό έκλωτσάγανε με τόση άπονιά!...

Μία στιγμή, φίδρο μου, παλαδώνουνε οί σπεκτατόροι: — Γκόλ!... φωνάζουνε ούλοι μαζί, κι' άπετούσανε τά καπέλλα τσου στόν άέρα. Ένας διπλανός μου καπέλλο δεν είχε και άρπάξει τό δικό μου, μάτια μου και μου τό άπετάει μέχρι τά μεσουράνια... — Τό καπέλλο άφέντη!... Τοό λέω.

— Γκόλ!...μου λέει!... Δεν είπα τίποτσι άλλο μή φάω τό ξύλο τση χρονιάς μου και ντούγκουε, άπάνω που έσκεπτόμουνα με τί όβωλα θα φύω-νίσω καινούργιο καπελλαδόνι, μου έρχεται στην φάτσα, ολόκληρο τό τόπι που τό είχε κλωτσήσει κάποιος κόντρα μου, δίχως κάουζα και άφορη!...

Με πήραν τά αίματα και με σηκώσανε για τή στασιόνα τώνε πρώτωνα βοηθειώνε!... Φιλώ τά ντόλτσα σου αύτάκια φίδρο μου Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

Πολλά μου ταπες επροχτές και μουσκάσες εφτά μπηχτές, αλλά κι' εγώ σου τάπα. Κάνεις τόν κάργα δηλαδή, μα εγώ σαν ζόρικο παιδί, τά παίρνω α-λά-κάπα. Μανιώ, καμαροφρύδα μου, που σ' είχα για έλπίδα μου!

Με πέρασες για κουμουδι που δεν μιλάω, επειδή θέλω να ειμ' έν τάξει; Όσο κι' άν ήσουν έλαφρή σε είχα πάντα φρι-κοφρί, μη βρέξη και μη στάξη... Κι' έφ' όσον σ' είχα γκόμενα, τά νεύρα σου ύπόμενα!

Πάψε λοιπόν να μου μιλάς, γιατί τό ντέρτι μου χαλάς και χάνω κάθε κέφι κι' όσο κι' άν είσαι του κουτιου εγώ σε κάνω τ' άλατιού κι' από τό ξύλο ντέφι. Γιατί έχω νεύρα αγάθουμα και πάρτο αυτό για μάθημα!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

ΕΠΙΝΤΡΟΜΕΣ

— Άμάν άμάν τί έπατα, λαέμενο ντεν ένεται. Ίστέ, ντύο κορίτσια ήρτε πιροχτές και λαέμενο έκανα σε μένα.

— Μουσιού Καραμπέτ, έπιντρομή τά ένεται... — Έπιντρομή τζάνεμ; Άμάν... άμάν... Γιουρούσι; — Γιόχ γιουρούσι, ιστέ έπιντρομή τά παλίνουμε, ισάκκο ίπλάτη φαητά μέσα λο-ής-λοής, ιστέ ίπαούρι νερό ίμέση κρεμασμένο τά έκωμε, πεζοπροία ιστέ μεάλο τά κάνωμε Καισαριανή, Άστέρι, Άθήνα Ιθράντυ τά υρίζουμε...

— Γιατί τζάνουμ; — Ί'εία ένεται!... Πεζοπροία τά ένεται!... — Πεζοπροία — μεζοπροία φιλάν φιστί έγκώ ντέν ήσέρω, άμα έτσι τέλστε, έτσι τά ένεται!... Ντύο κορίτσια ένότανε, ιστέ ματμαζέλ Άτρεμς, ματμαζέλ Νινό, γχιουζέλ, τσόχ γχιουζέλ κορίτσια ένότανε, είπα τά πακίνο.

Ίσάκκο ντέν είχα, ιστέ ίμαζιλάρια μεάλο έμισμένο φαητά έκανα, μπόλ παστρουμά, σουτζούκι τατλί, ιστέ λεμπλεμπιά μπόλ-μπόλ, κρεμασμένο πλατες ντικό μου ένότανε, έπτα!... Μισή ώρα ντρόμο, μιá ώρα ντρόμο κουρασμένο ένόμουνα. Ίστέ, έπτα κατισμένο να κάνωμε... φαωμένο να ένεται.

— Τσόχ τεμπέλη άντρωπο είσαι, είπε ματμαζέλ Νινό. Έντσεπσίζ πιράμματα!... — Σηκωμένο να ένεσαι, είπε ματμαζέλ Άτρεμς. — Γιόχ, λέω έγκώ!...Ντέν μπορώ!... Κουρασμένο άντρωπο ένουμαι... Ίστέ, άμα φιλι έμένα ντόση ματμαζέλ Άτρεμς, περπατημένο τά κάνω!... — Φιλί ντέν έκει, είπε. Έντώ έπιντρομή κάνωμε καταρά άέρα τά ίπέρνωμε...

— Άμá έγκώ, φιλι μόνος μου τά ίπαίρω, είπα. Έσημιά βρω μου ένότανε, άντρωπος θάλλαχι-μπίλλαχι, ντέν έδλεπε... Άμá κάνω να ίφιλήσω ματμαζέλ Άτρεμς, ίσουγιά ίβγκάζει! — Πίσω να ένεται!... φωναγμένο κάνει! Άμάν! Άμάν!... Έπιντρομή άλλο ντέν πακίνο!... Άμάν!... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Αυτά δεν πιάνουν σε τά μιάς και άν με λόγια πολεμάς την ώρα σου τη γάνεις... Έγώ δεν είμαι του σωρού και σόχω πη από καιροφ και λογιά δεν με πιάνει... Καλά δεν τόν κανόνισες και από σβέρκο φώνισες!

Και άν μου κάνης τό νταή, δεν τρώω εγώ τέτοιο φαί κι' άν ίσως με βαρέσης, ούτε με νοιάζει μιá σταλιά, γιατί άν σου σκάσω κουτουλιά, γιάτ' άν σου πέρσει!... άνάσελα θά πέσει!... Και μ' όλο αυτό τό ζόρι σου βάλε πανιά στην πλώρη σου!

Έγώ μπορέι να σ' άγαπώ, αλλά δεν τόβαλα σκοπό καζί σου να ύπο γέρω και...σου μιλάω σωβαρά... γιά να στο πω πιό καθαρά, για να στο πω πιό καθαρά, με έξεις και σε ξέσω... Κι' άδικα μου κορδώνεσαι και κάνεις και καμώνεσαι!

Η ΜΑΝΙΩ

Αλλά τό πιστόν τής άντιγραφής ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ ΕΙΔΗ

Ο Μάριος και ο Όλιβ είναι αντιπρόσωποι ελαστικών ειδών, αλλά εργάζονται σε δυό ανταγωνιζόμενες διομηχανίες.

Ο Μάριος έπαινει μιá μέρα στόν Όλιβ τά είδη του δικού του εργοστασίου:

— Φαντάσου, του λέει, που φορώ κάτι θαυμάσιες σόλες από καουτσούκ. Προχθές λοιπόν εκεί που στεκόμουνα στο παράθυρό μου, —κάθουμαι στο 5ο πάτωμα — ξεχάστηκα κι' έπεσα κάτω! Μόλις όμως έφθασα στο έδαφος, οί λαστιγιένες σόλες με πέταξαν πάλι πάνω κι' έφθασα πάλι στο παράθυρό μου!

— Αυτό δεν είναι τίποτε, λέει ο Όλιβ. Φαντάσου ότι εγώ έφυγα χθές τό βράδυ από τό σπίτι μου. Κι' όταν έφθασα σε άπόσταση έκαστο θεμάτων, αίσθάνθηκα κάτι να με τραβά πίσω. Γύρισα κι' είδα τότε ότι οί λαστιγιένες μπρετέλλες μου είχαν σκαλώσει στο κρεβάτι μου! Κι' όμως δεν έσπασαν!

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΥΦΟΡΙΑ

Ένας χωρικός από τό Βορδω έπαινει τόν τόπο του.

— Έάν φυτέψετε, λέει, ένα κουκουτσι στο χώμα σ' έξη μήνες έχετε ένα δέντρο!

Μά ο Μάριος σηκώνει περήφανα τούς ώμους: — Στόν δικό μου τόπο, λέει, πετάμε στόν άέρα ένα κουκουτσι. Και ξεέρεις τί πέφτει κάτω:

— Όχι κύριε. — Ένα δέντρο! άπαντά ο Μάριος

ΥΠΟΔΟΧΗ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

Ο άνακρίτης. — Όστε ή γυναίκα σου έσπασε τό κεφάλι του λωποδύτου μόλις μπήκε μέσα και πριν προσφάση να κλέψη τίποτα; — Ναι, κύριε άνακριτά. Νόμισα πως ήμουνα εγώ!

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΕΤΥΧΕ!

Ο Μάριος, δέκα μέρες μετά τόν γάμο του, πάει να βρή την πεθερά του.

Η πεθερά. — Καλώς τόν Μάριο! Μόνος σοι ήλθες; Που είναι ή γυναίκα σου;

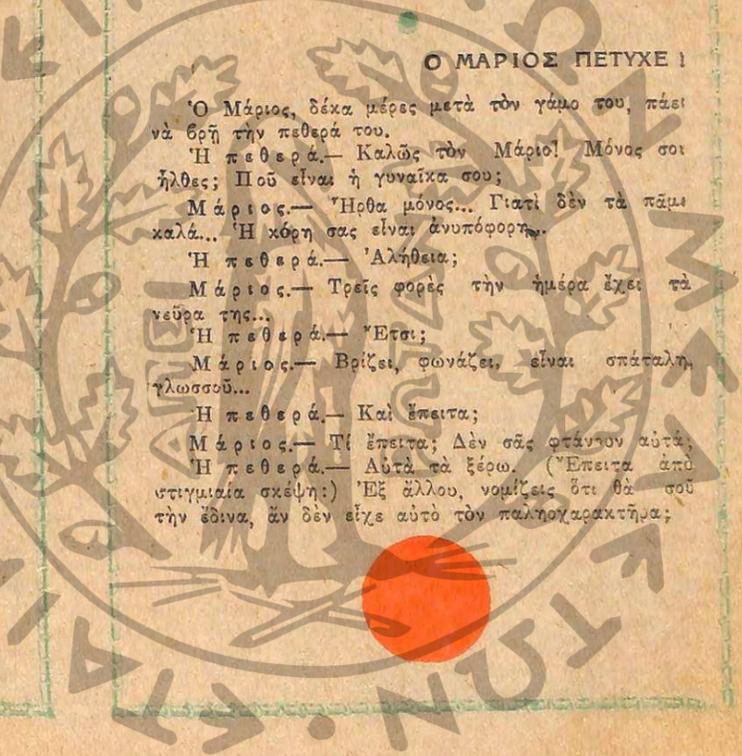
Μάριος. — Ήρθα μόνος... Γιατί δεν τά πάει καλά... Η κόρη σας είναι άτυπόφορη.

Η πεθερά. — Άλήθεια; Μάριος. — Τρεις φορές την ήμερα έχει τά νεύρα της...

Η πεθερά. — Έτσι; Μάριος. — Βρίκει, φωνάζει, είναι σπάταλη, γλωσσού...

Η πεθερά. — Και έπειτα; Μάριος. — Τι έπειτα; Δεν σας φτάνουν αυτά;

Η πεθερά. — Αυτά τά ξέρω. (Έπειτα από στιγμασία σκέψη.) Έξ άλλου, νομίζεις ότι θα σου την έδινα, άν δεν είχε αυτό τόν παληγορακλήμα;

Κυνήγι άνδρων πίνων κεφαλών

Ένα εξαιρετικά ένδοξο φερόν εμπορτάς του Γάλλου εξερευνητού κ. ΠΩΛ ΕΥΡΟΛ

Ο Γάλλος εξερευνητής συνεχίζει την άφηγήσή του για μία πολεμική επιδρομή των άγριων Τζιβάρος του Αμαζωνίου Ποταμού, και περιγράφει την φοβερά στυγερή επεξεργασία στην οποία υποβάλλουν τις κεφαλές των σκοτωμένων εχθρών τους.

Τα ξημερώματα, οι άγριοι Τζιβάρος έπαυσαν τον πολεμικό τους χορό κι' ανάλαφροι, όμοιοι με σκιές φαντασμάτων, σύρθηκαν κοντά στις πόρτες της εχθρικής κατασκηνώσεως των Μοράτος. Η σάγη πλησίαζε. Οι Τζιβάρος καρτερούσαν υπομονητικά. Έξαφνα, άκούσθηκαν οι σύρτες των χόντων, των καλυθών, να τρίζουν, Έρποντας οι Τζιβάρος πλησίασαν άθόρυβα. Σε λίγο ένας γέρος πρόβαλε στο άνοιγμα της χόντας. Ένα δόρυ ούρλιαξε άπαίσια, μία κραυγή πόνου αντίχησε κι' ο γέρος Μοράτος έσπλώθηκε στη γη με μία τρομερή πληγή στον ώμο. Το άχνιστό αίμα έβαψε το χώμα της εισόδου, ενώ οι Τζιβάρος, κραδαινοντας τα πλατεία μαχαίρια και τα δόρατά τους εισωρμούσαν με άπαίσιες πολεμικές κραυγές στην κατασκήνωσή των άτυπών Μοράτος. Ξαφνισμένοι οι δυστυχισμένοι Μοράτος, άρχισαν να τρέχουν έδω κι' εκεί, ζητώντας σωτηρία. Τα παιδιά κι' οι γυναίκες ούρλιαζαν κι' οι άνδρες έτρεχαν να πάρουν τα όπλα και τις άσπίδες τους. Μανιασμένοι οι Τζιβάρος άρχισαν άμέσως την σφαγή. Έσφαζαν κάθε ζωντανό πλάσμα που έβλεπαν μπροστά τους. Παιδιά, γυναίκες, άνδρες, ζώα. Οι κραυγές των πολεμιστών, τα ούρλιαχτά του πόνου των ανθρώπων που έπεφταν κάτω από τα γερά κτυπήματα των Τζιβάρος, γιόμιζαν την άτόσφαιρα με φρίκη. Το αίμα έτρεχε ποταμός. Οι Μοράτος ήσαν καταδικασμένοι σε θάνατο. Το πράγμα δεν είχε σημασία. Οι Τζιβάρος ήσαν βέβαια όλιγαριθμότεροι, μα είχαν βάψει μαύρο το σώμα τους και είχαν επάνω τους όλα τα μαγικά εκείνα σύμβολα που τους εξησφάλιζαν άκαταγώνιστη δύναμη. Έπειτα από άρκετη ώρα κι' ύστερα από μία δραματική πάλη, οι Μοράτος είχαν έξοντώθθ. Τα κορμιά των ήσαν ξεπλωμένα πάνω στο χώμα, πλέοντας μέσα στο αίμα.

να είδοποίηση τους άλλους καταυλισμούς. Στις μακρινές καλύβες των κλεισμένοι οι άλλοι Μοράτος, είχαν ήδη άρχισει τον Χαντισμάτα, τον άπελπισμένο χορό της άντεπιθέσεως και της έκδικήσεως. Από μακριά μάλιστα έκταναν τα ούρλιαχτά των πολεμικών τους τραγουδιών. Έτοιμαζόταν να καταδιώξουν τους έπιδρομείς και να έκδικηθούν τους νεκρούς των.

— Δέν θά μάς σκοτώσουν!
— Θά τους φάμε!
— Ήσαν οι κραυγές της προετοιμασίας που ύψωνοντο από όλες τις άπόμερες γωνιές του δάσους. Σε λίγο άντήχησε και ο ξηρός άπαισιος κρότος του τουντίλι, του ιερού πο-

Οι Τζιβάρος κραδαινοντας τα πλατεία μαχαίρια τους ώρησαν..

λεμικού τυμπάνου. Λίγο άκόμη και οι Τζιβάρος θά βρισκόντουσαν περικυκλωμένοι. Βιαστικά κάρφωσαν τα κομμένα κεφάλια των εχθρών τους στα μακριά τους δόρατα και τδβαλαν στα πόδια. Έτρεχαν, έτρεχαν, φεύγοντας τον εχθρό που τους κυνηγούσε. Διέσχισαν ξανά δάση, και ποταμούς και λίμνες και έλη.

Δυό όλόκληρες μέρες συνεχίστηκε ή φυγή. Τώρα βρισκόντουσαν μακριά από τους Μοράτος. Στάθηκαν κοντά σ' ένα ποταμάκι ν' ανασάνουν. Αν όμως ξέφυγαν από τους Μοράτος, δε είχαν ξεφύγει άκόμη από την έκδίκηση των πνευματικών σκοτωμένων, που τους άκολουθούσαν κατά πόδας, ζητώντας έκδίκηση. Τα κορμιά τους ήσαν γεμάτα από το ξεραμένο αίμα των σκοτωμένων. Δέν έπρεπε όμως να πλυθούν. Το αίμα του σκοτωμένου εχθρού είναι ιερό και φέρνει δύναμη. Μόλις λοιπόν στρατοπέδευσαν, άρχισαν το φρικιαστικό έργο της διασκευής των τροπαίων των. Πρώτα-πρώτα, άφήρεσαν με προσοχή και με έξαιρετική δεξιότητα τα κόκαλα από τα κεφάλια των Μοράτος που είχαν πάσει μαζί τους, ποσέγοντας να ήην βλαδιουν τη σάρκα και τα μαλλιά. Έπειτα με προσε-

σάρκες και το δέρμα που άπόμεινε, πήρε τη μορφή του νεκρού, που τώρα όμως δέν υπερέβαινε το μέγεθος μιας γροθιάς.

Συγχρόνως, οι πειραμαμένοι δίδασκαν τους άπειρους πώς να έκτελούν το λεπτό αυτό έργο, χωρίς να βλάπτουν το δέρμα και τα μαλλιά. Έπειτα, τα μικροσκοπικά αυτά όμοιώματα των νεκρών, τα ούκακάνι, που διατηρούσαν όλόκληρη την κόμη, τά... έβραζαν μέσα σ' άρωματικά φυτά, έπειτα τα ξήρηναν και τά έβαφαν με μαύρο χρώμα! Τώρα πιά οι τσάντσες ήσαν έτοιμες. Η έργασία αυτή χρειάζεται άρκετες μέρες. Γιατί έως ότου ή τσάντσα πάρη την όριστική μικροσκοπική της μορφή, διατηρώντας συγχρόνως όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου στο όποιο άνήκε, πρέπει να ύποστη άπειρες διαδοχικές επεξεργασίες. Όταν τέλος έτοιμασθ ή και ξηρανθ ή, ο πολεμιστής που την κατέχει, πρέπει να ύποβληθ ή στην έξιλαστήριο νηστεία που διαρκεί δεκαοχτώ μήνες!

Αν άκολουθήση αύστηρότατα την νηστεία αυτή, τότε το πνεύμα του σκοτωμένου ύποτάσσεται στη θέλησή του και τον βοηθεί σ' όλες τις έργασίες του. Η νηστεία τερματίζεται με μία όργιώδη τελετή, την τσάντσας, την έορτή της τελείας άπελευθερώσεως. Από την ήμέρα εκείνη το πνεύμα του νεκρού άκολουθεί παντού και προστατεύει τον πολεμιστή. Είναι το ούκακάνι του, που θά του δίδη σύμβουλες και όδηγίες στον ύπνο του.

Ο μάγος Σέβεου, άνέλαισε την έπομένη να "ού δειξη, χρησιμοποιώντας το κεφάλι μιας μοιρινής, ό η την πολύπλοκη κατασκευή της τσάντσας. Έτσι άντελήφθη πόσο μεγάλη τένην χρειάζεται για την φορικιαστική αυτή έργασία των άγρίων.

ΠΩΛ ΕΥΡΟΛ

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ;

Ο γιατρός.— Θά μπορούσατε να πληρώσετε μίαν έγγύση; αν θά εύρισκα πώς είναι άπαραίτητη;

Ο άσθενής.— Θά την βρισκατε δηλαδή άπαραίτητη, αν θά μπορούσα να πληρώσω;

Η Καλοκαρδούσα

Η ή ιστορία ενός δηλικού φαντάρου

Όπως τήν άφηγεϊται

ΠΙΕΡ ΜΑΚ ΟΡΛΑΝ

Η ΤΑΝ ή 7η Ιανουαρίου του 1735. Βαδίζαμε, στον δρόμο του Σαιν-Ρουκέν με το κεφάλι κατεβασμένο και το παγερό χιονονερο κυλούσε από τα τρίχωμα καπέλλα μας στον σβέρκο κι' από κεί μέσα στην πλάτη. Ο έπιλοχίας μας, ένας Νορμανδός: δεσ έχει πάνω, με μούρη που θύμιζε σκαντζόχειρο, μούγκριζε διαρκώς: «Φτού νά πάρη ό διάβολος! Δέν μπορώ να καπνίσω! Η πίπα μου είναι γεμάη νερό!»

Κάποια ώρα, φτάσαμε επί τελους σ' ένα χωριουδάκι, το Μπωβάλ, όπου άπαφασίσαμε να διανυκτερεύσουμε. Μ' όλο που ή ώρα ήταν μόλις έφτά το βράδυ, όλος ο κόσμος είχε άποτραβηθ ή στα σπίτια του για ύπνο. Σταθεύσαμε στον μοναδικό δρόμο και άμέσως, με τον ύπολογισμό μας επί κεφαλής, άρχισαμε να χτυπούμε στις πόρτες των σπιτιών, ζητώντας κατάλυμα.

Μαζί με τρεις δεκανείς, ξέπεσα σ' ένα μεγάλο, άπομεινωμένο σπίτι, τριγυρισμένο από ένας άπέραντο κήπο. Ο νοικοκύρης του σπιτιού, χωρίς να ξέρω για τί, μούκανε, από την πρώτη στιγμή, πολύ κακή εντύπωση. Ήταν ένας κοντόχοντρος άνδρας, με κεφάλι παράξενο, που θύμιζε κεφάλι πάπιας. Το βλέμμα του ήταν σκληρό. Και το άριστερό του πόδι, πιό κοντό από το δεξί.

— Τί θέλετε; μάς ρώτησε, με ύφος κάθε άλλο παρά ήγάρδιο.

— Είμαστε νοσύλλεκτοι του συντάγματος της Πικαρδίας. Έχουμε δικαίωμα να διανυκτερεύσουμε έδω!

— Έχετε δικαίωμα!... Αυτό μονάχα ξέρετε να λέτε όλοι σας!... Άς είναι!... Περάστε!...

Και μάς ώδήγησε μέσα σ' έναν σταύλο, γεμάτον πρόβατα.

— Τακτοποιηθήτε όπως μπορείτε, μάς είπα. Να μην άνάψετε καθόλου φωτιά και προσοχή να μή τρομάξετε τα ζωντανά.

— Μάλ!... Άκουσε να σοβ πώ, καλέ μου άνθρωπε, είπα έγώ. Είμαι λοχίας και δικαιοδύμι κρεββάτι.

Έκείνος σήκωσε το φανάρι του, με περιεργάσθηκε και άφου έμεινε για λίγο συλλογισμένος, είπα:

— Άκολουθήσε με, λοχία. Θά πλαγια-

σης μέσα στο σπίτι. Σε λίγο, βρέθηκα μέσα σε μία μεγάλη, χωριάτικη σάλλα, με άναμμένο τζάκι. Κοντά στη φωτιά, μία γρηά έπλεκε κι. Οφείλω όμως, να πώ, ότι εκάλτσες. Οφείλω περισσότερο, ήταν μία κείνο που πρόσεξα περισσότερο, ήταν μία όψη ή λεβεντοκοπέλλα, τύπος ισπανικής όμορφιάς, που έστρωσε το τοπέζι.

— Βάλε άκόμα ένα σερβίτσιο για τον λοχία, είπα ο κουτσός γαιοκτήμων.

Η κοπέλλα μούριξε ένα βλέμμα, γεμάτο αυθάδεια και χωρίς να βγάλ ή μιλιά, πέταξε πάνω στο τραπέζι ένα βαρύ, χωματένιο πιάτο.

Ήταν όλοσάνερο, ότι δέν ήμουν καθόλου εύπρόδεκτος εκεί μέσα. Ο ύπολο-

χαγός μας, όμως, μάς είχε συστήσει ύπομνη, εξ αίτιας των νεοσυλλέκτων μας, που είχαν άρχισει να λιποτακτούν.

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε, είπα ξερά. Έχω τρόφιμα μέσα στο σακκιδίό μου και κρασί άρκετό στο παγούρι μου. Το μόνο που ζητώ από σας, είναι ένα κρεββάτι. Πεθαίνω για ύπνο.

Ο κουτσός νοικοκύρης εκάγχασε. Και παίρνοντας πάλι το φανάρι στο χέρι, με ώδήγησε σ' ένα δωματάκι, όπου βρισκόταν ένα καλοστρωμένο κρεββάτι. Έπεσα κι' άποκοιμήθηκα στη στιγμή.

Το πρωί της άλλης μέρας—ήταν Κυριακή— κατέβηκα στην αυλή και μ' όλο το τσουχτερό κρύο, πήγα κάτω από τη θύση και πλύθηκα με τον κορμό γυμνόν. Μετά το πλύσιμο, φόρεσα ένα καθαρό πουκάμισο, το κόκκινο άμπέχωνό μου και τη λευκή μου κυλόττα και τράβηξα σφυρίζοντας για τον άχυρώνα. Σκόπευα να ζητήσω από τον δεκανέα Κου-

— Άκολουθήσε με, λοχία. Θά πλαγιασής μέσα στο σπίτι.

γιέ, να με χτενίσω. Δέν μπορούσα, βέβαια, να κάνω την πλεξούδα των μαλλιών μου μονάχος. Αυτό το πράγμα ήταν πολύ δύσκολο. Και ήταν πράγματι ένα εύχριστο θάμα να βλέπη κανείς πέντε-έξη φαντάρους, καθισμένους ίππαστι σ' ένα πάγκο και σοβαρούς σαν παπάδες, να χτενίζουν ό ένας τον άλλον, άμίλητοι και προσεκτικοί.

Βρήκα τον Κουγιέ άναστατωμένον.

— Πάλι τά ίδια, κύρ-λοχία, μου είπα. Πέντε νοσύλλεκτοι τώσκασαν πάλι άπόψε. Μου τόπε ένας άγγελιοφόρος, που ήθε και ρώτησε αν τους είδαμε. Άλλά δέν είναι μόνον αυτό. Την νύχτα που μάς πέρασε, συνέβησαν μέσα στο δάσος τρομερά πράγματα. Θάλεγε κανείς ότι είχαν σύναξη οι διάβολοι!...

— Σάν τι είδους πράγματα συνέβησαν; ρώτησα, ξαφνιασμένος.

— Έλα να δης και μόνος σου, άπήτησε ο Κουγιέ. Δέν είναι πολύ μακριά από δω. Τριακόσια δέματα μονάχα. Θά δης τη σάλλα του χορού. Δέν θά δης όμως, ούτε τους χορευτάς, ούτε τα βιολιά, ούτε την αλανιέρα με τις καστανιέττες, ούτε τον κουτσόν!...

Γεμάτος περιέργεια, τον άκολουθήσα. Και σε λίγο, φθάναμε σε μία μεγάλη, ξύλινη παράγκα, γεμάτη από πρόσφατα ήχνη τρομερού ξεφαντώματος.

— Είρεις τί έγινε έδω μέσα, κύρ-λοχία; είπα ο Κουγιέ. Όλοι οι διάβολοι της περιφέρειάς ήρθαν και κάνασαν σενδύριο. Τους είδα με τις ούρες και με τα κρεατά τους. Πρόεδρος ήταν ο σπιτονοικοκύρης μας, ο κουτσάουλος. Και άφου είπαν ότι είπαν, έβαλαν ύστερα στη μέση ένα μεγάλο καζάνι, που έβγαζε πράσινες φλόγες και χόρευαν τριγύρω, ύφρες όλόκληρες. Ύστερα, ή δούλα του κουτσάουλου— θά την είδες πιστεύω— γόυθηκε όπως την γέννησε ή μάνα της κι' άρχισε να χορεύη μέσα στο καζάνι, χωρίς να καίεται. Και στα χέρια της είχε καστανιέττες...

Σταυροκοπήθηκα. Και καθώς έπιστρέφω στον άχυρώνα μας, είπα στον Κουγιέ να κάψη λίγο θυμίαμα, για να ξεφορσθούν τα δαιμονικά. Ύστερα, τον άρρισα και τράβηξα για το δωμάτιό μου, να πάρω τά πράγματά μου.

Η μεγάλη πόρτα της κυρίας εισόδου ήταν κλειστή. Και για να μην φέρω άνησυχία, σκέφθηκα να μπά από την πόρτα της κουζίνας. Είχα, όμως και τον λόγο μου που προτίμησα αυτή την εισοδο. Ήθελα να ξαναδώ την όμορφη δούλα με το αυθάδικο βλέμμα.

Μόλις εκείνη με είδε ξαφνικά μπροστά της, ταραχθηκε. Και το αυγό που κρατούσε στα χέρια της, έπεσε κι' έσπασε.

— Γιατί τρώμαξες; τη ρώτησα. Με φοβάσαι μήπως;

Με κύτταξε κατάματα και χαμήλωσε το κεφάλι.

— Έμαθα φοβερά πράγματα για σένα,

της είπα. Πηγαίνετε και χορεύετε με τους μάγους. Και τὸ ἀρεντικό σου εἶναι πρόεδρος τους. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι καλὰ γιὰ ἕνα φρόνιμο κορίτσι σὰν κι' εἶνα.

Ἡ κοπέλλα γλώμισσε κι' ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Γιατί κάνεις παρέα με τοὺς μάγους; τὴ ρώτησα.

— Μὴ μιλάτε γι' αὐτούς, φώναξε. Μὴ μιλάτε και κάντε τὸ σταυρό σας! Ἄν μᾶς ἀκούση ὁ κουτσός, τίμαστε χαμένοι. Δὲν θέλω τὸ κακό σας!.. Σωπάτε!

— Ἐγὼ δὲν τὸν φοβάμαι τὸν διάβολο, εἶπα, γιατί ἔχω πάνω μου τίμιο ξύλο. Ἐσύ, ὅμως, πρέπει νὰ τοὺς φοβάσαι. Πῶς ἐμπλέξες στὰ νύχια τους; Ὅτὰ σὲ πάρουν μαζί τους στὴν κόλαση. Πρέπει νὰ τοὺς ξεφύγης... Ἐρχεσαι μαζί μου;

— Δὲν... δὲν μπορῶ, ψιθύρισε. Ὁ κουτσός θὰ μὲ σκοτώσῃ. Μ' ἔχει κλέψει ἀπὸ μαρὸ και μὲ μεγάλωσε κοντὰ του. Μ' ἔμαθε πὼς νὰ ρίχνω ἀσθένεια στὰ κοπάδια, πὼς νὰ φαρμακῶνω τίς πηγῆς κοντὰ στους καταυλισμούς και κάθε βράδυ μὲ παίρνει στὸ κρεβάτι του και μὲ δίνει σφιγτὰ πάνω στὸ σῶμα του. Δὲν μπορῶ νὰ φύγω.

— Ἄκουσε, μικρούλα μου. Ὅτὰ φύγης και θῆρῃς μαζί μου. Κι' ἂν δὲν ἐσθῆς με τὸ καλό, θὰ σὲ πάρω με τὸ ζῆρι. Χθὲς τὸ βράδυ, μᾶς τῶσκασαν πέντε νεοσύλλεκτοι. Ὅτὰ σὲ ντύσω λοιπὸν στρατιωτικὰ και θὰ σὲ πάρω κοντὰ μου. Ὁ ὑπολοχαγός θὰ νομίση ὅτι οἱ νεοσύλλεκτοι πὸς τῶσκασαν, εἶναι μονάχα τέσσαρες... Σὺμφωνοί;

— Θέλω νάρθω, ἀλλὰ φοβάμαι. Ὁ κουτσός θὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ πίσω και θὰ μὲ σκοτώσῃ.

— Ἄμα εἶσαι κοντὰ μου, δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ σὲ ζυγώσῃ. Ἐξ' ἄλλου, αὐριο τὸ πρωὶ θὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ και θὰ πάμε μακριὰ, στὸ Φόρμπιχ. Ὁ κουτσός θὰ χάσῃ τελείως τὰ ἴχνη μας. Ὅτὰ ἔλθης;

— Ὅτὰ ἔλθω.

— III —

Ἡ Καλοκαρδοῦσα, αὐτὸ ἦταν τῆνομα πὸς τῆς ἔδωσα, φάνηκε σπουδαῖος στρατιώτης. Μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες, ἔζηρε ν' ἀντέξῃ στὸ κρασί και νὰ θιασπημάῃ σὰν ναυτικός. Καὶ στὴν σκοποβολή, δὲν τὴν ἔφτανε κανένας νεοσύλλεκτος.

— Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ στρατιωτικὸ, μοῦ εἶπε μιά μέρα, ὕστερ' ἀπὸ δεκαπεντάωρη σκληρὴ πορεία. Στὸ κτῆμα τοῦ κουτσοῦ κουραζόμουνα πὸς πολὺ. Ὡστόσο, φοβάμαι ἀκόμα... Κάθε στιγμὴ, θάρρῶ πὼς ὁ κούτσαυλος θὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ μου.

Γέλασα.

— Οἱ φόβοι σου εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητοι, εἶπα. Ὁ κουτσός μᾶς ἔχασε γιὰ καλὰ. Ὄυτε ξέρει πὸς θρῆσκίμαστε τώρα.

— Αὐτὸς τὰ ξέρεει ὅλα! ἀπῆλθε ἡ Καλοκαρδοῦσα, συλλογισμένη. Κάνει παρέα με τὸν Διάβολο... Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος...

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, καταλύσαμε σ' ἕνα μικρὸ χωριό. Ἐγὼ κι' ἡ Καλοκαρδοῦσα — πὸς κανένας δὲν ὑποπτεύθηκεν τὸ φύλο της — μείναμε στὸ σπίτι κάποιου χω-

ρικοῦ, πὸς μᾶς περιποιήθηκε πολὺ.

— Σὰς περιμένα, μᾶς εἶπε. Μὲ εἶχε εἰδοποιήσει ἕνας ταξιδιώτης γιὰ τὸν ἐρχομό σας και σκέφθηκα ὅτι θάπορευε νὰ σᾶς περιποιηθῶ. Ἐκανα κι' ἐγὼ ἄλλοτε στρατιώτης, στὸν Ἐπικρατὴ Πόλεμο και ξέρω ἀπὸ τὰ θάσανα τοῦ πολέμου.

— Ποιὸς ἦταν ὁ ταξιδιώτης; ρώτησα με περιέργεια.

— Ἐνας κοντὸς και χοντὸς ἀνθρωπάκος, πὸς ἔφυγε κίβλας, σήμερα τὸ πρωὶ. — Μήπως κούτσαινε; ρώτησα μηχανικά, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω κι' ἐγὼ γιὰ ποῖο λόγο ἔκανα αὐτὴ τὴν ἐρώτηση.

— Ναι. Τὸ ἕνα του πόδι ἦταν πὸς κοντὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μίαν ἀσχημῆ, πὸς δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Ἡ Καλοκαρδοῦσα με κύτταζε κάτω-χρη στὰ μάτια. Κατάλαβα τί θῆλε νὰ μοῦ πῆ. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, δὲν μπερέσαμε, οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἐκεῖνη νὰ κλείσουμε μάτι. Μπροστὰ μας βλέπαμε διαρκῶς τὸν κούτσαυλο. Κι' ἐμεῖς πὸς νομίζαμε πὼς τὸν εἶχαμε ἀφίσει χιλιόμετρα πίσω!

Και νὰ πὸς τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης μέρας, εἶχαμε εἰδήσεις του. Καθὼς ἐτοιμαζόμασταν νὰ θγοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου εἶχαμε καταλύσει, μᾶς ἐπλησίασε ἕνα χωριανό παιδί, μ' ἕνα γράμμα στὸ χέρι.

— Εἶναι γιὰ τὸν στρατιώτη Ζᾶν Ρεμπλέ, εἶπε.

(Ζᾶν Ρεμπλέ ἦταν τὸ στρατιωτικὸ ὄνομα πύχῃ πάρει ἡ Καλοκαρδοῦσα).

Και προσέθεσε:

— Ὁ κόπος μου εἶναι πληρωμένος.

— Ποιὸς σοῦδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησα ἀνήσυχος.

— Ἐνας ταξιδιώτης πὸς τὸν συνήτησα στὸ δρόμο τοῦ Ζαῖν-Μενεοῦ.

Κύτταζε τὴν Καλοκαρδοῦσα, με βλέμμα γεμάτο συγκίνηση και τὴ ρώτησα:

— Ἐξέρεις νὰ διαβάξης;

— Ναι μοῦ ἀπήντησε.

— Διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Εἶναι γιὰ σένα.

Τὸ πῆρε, τὸ διάβασε κι' ὕστερα τῶδω-σε σὲ μένα γιὰ νὰ τὸ διαβάσω. Ἐλεγε: «Μὴ θάρρῃς πὸς θὰ μοῦ ξεφύγης. Σὲ παρακολουθῶ βῆμα πρὸς βῆμα. Ὅτὰ σὲ περιμένω ὡς τὸ τελευταῖο Σάββατο τοῦ Μαρτίου, τότε πὸς θάνα τὸ φεγγάρι γιομάτο, στὸ δάσος τοῦ Χόφμπουργκ, κοντὰ στὴς Δυὸ Γέφυρες, στὴν τοποθεσία πὸς τὴ λένε Ἀλώνια. Ἄν δὲν ἔλθης, θὰ παθῆνης!»

Ἐξῆσα τὸ κεφάλι μου και εἶπα με ψεύτικο γέλιο:

— Ὁ κούτσαυλος θέλει νὰ σὲ φοβῆσῃ. Μὴν ἀνησυγῆς, ὅμως, καθόλου. Ἄν κάνῃ πὸς σὲ ζυγώνῃ, θὰ τὸν κανονίσω γιὰ καλὰ. Δὲν ἔχω μονάχα τίμιο ξύλο ἐπάνω μου. Ἐγὼ κι' ἕνα βόλι φαρμακικό, πὸς θὰ τοῦ τὸ φυτέψω στὴν καρδιά, ἔξ' ἄλλου, ἐμεῖς πάμε γιὰ τὸ Στρασβούργο. Ἄς μᾶς περιμένῃ, ἂν θέλῃ, στὸ Χόφμπουργκ.

— Ἀλλοίμονο! ψιθύρισε ἡ Καλοκαρδοῦσα. Πολὺ φοβάμαι ὅτι δὲν θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ νύχια του. Ὁ μάγος αὐτὸς δὲν πέφτει ποτέ ἔξω. Τὰ ξέρεει ὅλα...

— III —

Σὲ λίγες μέρες, ἦλθαν νέες διαταγῆς ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς μας. Ὅτὰ θλιζόμα-

ποδὲς τὴν περιφέρεια τοῦ Χόφμπουργκ!

— Λογία Σερβαί, μοῦ εἶπε ἕνα βράδυ ὁ ὑπολοχαγός. Ἀπόψε θὰ καταλύσουμε ἐδῶ, κοντὰ στὴς Δυὸ Γέφυρες, ἐν ἀναμονῇ διαταγῶν τοῦ συνταγματάρχου μας. Στείλέ μου ἕναν νὰ περιποιηθῇ τὸ ἄλογο μου.

Μόλις ὁ ὑπολοχαγός ἀπομακρύνθηκε, ὄλος ὁ λόγος ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ. Ἐμασταν κουρασμένοι και ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὴν πολυήμερη αὐτὴ πορεία. Ὡστόσο, οἱ ιατροὶ ἀδειασαν κι' ὄλοι μας ἀποτραδηθήκαμε στὴς σκηνές μας γιὰ ὕπνο.

Μόλις μείναμε μόνοι, ἡ Καλοκαρδοῦσα μοῦ εἶπε:

— Τὰ βλέπεις, λογία μου; Ὁ κούτσαυλος ἔζηρε καλύτερα ἀπὸ μᾶς τὸ μέλλον. Νᾶμαστε κοντὰ στὴς Δυὸ Γέφυρες. Καὶ σὲ λίγες μέρες, τὸ φεγγάρι θάνα γεμάτο...

Δὲν ἀπήντησα τίποτε. Δὲν εἶδισκα τίποτε νὰ πῶ.

— III —

Πέρασαν δυὸ-τρὲς μέρες ἀκόμη. Ἀπορροφημένος καθὼς ἤμουν με τὴν ὑπηρεσία, δὲν συλλογιζόμουν πιά τὸν κούτσαυλο και τὸ ραντεβὺ πὸς εἶχε δώσει στὴν Καλοκαρδοῦσα. Μοῦ τὸ ξαναθύμισε, ὅμως, αὐτὴ, ἕνα βράδυ, μόλις ἐπέστρεψε στὴν καλύβα μας, κατάνοπος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία.

— Μεθύριο, εἶπε, εἶναι πανσέληνος και Σάββατο.

— Ἀλήθεια; εἶπα μ' ἕνα ψεύτικο γέλιο. Τὸ εἶχα τελείως ξεχάσει. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴ κι' ἔφερες τὴν κουδένα πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πῆς στὸ ραντεβὺ τοῦ κουτσου.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐναντῖα στὴ μοῖρα μου; στένάζε τὸ δύστυχο κορίτσι. Τὸ μοιραῖο Σάββατοδραῖο ἦρθε. Ζωόμενος με τὸ σπαθὶ μου και ὀπλισμένος με δυὸ ἀκόμα πιστόλια, πὸς τᾶξζα κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸν εὐρύχωρο μανδύα μου, μπῆκα στὴν καλύβα. Βοήκα τὴν Καλοκαρδοῦσα, ντυμένη γυναῖκα. Ἡ στρατιωτικὴ τῆς στολή ἦταν πεταμένη σὲ μιά γωνία.

— Γιὰ πὸς ἐτοιμάζεσαι; τὴ ρώτησα με ὕφος αὐστηρὸ. Καὶ με ποῖο δικαίωμα πέταξες τὴ στολή σου; Ὅτὰ μείνω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα και θὰ περιμένω νὰ θῆλῃς ἀπὸ πάνω σου ἀμέσως τὴν κόκκινη ζακέττα σου και τὸ θρομοφοδότην σου. Σοῦ δίνω προθεσμία πάντα λεπτῶν.

Ἐκανα ὅπως εἶχα πῆ και ἦταν ξαναμπῆκα στὴν καλύβα, ἡ Καλοκαρδοῦσα εἶχε ξαναφορέσει τὰ στρατιωτικὰ της.

— Μὴ φοβάσαι καθόλου, τῆς εἶπα. Ἄφοῦ ἐγὼ εἶμαι κοντὰ σου, δὲν θὰ σὲ ζυγώσῃ κανένας.

Ἐκεῖνη κούνησε με ἀμφιβολία τὸ κεφάλι.

Ἐἶχα φέρεε μαζί μου κι' ἕνα παγούρι γεμάτο κρασί. Στὸ τραπέζι ἦταν ἕνα ποτήρι. Κέρασα πρώτα τὴν Καλοκαρδοῦσα. Ἦπιε τὸ κρασί με ἀπληστία. Ἦστερα, ἦπιε κι' ἐγὼ και δάγκασα τὰ μουστάκια

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ στὰ βάθη τῆς θάλασσας

- Τὸ κόλπο ἐνὸς Ἄγγλου τυχοδιώκτου ἀνέλκυει πὸς διεκόπη ἀπὸ τὸν σημερινὸ πόλεμο.

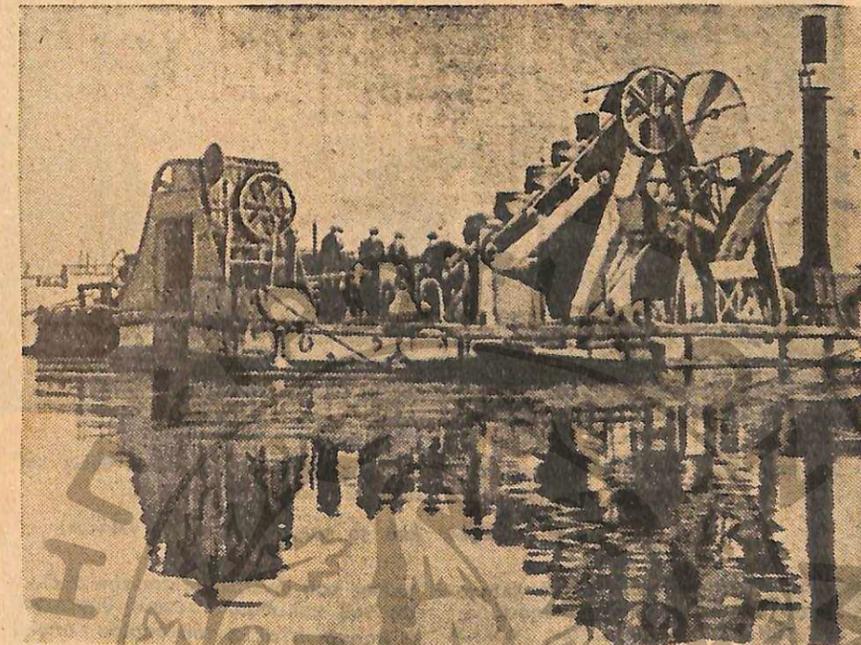
ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὰ τέλη τοῦ 1789.

Ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη ἡ πολιτικὴ κατάσταση στὴ Γαλλία ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀνησυχαστικὴ. Ὁ λαὸς πεινοῦσε. Ὅλα τὰ γεγονότα προεμήνυαν ὅτι ἡ λαϊκὴ ἐξέγερσις πλησιάζει ὀλοένα. Ὁ θρόνος τοῦ Λουδοβίκου 16ου κλονιζόταν.

Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς προαισθανόταν τὸν κίνδυνο. Καὶ μὴ φανταζόμενος τὸ φριχτὸ τέλος πὸς τὸν περίμενε, σκέφθηκε νὰ διασώσῃ σὲ τόπο ἀσφαλῆ τοὺς βασιλικούς θησαυρούς, ὥστε ἂν ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θρόνο του, νὰ μὴ χάσῃ τὰ

ὁ Κωμὲν συναθροῖζει και πολλὰ ἄλλα πολυτίμητα ἀντικείμενα, ἱερὰ σκευὴ και ἔργα τέχνης, ἀπὸ τίς ἐκκλησίας και τὰ μεγάλα μοναστήρια τῆς Γαλλίας, και τὰ μεταφέρει στὸ καράβι του γιὰ νὰ τὰ διασώσῃ ἀπὸ τὴν ἐπικείμενη λαφυραγωγία τοῦ ἐπαναστατημένου ὄχλου. Συγκεκριμένως, εἶναι γνωστὸν πὸς ὁ Κωμὲν φόρτωσε στὸ πλοῖο του τίς ἀνεκτίμητες συλλογὲς χρυσῶν σκευῶν και ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων τῶν ἱστορικῶν μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου και τοῦ Ζυγιέζ.

Ὅταν οἱ πολῦτιμοι θησαυροὶ μετεφέρθησαν ἀσφαλῶς στὸ πλοῖο, ὁ

Τὸ συνεγείο πὸς ἐνεργούσε πὸς πέντε μηνῶν τὴν ἀνάγκη τοῦ «Γηλέμαχος». Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μεγάλο εἰδικὸ πλοῖο — τέλειο σχεδὸν πλωτὸ ἐργαστά-

σιο — με τίς καπνοδόχους του και με τὰ οδοντωτὰ βαγονέττα του πὸς ἀνεβάζουν ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης τὴν λασπὴ πὸς ἔχει καλυψεὶ τὸ ναυάγιο

χρήματα και τὴν περιουσία του. Ὁ Ἄδριανὸς Κωμὲν, ἕνας πιστὸς και ἀφωσιωμένος θαλασσινός, ἐκλέγεται γιὰ τὸ δύσκολο και ἐπιπλοῦστο αὐτὸ ἔργο. Ὁ Κωμὲν, δὲν εἶναι μόνον πιστὸς ὑπῆκοος, ἀλλὰ και γενναῖος ναυτικός. Κυβερνᾷ τὸ κομψὸ και ταχύτατο βρῖκι «Γηλέμαχος».

Μὲ μεγάλη λοιπὸν προφύλαξη και μυστικότητα, ἡ προσωπικὴ περιουσία τοῦ Λουδοβίκου πὸς ἀνέρχεται σὲ δυόμισι ἑκατομμύρια χρυσῶν λουδοβικέων, μεταφέρεται και φορτώνεται στὸν «Γηλέμαχος». Σὺμφωνα ὅμως με τίς οδηγίες τοῦ Λουδοβίκου,

Μὲ μεγάλη λοιπὸν προφύλαξη και μυστικότητα, ἡ προσωπικὴ περιουσία τοῦ Λουδοβίκου πὸς ἀνέρχεται σὲ δυόμισι ἑκατομμύρια χρυσῶν λουδοβικέων, μεταφέρεται και φορτώνεται στὸν «Γηλέμαχος». Σὺμφωνα ὅμως με τίς οδηγίες τοῦ Λουδοβίκου,

ὁ Κωμὲν θὰ παρέδιδε τὸ πολυτιμὸ φορτίο του.

Τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1790, τὸ βασιλικὸ βρῖκι ἐγκατέλειψε τὸ λιμάνι τῆς Ρουέν, ξεκινώντας γιὰ τὸν ἀγνωστὸ προορισμὸ του. Διέπλευσε τὸν Σηκουάνα, χωρὶς ἐπιπέδιο καὶ πολὺ γρήγορα βρέθηκε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ὡστόσο, τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πλοῖο δὲν ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ ποτὲ στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του. Τὴν 3ην Ἰανουαρίου ὁ «Τηλέμαχος» βυθιζόταν ἀπέναντι στὸ ἀκρωτήριον Κιλμπέφ. Τὸ ναυάγιο τοῦ πλοίου ὑπῆρξε τόσο αἰφνίδιο καὶ τόσο ἀστραπιαῖο, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τὸ πλήρωμά του δὲν κατόρθωσε νὰ διασωθῆ καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν εἶμαθε τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία βυθίστηκε τὸ πλοῖο αὐτό, παρασύροντας στὸν βυ-

ζοδα πῆγαν χαμένα. Καὶ ἡ κυβερνήσις ἀναγκάστηκε τέλος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προσπάθεια τῆς ἀνεκκύσεως.

Ἡ ἱστορία ὅμως τοῦ θρυλικοῦ πλοίου δὲν τελείωσε! Δεκάδες χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, τὸ ναυάγιο ὅμως τοῦ «Τηλέμαχου» δὲν λησμονήθηκε. Τὰ δύομισι ἑκατομμύρια χρυσὰ νομίσματα τοῦ Λουδοβίκου, ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ 85 ἑκατομμύρια σημερινὰ χρυσὰ φράγκα, καὶ τὰ δισεκατομμύρια στὰ ὁποῖα θὰ ἐπρεπε νὰ ἀνέρχεται ἡ ἀξία τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων ποὺ ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους συνέλεγαν τὰ δύο περιφημὰ γαλλικὰ μοναστήρια ποὺ ἀνεφέραμε, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐξάπτον διαρκῶς τὴν ἀνθρώπινη φαντασία. Καὶ πολλοὶ ὑπῆρξαν ἐ-

ρελάκια ποὺ στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ἐχρησιμοποιούντο γιὰ τὴν μεταφορά τοῦ χρυσοῦ. Ἐπίσης καὶ μὴ ἀδεια μπουκάλια... βενεδικτίνης!

Σημειώτων ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ γίνετα ἀπόπειρα ἀνευρέσεως τῶν θησαυρῶν τοῦ τραγικοῦ πλοίου. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, κάποιος Ἄγγλος τυχοδιώκτης, ὀνομαζόμενος Ταίηλορ, ἀνέλαβε τὸ ἴδιο ἔργο καὶ γιὰ νὰ προκαλέσῃ ζωηρότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, προσέθεσε στὶς ἀφηγήσεις του γιὰ τὸ ναυάγιο, τίς πιδ φανταστικὰς λεπτομέρειες. Ἐτσι, ἐβεβαίωσε πὼς μεταξὺ τῶν ἀλλων πολυτίμων θησαυρῶν καὶ κοσμημάτων, ποὺ εὕρισκοντο ἐπὶ τοῦ «Τηλέμαχου», συγκαταλέγετο καὶ τὸ ἑξακουστὸ «περιδέραιο τῆς βασιλισσῆς», τὸ φημισμένο ἐκεῖνο περιδέραιο ποὺ ὁ Καρδινάλιος τοῦ Ρουάν καὶ ἡ κυρία Ντέλὰ Μὸτ εἶχαν πούλησιν ἐπὶ τὴν ὁμορφὴ καὶ ἀτυχή βασιλισσα Μαρία Ἀντουανέττα. Ἡ ἀξία τοῦ κοσμήματος αὐτοῦ εἶχε ἐκτιμηθῆ τὸ 1785 σὲ ἓνα ἑκατομμύριο ἐξακόσιες χιλιάδες λίβρες. Εἶναι εὐκόλο νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὸν θόρυβον ποὺ κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ὁ ἔξυπνος Ἄγγλος μὲ τετοια κόλπον. Ἄφοῦ λοιπὸν κατόρθωσε νὰ ἐξάψῃ τὴν φαντασία τῶν συμπατριῶν του, ὁ Ταίηλορ ἀνήγγειλε ὅτι ἵδρυσεν ἑταιρία γιὰ τὴν ἀνεκκυστὴ τῶν πολυτίμων θησαυρῶν. Συγχρόνως ἐβεβαίωσε πὼς ἡ ἐπιχειρήσις ἦτο τόσο ἀσφαλὴς, ὥστε οἱ μέτοχοι θὰ εἶχαν κέρδη ἑκατὸ χιλιάδες στὰ ἑκατόν. Ἐτοὶ ἐπέτυχε μὲσα σὲ δέκα μῆνες νὰ συλλέξῃ ἓνα σεβαστὸ ποσὸ ἀπὸ διάφορους ἀφελεῖς. Ἐπειτα ἐλάβε ἀπὸ τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν τὴν ἀδεια τῆς ἐρεύνης στὸ σημεῖο ὅπου βυθίσθηκε τὸ θρυλικὸ πλοῖο. Συνεφωνήθη ὅτι τὸ γαλλικὸν κράτος θὰ ἐλάμβανε τὸ 1/5 ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς ποὺ θ' ἀνεκαλύπτοντο.

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους μῆνες οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἐπληροφόρουσαν τὸ κοινὸν γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνεκκύσεως τοῦ ναυαγίου καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ πρώτες προσπάθειες ὑπῆρξαν τόσο ἐπιτυχεῖς, ὥστε ἀναμφισβότως ἡ ἐπιχειρήσις θὰ ἄφινε τεράστια κέρδη. Ἀπὸ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου ὡς τὴν 10 Δεκεμβρίου τοῦ 1842 οἱ μέτοχοι τῆς ἑταιρίας τοῦ Ταίηλορ ἐξῆσαν ἔτσι μὲ τὸ ὄραιο ὄνειρο τοῦ ἀμέσου πλουτισμοῦ τῶν. Τὴν 15ην Δεκεμβρίου, ὁ τυχοδιώκτης ἐδήλωσε εἰς τὸν τύπον ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τέσσερες ἡμέρας οἱ ἐργασίαι τῆς ἀνεκκύσεως τοῦ ναυαγίου θὰ συνεπληροῦντο καὶ ὁ μυθικὸς θησαυρὸς θὰ παρεδίδοτο ἐπὶ τέλους στυχοῦς εὐτυχεῖς μετόχους. Ἡ συγκίνησις τῶν ἐνδιαφερομένων ἦταν ἀπεριγραπτή. Ἐν τούτοις, τὸ ὄνειρό τους δὲν διήρκεσε πολὺ. Τὴν 19ην Δεκεμβρίου ὁ Ταίηλορ ἐξηφανίζετο πρὸς ἀγνώστον διεύθυνση, παίρνοντας μαζὶ του τὰ τεράστια ποσὰ ποὺ τοῦ εἶχαν ἐπιστευθῆ οἱ διάφοροι ἀφελεῖς, χωρὶς κανὲν νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐργάτας ποὺ εἶχε μισθώσῃ γιὰ νὰ μὴν ἐγείρῃ ὑπόνοιες.

Τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1842, ὁ «Τηλέμαχος» ναυαγοῦσε γιὰ δευτέρην φορά...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περί ηψις προηγουμένου

Ὁ Νέδ Κάσον, μηχανικός, διευθυντὴς μιᾶς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τὴν Ἰάβα, περνώντας ἀπ' τὴν Σιγγαπούρη, γιὰ νὰ δῆ τὸν γιατρὸ Μῶρο, φίλον του, ἐγνώρισε τὴν Τρέσσα Δίξον, ὡραιότατη ξανθὴ καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Πέρου Δίξον, βοτανολόγο, τύπο ἔκφυλο καὶ μιγάδα τὴν ὄψη. Εἶχαν ἓνα ὕπνηρητὴ στὴν βίλλα τους, Κινέζο, τὸν Βάσο. Κάποτε ὁ Δίξον ἔλαβε προειδοποίησιν πὼς θὰ τὸν σκοτώσουν γραμμένη σ' ἓνα χαρτί μ' ἓνα χέρι ζωγραφισμένο ἀπὸ κόκκινον χροῶμα. Ἦ Τρέσσα τὸ εἶπε στὸν Κάσον ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὴν νέα. Ἐνα βράδυ ἡ Τρέσσα ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς Πρεσβείας βρῆκε τὸν ἀδελφὸ τῆς σκοτωμένο καὶ παραμορφωμένο στὸ πρόσωπο. Συλλαμβάνεται ὁ Κινέζος ἀλλ' ἀποδεικνύει τὴν ἀουδιότητά του καὶ ἀπολύεται. Ὁ Κάσον καὶ ἡ Τρέσσα βρῆκαν τὸ προσκέφαλο τοῦ νεκροῦ ἓνα μαῦρον κοῖνον σπανιώτατο καὶ ἓνα σάκκο κενό. Ἐπίσης στὰ χαρτὰ ποὺ ἔσχισε ἓνα γράμμα ἀπὸ κάποιον Ἄμστρογκ ποὺ ἔλεγε πὼς θὰ πᾶν νὰ τὸν δῆ ἐκεῖνη τῆ βραδυᾷ. Ὁ Κάσον ζήτησε τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ Ἄμστρογκ ποὺ ἦταν τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου του. Ἐστρεψε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε πὼς ἔφυγε ἐπὶ τὴν Μαλάκα. Ρώτησε γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου.

δον

ΤΡΙΑΝΤΑ πέντε χρόνων περίπου, μελαχρινός, λεπτός. — Ἐυρισμένος; — Ὁχι κύριε. Μικρὸ γένιο καὶ μουστάκι. Εἶχε δηλαδὴ ἀλλὰ πρὶν δύο μέρη τὰ ξύρισε ὅλα. — Τὰ ξύρισε. — Μάλιστα. — Τὰ μάτια του, τί χροῖα ἔχουν τὰ μάτια του; — Δὲν παρετήρησα γιὰτί φροῦσε πάντα γυαλιὰ, κι' ἔπειτα μαινοβγαίνουν τόσο ἐδῶ μέσα. — Φυσικά. Τί εἶδους χαρμικὴ ἦταν; — Ἡρεμῶς, ἄγριος, ἀπότομος. — Ὁχι κύριε. Πολὺ εὐθύμως μάλιστα. Εὐγενικό. — Κρίμα νὰ μὴ τὸν δῶ στὴ Σιγγαπούρη. — Φαινότανε πλοῦσιος πολὺ καὶ πολυέξυδος. — Θυμᾶστε ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε; — Ναι, ναί. Ἀπὸ τὸ Οὐίτσορ Ὅτελ τοῦ Σίδνεϋ. Ὁ Κάσον εὐχαρίστησε καὶ ἔφυγε. Δυὸ πληροφορίες ἦσαν περίεργες. Πρῶτον ὅτι ὁ Ἄμστρογκ ξυριστήκε καὶ

δευτέρου ὅτι ἦταν λεπτός, ὥστε δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ὁ μωδὴς ἀνθρώπος τῆς δολοφονίας.

Ὁ Κάσον πῆγε ἐπὶ τὴν Ἰαυαλὴ πάλιν καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὸν ἀνακριτὴ Μώρτσον, κάπως ταπεινωμένο μετα τὴν ἀπόλυση τοῦ Βάσο.

— Τίποτε νέο; τὸν ρώτησε. — Κάτι, ἀπήντησε ὁ Μώρτσον. Εἶμεθα στὰ ἴχνη.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Νὰ τὰ ποῦμε τί ἀνακαλύψετε; εἶπε σιγὰ ἐπὶ τὴν Τρέσσα ὁ Κάσον.

— Ἀργότερα, ὄχι ἀμέσως, ἀπήντησεν ἐκεῖνη. Ἄν τὸν θέσουμε ἐπ' τὰ ἴχνη

χτυποῦσε δυνατὰ. Δὲν ἦταν ἕως, κατὰ γὰ ὄνειρα.

Πρῶτα νὰ συλληθῆ ὁ Ἄμστρογκ καὶ κατόπιν τὰ μέλλοντα σχέδια τῆς εὐτυχίας.

— Ὑποθέσετε πὼς τὸν βρῖσκετε, τί θὰ γίνῃ;

— Θὰ τὸν φέρω ἐδῶ, ὡπωσδήποτε. Ἐκτός ἐάν πεισθῶ ὅτι εἶναι ἀθώος.

— Πότε φεύγετε;

— Σήμερα τὸ βράδυ. Ὅσο λείπω, μὴν πῆτε τίποτε στὸν Μώρτσον. Ἀφίστε τὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὴ δική του γραμμὴ.

Μετὰ λίγα λεπτὰ πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τῆς εὐχέθηκε:

— Ὁρεβουάρ.

— Ἄντιο! Φιθύρισε ἐκεῖνη. Καλὴ ἐπιτυχία. Δὲν ξέρω γιὰτί κανεὶς τόσο γιὰ μένα.

Ὁ Κάσον ἔφυγε, παίρνοντας ἐπὶ τὴν τσέπη του ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἓνα μικρὸν περιστρόφο.

Ἡ Τρέσσα ἔμεινε μόνη. Διάφοροι χρωματεῖται τοῦ ἀδελφοῦ τῆς παρουσιάστηκαν μὲ γραμμάτια του. Ἐκάλεσε τὸν διηγήτορα τῆς.

— Πόσα χρειάζονται γιὰ νὰ κανονισθῶν ὅλα τὰ χρέη; τὸν ρώτησε.

— Περὶ τίς τέσσερες χιλιάδες λίρες.

— Θὰ τὰ πληρώσω.

— Ἀγαπητὴ δις Δίξον...

— Εἶνε ὑποχρεώσις μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἔχω ἐκπεμῆ.

— Μὰ δὲν εὐθύνεστε ἐσεῖς γι' αὐτὰ.

Ἐπὶ τὴν ὁποία εἶπε, ἔπειτα ἔλεγε ὅτι ἔχουν ὅλα ἀκόμα καὶ ἐπὶ τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν.

— Ὁχι κανόνισα τὰ χρέη τοῦ ἀδελφοῦ μου ὡπωσδήποτε!

Ὁ γρηγορὸς διηγητὸς θέλησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ μὲ κάθε μέσον.

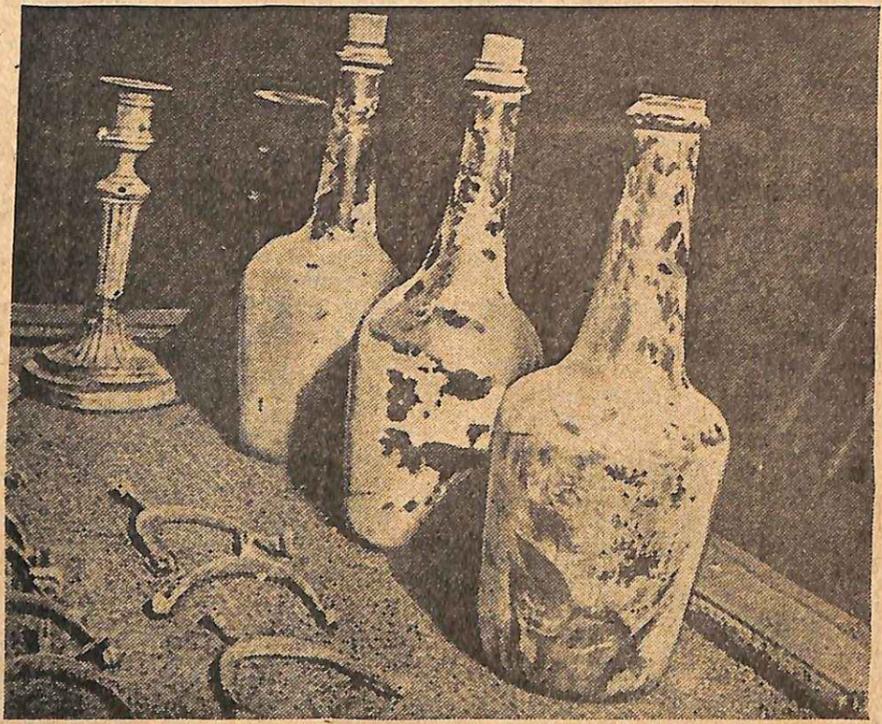
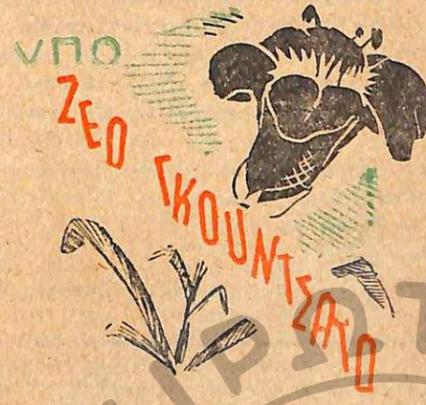
— Ἀκούστε με Δεσποινίς, εἶπε, ὅλη σας ἡ περιουσία εἶνε 8000 λίρες. Ἄν θελήσετε νὰ πληρώσετε τὰ χρέη του, δὲν θὰ σὰς μείνουν ἀρκετὰ γιὰ εἰσόδημα.

— Μπορῶ νὰ ἐργασθῶ. Μὴν προσπαθεῖτε νὰ μὴ ἀποτρέψετε. Πουλήσατε ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ χροῶματά σου καὶ κανονίσατε τὰ χρέη.

Δὲν τὴν ἐνδιέφερον ὅτι τὰ χρέη ἦσαν χροῶμα καὶ καμιάκι. Τὸ μόνον ποὺ ἐσκέπτετο ἦτο ὅτι ὁ Πέρου ἦταν ἀδελφὸς τῆς, γυνὴ τῆς μητέρας τῆς.

Δέκα μῆνες πέρασαν καὶ καμιάκι εἶδους δὲν εἰλήθη ἀπὸ τὸν Κάσον. Ἡ Τρέσσα ἀνυπομονοῦσε. Κάποιον ἄκουσε φαινόταν ὁ Μώρτσον ὅπως καὶ ὁ Μῶρο καὶ κάποιος φίλος καλοῖ, ἢ σέψῃς ὅμως τῆς πᾶς ἦταν ἐπὶ τὸν Κάσον, ἐπὶ τὴν Μαλάκα.

Ἐαρινὰ ἓνα ποιεῖ ὁ Κάσον ἐφθασε. Ἄκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἐπὶ τὸν διάδρομον κι' ἐστρεφεν ἀμέσως.

Τὰ μπουκάλια τῆς βενεδικτίνης ποὺ ἦδραν μέσα στὸν «Τηλέμαχος» οἱ ὄνται καὶ τὰ ἔφεραν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνεια. Δυστυχῶς, τὸ λικέρ ἔχει χυθῆ. (Εἰκὼν ἀπὸ τὸ παρισινὸ περιοδικὸ «Μάττε»)

τὸ τῆς θάλασσας μαζὶ μὲ τὸ πλήρωμά του καὶ ἓναν ἀμύθητο θησαυρὸ. Μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν, πολλοὶ ὑπεστήριζαν πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἓνα ἀπλό παραμῦθι, καὶ ὅτι ὁ «Τηλέμαχος» βυθίστηκε βέβαια, ἀλλὰ δὲν μετέφερε κανένα θησαυρὸ. Ὡστόσο οἱ περισσότεροι πιστεύουν ἀκραδάντως ὅτι τὸ κομψὸ βρῖκι τοῦ Κωμὲν ἦταν πράγματι φορτωμένο ἀπὸ χρυσάφι. Πρὸς ἀπόδειξιν μάλιστα τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἀναφέρουν τὸ γεγονός ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, μόλις ἐπληροφόρηθη τὸ ναυάγιο τοῦ «Τηλέμαχου», ἔστειλε ἐπὶ τὸν Χερσόβουρο ἓνα συνεργεῖο ἀπὸ τριακόσια πρόσωπα γιὰ νὰ προσπαθῶσιν νὰ ἀνεκκύσωσιν ἀπὸ τὸν βυθὸ τὸ πλοῖο. Ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνες οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἐργασθήκαν σκληρὰ γιὰ νὰ ἀνασείρουν τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν ἀμύθητο βυθὸ. Δὲν τὸ κατώρθωσαν ὅμως. Τὰ εὑρήματα ἦσαν τόσο ἔλαττα ἐπὶ τὸ σημεῖο τοῦ ναυαγίου, ὥστε ὅλοι οἱ κόποι καὶ τὰ ἐ-

κεῖνοι ποὺ ἀνειρεύθησαν τὴν ἀνεκκυστὴ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ θησαυροῦ, ἡ σημερινὴ ἀξία τοῦ ὁποῖου ὑπολογίζεται σὲ τρία ὡς τέσσερα δισεκατομμύρια φράγκα, ἦτοι σὲ δώδεκα δισεκατομμύρια δραχμῶν. Ἐτσι λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα χρόνια, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μερικὸι ριψοκίνδυνοι ἐπιχειρηματὰι ἵδρυσαν μιὰν ἑταιρία, καὶ ἐλάβαν ἀπὸ τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν, τὸ προνόμιον τῆς ἀνεκκύσεως τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1939 ἤρχισαν τὴν σχετικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποία διέκοψε ὁ πόλεμος. Τὰ μέχρι ὅμως τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν ἀποτελέσματα δὲν ὑπῆρξαν καὶ τόσο ἱκανοποιητικὰ: δὲν κατόρθωθη νὰ ἀνεκκύσωσιν ἀπὸ τὸν βυθὸ παρὰ μόνον μερικὰ τεμάχια ξύλων ποὺ διατηροῦνται σὲ ἀρίστην κατάστασιν, καθὼς καὶ ἓνα ἀξιοβαρελάκι, ἐντελὸς ὅμοιο μὲ τὰ βα-

— Μ' άνησυχούσε τόσο ή σιωπή σας του είπε. Φοβερές σκέψεις περνούσαν από το νου μου.

— Δεν ύπήρχε όμως αίτία...
— Φανταζόμουνά τόσα πράγματα...
Πέστε μου λοιπόν.

— Έχω λίγα πράγματα να σας πώ. Δεν τόν είδα πουθενά. Πήγα σ' όλα τὰ ξενοδοχεία, ρώτησα στο ταχυδρομείο. Μου φαίνεται πως δεν θά πάτησε στην Μαλάκα. Έξαφανίστηκε χωρίς να μ' άφίση ίχνος.

— Ω, Θεέ μου, έκαιμεν εκείνη. Είμαι βεβαία ότι ποτέ δεν θά μπορούσαμε να διαλευκάνουμε αυτό το μυστήριο!

— Ο Κάροσον εκέπτετο το ίδιο, αλλά δεν ήθελε άκόμα ή άμολογήση την ήττα του. Η Τρέσσα τόν παρεκάλεσε να μείνη να φάνε μαζί. Μετά το γεύμα έκαιμαν ένα ευχάριστο περίπατο και γύρισαν χωρίς στη βίλλα.

— Όταν φύγατε του είπε, πήρα μίαν άπόφαση.

— Τί άπόφαση;
— Να πάω στην Άγγλία μετά ένα μήνα.

— Στην οικογένειά σας;
— Δεν έχω πιά κανένα στενό συγγενή. Η μαμά κι' ό μπαμπάς πέθαναν στές Ίνδίες πριν πολλά χρόνια. Όχι, σκέπτομαι να επιστρέψω στην πατρίδα για να εργασθώ.

— Είναι άνάγκη;
— Τώρα, ναι. Ο Πέρου είχε φοβερή χρέη κι' έπρεπε να τ' άκανόνισω λοιπόν...
— Αυτό ήταν μία μεγάλη θυσία εκ μέρους σας, τής είπε. Έπληρώσατε μή πως και τὰ χρέη του από χαρτοπαίξια;
— Όχι.

— Και τί είδους εργασία σκέπτεσθε να ζητήσετε;

— Γραμματέας. Νομίζω πως μπορώ κάτι να κάνω σ' αυτό. Είμαι ευχαριστήμένη που θά φύγω απ' αυτόν τόν τόπο, από αυτό το σπίτι.

— Ο Κάροσον δεν είπε τίποτε άλλα ήταν πολύ σκεπτικός. Η κατάρτα του άδελφού έβάρυνε πάντα επάνω στην καλή του φίλη.

— Ο άνακριτής δεν ξαναφάνηκε πιά. Ο Κάροσον ήταν ό μόνος τακτικός επισκέπτης του σπιτιού. Ο Μόνορο έβλεπε την εξέλιξη που έπαιρναν τὰ πράγματα μεταξύ του φίλου του και τής Τρέσσας.

— Άκόμα ταιμπημένος Νέδ; του είπε μία μέρα.

— Τί θές να πής;
— Καλέ μου φίλε, καταλαβαινόμαστε. Ο Κάροσον θύμωσε.

— Λές άνοησίες του άπήντησε.
— Αυτό θά τ' άδομε άργότερα, είπεν ό γιατρός.

Και πράγματα, όσο περνούσε ό καιρός και έπλησίαζεν ή μέρα τής άναμωρήσεως τής Τρέσσας ό Κάροσον γινότανε άλλο και άκυροπότερος. Δεν μπορούτε να φαντασθώ πως θά την έστερείτο.

— Είναι άλήθεια εκέπτετο. Στην αρχή ήταν μία φίλη μόνο, τώρα όμως, ναι, τώρα την άγαπώ τρελλά.

Και τέλος άπεφάσισε να μιλήση.

— Τρέσσα, τής είπε, συγχώρητέ με που σ' άφανάω με τ' όνομά σου μόνο, γιατί έτσι πάντα σ' εκέπτομαι. Μπορώ να σ' μιλάω όφες χωρίς να έχω π' άσ' αισθάνομαι. Τρέσσα σ' άγαπώ, σ' άγαπώ τόσο που κάθε άλλη σκέψη μου στη ζωή

όπως δεν είναι άνάγκη πιά τώρα να ζητήσης εργασία εκεί.

— Δεν ξέρω, άκόμα δεν σκέφθηκα...
— Πρέπει να ξέρης πως ό μέλλον σύζυγός σου σ' άθλει όλη την ήμέρα δική του.

— Ο μέλλον σύζυγός μου;
— Ναι Τρέσσα, έως ότου φθάσουμε εκεί θά ξεχάσης τις περασμένες πικρές μέρες και μετά το γάμο μας στο Λονδίνο θά μείνουμε τρεις μήνες για τή σελήνη του μέλιτος.

— Ο γάμος θά γίνη στην Άγγλία;
— Μόλις φθάσουμε.

Δεν είπε τίποτε. Τά εμπιστεύτηκε όλα σ' εκείνον.

— Θα σ' άκάνω εύτυχημένη, τής είπε, 'Από δω και στο έξής οι μέρες μας θά είναι ρόδιες.

— Είσαι τόσο καλός, τόσο καλός!
Και φιλήθηκαν και πάλι με τρυφερότητα.

— Νέδ!
— Μ' άρέσει να με λές με τ' όνομά μου και σύ.

— Είναι ώρα τ' όνομά σου. Όποτε σήμερα ήρθες για να μου πής αυτό μόνο;

— Ναι, μόνον αυτά. Και να ξέρης πόσο δίσταζα, πόσο φοβόμουνά.

Έκείνη πήρε το χέρι του και τ' άφίλησε.

— Σ' άγαπώ για όλα Νέδ, του είπε. Είμαι πολύ, πολύ εύτυχημένη. Μά για στάσου, ή κοκέτα μου στο καρδί; Ξέρεις πήρα εισιτήριο για την Άγγλία και μετά 5 μέρες φύγω.

— Φεύγω και γώ,
— Και σύ!

— Ναι, θά φύγουμε μαζί. Υποθέτω

πως δεν είναι άνάγκη πιά τώρα να ζητήσης εργασία εκεί.

— Δεν ξέρω, άκόμα δεν σκέφθηκα...
— Πρέπει να ξέρης πως ό μέλλον σύζυγός σου σ' άθλει όλη την ήμέρα δική του.

— Ο μέλλον σύζυγός μου;
— Ναι Τρέσσα, έως ότου φθάσουμε εκεί θά ξεχάσης τις περασμένες πικρές μέρες και μετά το γάμο μας στο Λονδίνο θά μείνουμε τρεις μήνες για τή σελήνη του μέλιτος.

— Ο γάμος θά γίνη στην Άγγλία;
— Μόλις φθάσουμε.

Δεν είπε τίποτε. Τά εμπιστεύτηκε όλα σ' εκείνον.

— Θα σ' άκάνω εύτυχημένη, τής είπε, 'Από δω και στο έξής οι μέρες μας θά είναι ρόδιες.

— Είσαι τόσο καλός, τόσο καλός!
Και φιλήθηκαν και πάλι με τρυφερότητα.

— Νέδ!
— Μ' άρέσει να με λές με τ' όνομά μου και σύ.

— Είναι ώρα τ' όνομά σου. Όποτε σήμερα ήρθες για να μου πής αυτό μόνο;

— Ναι, μόνον αυτά. Και να ξέρης πόσο δίσταζα, πόσο φοβόμουνά.

Έκείνη πήρε το χέρι του και τ' άφίλησε.

— Σ' άγαπώ για όλα Νέδ, του είπε. Είμαι πολύ, πολύ εύτυχημένη. Μά για στάσου, ή κοκέτα μου στο καρδί; Ξέρεις πήρα εισιτήριο για την Άγγλία και μετά 5 μέρες φύγω.

— Φεύγω και γώ,
— Και σύ!

— Ναι, θά φύγουμε μαζί. Υποθέτω

πως δεν είναι άνάγκη πιά τώρα να ζητήσης εργασία εκεί.

— Δεν ξέρω, άκόμα δεν σκέφθηκα...
— Πρέπει να ξέρης πως ό μέλλον σύζυγός σου σ' άθλει όλη την ήμέρα δική του.

— Ο μέλλον σύζυγός μου;
— Ναι Τρέσσα, έως ότου φθάσουμε εκεί θά ξεχάσης τις περασμένες πικρές μέρες και μετά το γάμο μας στο Λονδίνο θά μείνουμε τρεις μήνες για τή σελήνη του μέλιτος.

— Ο γάμος θά γίνη στην Άγγλία;
— Μόλις φθάσουμε.

Δεν είπε τίποτε. Τά εμπιστεύτηκε όλα σ' εκείνον.

— Θα σ' άκάνω εύτυχημένη, τής είπε, 'Από δω και στο έξής οι μέρες μας θά είναι ρόδιες.

— Είσαι τόσο καλός, τόσο καλός!
Και φιλήθηκαν και πάλι με τρυφερότητα.

— Νέδ!
— Μ' άρέσει να με λές με τ' όνομά μου και σύ.

— Είναι ώρα τ' όνομά σου. Όποτε σήμερα ήρθες για να μου πής αυτό μόνο;

— Ναι, μόνον αυτά. Και να ξέρης πόσο δίσταζα, πόσο φοβόμουνά.

Έκείνη πήρε το χέρι του και τ' άφίλησε.

— Σ' άγαπώ για όλα Νέδ, του είπε. Είμαι πολύ, πολύ εύτυχημένη. Μά για στάσου, ή κοκέτα μου στο καρδί; Ξέρεις πήρα εισιτήριο για την Άγγλία και μετά 5 μέρες φύγω.

— Φεύγω και γώ,
— Και σύ!

— Ναι, θά φύγουμε μαζί. Υποθέτω

πως δεν είναι άνάγκη πιά τώρα να ζητήσης εργασία εκεί.

— Δεν ξέρω, άκόμα δεν σκέφθηκα...
— Πρέπει να ξέρης πως ό μέλλον σύζυγός σου σ' άθλει όλη την ήμέρα δική του.

— Ο μέλλον σύζυγός μου;
— Ναι Τρέσσα, έως ότου φθάσουμε εκεί θά ξεχάσης τις περασμένες πικρές μέρες και μετά το γάμο μας στο Λονδίνο θά μείνουμε τρεις μήνες για τή σελήνη του μέλιτος.

— Ο γάμος θά γίνη στην Άγγλία;
— Μόλις φθάσουμε.

Δεν είπε τίποτε. Τά εμπιστεύτηκε όλα σ' εκείνον.

— Θα σ' άκάνω εύτυχημένη, τής είπε, 'Από δω και στο έξής οι μέρες μας θά είναι ρόδιες.

— Είσαι τόσο καλός, τόσο καλός!
Και φιλήθηκαν και πάλι με τρυφερότητα.

— Νέδ!
— Μ' άρέσει να με λές με τ' όνομά μου και σύ.

— Είναι ώρα τ' όνομά σου. Όποτε σήμερα ήρθες για να μου πής αυτό μόνο;

— Ναι, μόνον αυτά. Και να ξέρης πόσο δίσταζα, πόσο φοβόμουνά.

Έκείνη πήρε το χέρι του και τ' άφίλησε.

— Σ' άγαπώ για όλα Νέδ, του είπε. Είμαι πολύ, πολύ εύτυχημένη. Μά για στάσου, ή κοκέτα μου στο καρδί; Ξέρεις πήρα εισιτήριο για την Άγγλία και μετά 5 μέρες φύγω.

— Φεύγω και γώ,
— Και σύ!

— Ναι, θά φύγουμε μαζί. Υποθέτω

Πρέπει να παντρευέσθε στο δίσεκτον έτος;

Τό κύμα γάμων του περασμένου Δεκεμβρίου

άσφαλώς δέ και στις επαρχίες. Από τελευταίος Δεκέμβριος έσημείωσε μείωσις από γάμους στην Άθήνα, άπο Ληξιαρχείο έχουμε την πληροφορία ότι, τόν περασμένο Δεκέμβριον έγιναν τουλάχιστον τριπλάσιοι γάμοι παρά τούς άλλους μήνες. Η κοινωνική στήλη τών εφημερίδων μ' άθύμιε έκλογικά άποτελέσματα του παλαιού καιρού. Δεν πρόφταινε κανείς να διαβάξη όνόματα τών εύτυχών συμπολιτών, που έσπευδαν να τελειώσουν τούς γάμους των. Διότι άκριβώς περι σπουδής επρόκειτο. Όλοι ήθελον να προλάβουν να παντρευτούν πριν έλθη τó 1940.

Η πρόληψις ότι τó δίσεκτον έτος δεν φέρνει άγούρι στους γάμους, είχε παρατηρηθή και άλλοτε, αλλά έφέτος έξεδηλώθη πολύ ζωηρότερα, και έτσι είχαμε σωστό κύμα γάμων ιδίως τας ήμέρας τών έορτών.

Έν ύσφ προχωρεί τó νέο έτος, σημειώνεται δειλά-δειλά κανένας γάμος στις στήλες τών εφημερίδων. Είναι αλήθεια ότι σ' εμερικέ από τις άγγελίες αυτές προστίθεται ότι ο γάμος... έτελειόθη πρό του Ίανουαρίου. Όπωσδήποτε όμως έχει να παρουσιάση και ό Ίανουάριος λίγους γάμους. Σιγά-σιγά θά ξεθαρέψουν και άλλα θύματα τής άδησώπητου πρόληψις, και ή γαμήλιος παρέλασις θά πυκνωθή.

Η στατιστική, ό καθρέφτης αυτός τής ζωής μας, άποδεικνύει ότι οι συμπολίται δεν έχου την ύπομονή να περιμένουν για να περάση τó δίσεκτον έτος, ή τουλάχιστον δεν πολυπιστεύουν στην πρόληψιν περί γρουσουζιάς. Έτσι βλέπουμε ότι κατά τó προηγούμενον δίσεκτον έτος 1936, έγιναν στην Άθήνα, 4402 γάμοι. Βέβαια ό αριθμός αυτός είναι άρκετά μικρότερος από τόν αριθμόν τών γάμων τού 1937 οι όποιοι έφθασαν 5.137. Ιϊάντως όμως είναι σεβαστός.

Μπορούμε λοιπόν άσφαλώς να προμαντεύουμε ότι και τó δίσεκτον 1940 θά έχη πολλές χιλιάδες γάμων. Άλλωστε, και αυτό άς μή φανή παράδοξον, θά συντελέση και ό πόλεμος εις την αύξησιν τών γάμων. Έχει παρατηρηθή και άλλως ότι εις άνωμάλους περιόδους όπως ο πόλεμος, πιάνει τούς ανθρώπους μεγαλειότερα επιθυμία να πανδρευθύν. Είναι και ό γάμος μία εύτυχία που πολλοί φοβούνται μήπως δεν προλάβουν να την άπολαύσουν. Βέβαια οι παντρευμένοι θά κουνήσουν τó κεφάλι τους, όταν μιλάμε περί εύτυχίας, αλλά δεν θ' άραιοθούν ποτέ τὰ πλήθη που περιμένουν ατίς χαρές των.

Άς γυρίσωμε πάλι στην πρόληψη: Έξήγησαμε σχετικώς την άποψιν τής Άρχιεπισκοπής και μ' άς έδηλώθη ότι ή Έκκλησία καταδικάζει άπολύτως ως

δεισδαίμονίαν τόν φόβο εκ τού δίσεκτου έτους.

Πώς έδημοιογήθη άραγε ή πρόληψις αυτή; Τίποτε δεν είναι εξηκρίδωμένον. Είναι και αυτή μία από τις ήμερομηνιακές και άριθμητικές πρόληψις που επηρεάζουν τόν άνθρωπο από αίωνων. Ο άριθμός 13, οι ήμέρες Τρίτη και Παρασκευή ύπάγονται στην κατηγορία αυτή. Έν τούτοις από την στατιστική άποδεικνύεται ότι ή πραγματικότητα δεν έχει καμμία σχέση με τις πρόληψις αυτές. Έτσι βλέπουμε στην Ίστορία μεγάλες καταστροφές να έχου γίνε άλλες μέρες και όχι την 13ην τού μηνός.

Επίσης ή ύπηρεσία τής Τροχίας Κινησεως έχει διαπιστώσει ότι δεν γίνονται τὰ περισσότερα άτυχήματα την Τρίτη και Παρασκευή. Τρουντίον μάλιστα από άπόψις κυκλοφορίας οι δύο αυτές ήμέρες μπορούν να θεωρηθούν άγουριδικές.

Η πρόληψις όμως είναι κάποτε χρησιμη σ' άφορές περιπτώσεις. Πόσοι από τούς συμπολίτες δεν θά βρουν ώραιο πρόσημα έφέτος, τó δίσεκτον έτος, για να ή αναβάλλουν τόν χορό τού Ήσαία άν δεν τούς είναι εύχάριστος.

— Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ, χρυσό μου αλλά βλέπεις είναι τó δίσεκτο θέλεις να μ' άς βοή κανένα κακό;

Και ή άναβολή σ' τέτοιες περιστάσεις είναι καμμία φορά σωτηρία. Θα μπορούσε μάλιστα κανείς να ισχυρισθή ότι ή πρόληψις τού δίσεκτου έτους εν σχέσει με τόν γάμο είναι για τούς σημερινούς ανθρώπους μάλλον πρόσχημα παρά δεισδαίμονια.

Οι άνθρωποι δεν θά άπαλλαγούν βέβαια ποτέ από τις πρόληψις, αλλά σιγά-σιγά όμως οι πράξεις των επηρεάζονται όλιγώτερον απ' αυτές, και οι θαρραλείοι πού τις αντιμετωπίζουν άφόβως είναι περισσότεροι στον καιρό μας. Έάν έτρομοκρατήθησαν 1300 συμπολίται να κάνομεν τούς γάμους των τόν περασμένον Δεκέμβριον, χιλιάδες άλλοι δεν θά φοβήθουν να περάσουν τόν Ρουβίκωον τού γάμου κατά τó δίσεκτον 1940.

©. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πολεμικοί γάμοι

Στό Λονδίνο και συγκεκριμένως στην Νιοϋ Μπόντ Στρητ, αριθμός 119, άνοιξε τας πύλας του ένα γραφείο, τó όποιον άνέλαβε να προμηθεύη στους Άγγλους φαντάρους και αξιωματικούς... γυναίκες! Να εξηγήσωμεθα, όμως. Δεν πρόκειται για γυναίκες τού έλαφρού κόσμου, αλλά για γυναίκες τίμιες, που προσρίζονται για σύζυγοι. Κάθε στρατιώτης που προσφεύγει στο γραφείο αυτό, μπορεί να βοήμια σύζυγο τού γούστου του, την όποιαν ύποχρεούται άμέσως να νυμφευθή.

Τό πρωτότυπο αυτό γραφείο έχει σ' ά... παζάρια, μέχρι στιγμής, τέσσερες χιλιάδες νυφάδες, όλες κορίτσια κάτω τών είκοσι έτών. Τόν περασμένο μήνα παντρεύθηκαν διακόσιοι! Όποιο από τὰ ζευγάρια αυτά άποκτήσει έντός τού έτους παιδί, θά λάβη από τó εν λόγω γραφείο δώρον πενήντα λιρών!

Ο «νοτιοαφρικανικός άστήρ»

από τις πιο ενδιαφέρουσες ιστορίες φημισμένων διαμαντιών είναι άσφαλώς και αυτή που θά σας διηγήθουμε παρακάτω.

Ο Νοτιοαφρικανικός άστήρ, τόν όποιο άφορ' ά δεν είναι βέβαια τόσο περίφημος όσο ό Κιούλλιναν που κοσμεί σήμερα, κομμένος στα δύο, τó στέμμα και τó σκήπτρο τής Άγγλίας, πάντως όμως, έχει μία περιεργότατη ιστορία, αυτήν έδω:

Βρισκόμαστε στα 1868. Στο Κίμπερλε τής Νοτίου Άφρικής ζή ό κτηνοτρόφος Βάν Νίκερεκ, ένας άθηντικώτατος Μπόερ. Την εποχή εκείνη είχε σημειωθή επίζωοτις στα ζώα όλης τής περιοχής, πράγμα τó όποιο είχε βυθίσει σ' άμαυρή άπελπισία τόν Νίκερεκ.

Μία μέρα, έπεσε στα χέρια του κτηνοτρόφου ένα παλιό βιβλίο περί πολυτίμων λίθων. Από τó βιβλίο αυτό έμαθε ότι ή περιφέρεια την όποια κατοικούσε ήταν σπαρμένη από διάφορα χαλίκια πολλά τών όποιων ήταν τής ίδιας συστάσεως με τὰ διαμάντια, εν' άλλα ήταν άληθινά διαμάντια.

Ο Νίκερεκ μίλησε για όσα διάδασε έναν από τούς εκμισθωτάς του ο άντιος γέλασε και είπε ότι αυτά είναι απαραύθια τών χασομέρηδων που γράφουν βιβλία. Ο Νίκερεκ όμως δεν άπαλίσθηκε. Έβαλε κήρυκες και είπε ότι άγρόραζε κάθε όμορφο και λαμπερό χαλίκι που θά του έφερναν. Μάζεψε έτσι άρκετά τιποτένια χαλίκια, ξεδεύοντας άλύπητα τὰ λεπτά του, όταν μία μέρα τού παρουσιάσθηκε και ένας γέφω-νέγρος βοσκός λέγοντας ότι τού έφερε και αυτός ένα χαλίκι.

Ο Νίκερεκ πήρε την πέτρα και παρ' ελίγο να πέση κάτω από την κατάληξη. Τό πετράδι εκείνο ήταν μία άληθινή και μεγάλη διαμαντόπετρα! Τρελλός από χαρά ό Νίκερεκ γέμισε τόν Νέγρο από δώρα, τού χάρισε πολλές έκπαικτάδες από τὰ πρόβάτα του, δώδεκα δολάρια, έναν ταύρο, ένα ύπέροχο έλογο σελλωμένο και ένα τουφέκι.

Ο γέφω-βοσκός έφυγε από τó κτήμα θάμπωμένος, συνοδευόμενος από όλα αυτά τὰ αγαθά, και εύλογώντας τόν Κύριο για την τύχη του, εν' ό Νίκερεκ έτρεχε στο Κεϊπτάουν να δείξη τó πολύτιμο πετράδι στον εκεί πρόξενον τής Γαλλίας. Εοίετα, που ήταν ταυτοχρόνως και κομμυματοπάλης. Αυτός τού είπε άπλούστατα, ότι είχε κάνει την τύχη του. Πραγματικά, σ' έ λίγες μέρες ό Νίκερεκ πουλούσε τó διαμάντι του άντι 11.200 άγγλικών λιρών. Λίγες εβδομάδες άργότερα, τó ίδιο διαμάντι μετεπωλείτο άντι 25.000 λιρών!

Ήταν ό περίφημος σήμερα Νοτιοαφρικανικός Άστήρ.

ΕΙΣΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

Ο Λογίσις.— Τί διάβολο κάνει αυτός εκει ό πουροβολητής; Ο στρατιώτης.— Μήν τόν παρεξηγήτε, κύριε λογιέ! Ήταν, βλέπετε, φωτογράφος πριν έλθη στο στρατό...

(Συνέχεια στο επόμενον)

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η κρίσις πού έπληξε τόν γαλλικό κινηματογράφο τώρα μέ τόν πόλεμο, είναι διπλή: κρίσις παραγωγής νέων ταινιών, έλλειψις... άστέρων— άρσενικών τουλάχιστον — και κρίσις κινηματογραφικών αίθουσών.

Γιά τήν πρώτη μιλήσαμε ήδη, τώρα θά σάς πούμε τί τραβάνε οι κινηματοθεατρικοί επαγγελματίαι του Παρισιού και ή πελατεία των.

Και έν πρώτοις, οι περισσότεροι κινηματογράφοι του Παρισιού έκλεισαν, όχι έλλειψις κοινού, αλλά... έλλειψις καταφυγίων στην περιοχή τους. Πραγματικά, ή Παθητική Α-εράμνα του Παρισιού, δέν επέτρεψε τήν λειτουργία, ειμή μόνον τών κινηματογράφων εκείνων πού έχουν καταφύγια ή πού βρίσκονται κοντά σε καταφύγια.

Στήν τελευταία αυτή περίπτωση κανονίσθηκε έν τών προτέρων ό αριθμός τών θεατών πού πρέπει νά δεχθούν. Ο αριθμός αυτός είναι ακριβώς εκείνος πού χωρεί τό πλησιέστερο καταφύγιο, μαζί μέ τούς άλλους κατοίκους πού πρόκειται νά δεχθώ έν ώρα άεροπορικής έπιδρομής.

Έτσι, ό κινηματογράφος «Παρί», πού έχει 900 θέσεις, υποχρεώθηκε νά δέχεται μόνον 500 θεατές γιατί τόσους μπορούν νά άπορροφήσουν» τά γειτονικά καταφύγια. Ένας άλλος 700 θέσεων υπήρξε τυχερότερος άπό έπιτροπή σ' αυτόν νά δέχεται 500 θεατές. Ένας τρίτος όμως, τό «Παλλάδιου», έδέχθη νά κλείση γιατί άπό τίς 1200 θέσεις πού είχε, μόνον τίς 350 τού έπιτροπή νά διαθέτη. Μέ τά 350 αυτά εισιτήρια κατά παράστασις ό μεγάλος αυτός κινηματογράφος δέν μπορούσε νά θγάλλη τά έξοδά του και έκλεισε.

Και τώρα ή διαδικασία τής παρακολούθησις μιιάς κινηματογραφικής παραστάσεως.

Όταν ένας πελάτης μπαίνει στην αίθουσα, τού δίδουν ένα σχεδιάγραμμα στό οποίο είναι σημειωμένο τό μέρος όπου βρίσκεται τό καταφύγιο στό οποίο θά σπαθή νά κλεισθή μόλις δοθή τό σύνθημα τού συναγεμώ. Έπιδόθη τό σύνθημα τού συναγεμώ, πάνω στός τοίχους υπάρχουν ευνάγνωστες έπιγραφές πού δίνουν τίς ίδιες οδηγίες.

Άς υποθέσουμε τώρα ότι διαρκούσης μιιάς παραστάσεως άκούεται ή σειρήνη τού συναγεμώ. Η προβολή τού φιλμ άμέσως διακόπτεται, τά φωτά ζανάβου και άκούεται ένας δίσκος γραμμομόνου νά λέη:

«Πρό πάντος μήν πανικόβλησθε. Διακόψατε τήν παράστασις και σάς παρακαλούμε νά έκκενώσετε τήν αίθουσαν Έχει δοθή τό σημείο τού συναγεμώ. Διατηρήσατε τήν ψυχή

και σας. Κατευθυνθήτε μέ τήν μεγαλύτεραν ήρεμίαν στό πλησιέστερο καταφύγιο πού σάς δείχνουν οι τοιχοκολλησεις μέσα εις τήν αίθουσαν. Οι θεαταί μοιράζονται ύστερ' άπ' αυτό σε πολλούς όμίλους και οδηγούνται άπό τίς ταξιθέτιδες στό προσδιορισμένα μέρη, όπου θά περιμένουν τό τέλος τού συναγεμώ.

Ο δίσκος μέ τίς οδηγίες βρίσκεται στην καμπίνα τής προβολής. Όταν πη έτι έχει νά πη, ό μηχανικός θγάλλει τό φιλμ άπό τό μηχανήμα και τό

τοποθετεί στις θήκες του, τίς όποιες κλειδώνει μέσα σ' ένα μεταλλικό έρμάρι και όταν ή αίθουσα έκκενωθή έντελώς, σβύνει τά φωτά και φεύγει και αυτός. Παίζει μέ άλλους λόγους, ό όπερατέρ τής προβολής, τόν ρόλο τού κυβερνήτου, ή τού άσφραμιστού σ' ένα καράβι έν κινδύνω!

Οι προσόψεις τών κινηματογράφων είναι πάντοτε χωρίς κανένα φως. Ούτε έπιγραφές μέ κνέονα ούτε φωταίνες διαφημίσεις, ούτε άπλετος φωτισμός στην είσοδο.

Μερικοί όμως κινηματογράφοι μεταχειρίζονται ένα πολύ έξυπνο χημικό μέσο φωτισμού τών διαφημιστικών τους παννών, πού γίνονται χωρίς σ' αυτό όρατοί τήν νύκτα, αλλά άπό έλαχίστης άποστάσεως. Δέν είναι δηλ. διόλου όρατός ό φωτισμός άπό ψηλά.

Έννοείται ότι οι θεαταί είναι ύπογρευμένοι νά προσέχωνται στάς παραστάσεις έφοδιασμένοι μέ τίς αντίσφουζιόγones προσωπίδες των.

Μετά τό φιλμ «Οι γυναίκες» στό οποίο παίζουν μόνον γυναίκες... χωρίς ίχνος άνδρός, νά τώρα και δύο φιλμ στα οποία εμφανίζονται άποκλειστικώς άνδρες. Τό πρώτο άπό αυτά είναι πολεμικό «THE FIGHTING 60 TH» και παίζουν σ' αυτό δεκαπέντε άνδρες και καμμιά γυναίκα! Πρωταγωνιστής είναι ό Τζάιμς Γκάγκνευ. Έπίσης παίζει ό Τζώρτζ Μπρέντ.

Τό άλλο φιλμ είναι «ό Κόμης τού Σικάγου» μέ πρωταγωνιστή τόν Ρόμπερτ Μογκόμερυ. Είναι ή ιστορία ένός γκάγκστερ τού Σικάγου πού κληρονομεί έναν τίτλο κόμητος και φεύγει για τήν Αγγλία. Έκει όμως, εξακολουθεί τήν παλιά του τέχνη και δημιουργεί φασαρίες στην Σκότλαντ-Γουόρδ.

Τό περιερότερο σ' αυτό τό φιλμ είναι ότι σε πολλές σκηνές κάμνουν τήν εμφάνισή τους... μερικώς γυναίκες γάμπες, όλόκληρες όμως γυναίκες, ούτε για μιιά στιγμή δέν φαίνονται!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥΥ

Δέν πρόκειται για κανένα νέο άστέρη πού ανατέλλει στό κινηματογραφικό στερέωμα, και πού πρόκειται νά αντικαταστήση τήν άλημονήτη πλατινένια γόησσα Τζίν Χάρλουυ, αλλά περί τής γνωστοτάτης μας Άνν Σόβον.

Υστερ' άπό δέκα χρόνια πού τήν έχει στά στελέχη της ή Μέτρο-Γκόλντουν-Μάγερ άνεκάλυψε ότι ήταν ή μόνη πού θά μπορούσε ν' αντικαταστήση τήν Τζίν τής όποιες και τής άνέθεσε όλους τούς ρόλους.

Έτις πλάξ τής Καλλιφορνίας—αυτή τήν εποχή ό ήλιος ψήνει έκεί τίς πέτρες— ή ώραία στάρ Άστριδ ΑΛΛ'νουίν λανσάρισε αυτό τό περίεργο μαγιώ, άπό σελλουοϊδ, σε σχήμα άνδρικού παντελονιού, πού έμποδίζει τίς ήλιακές ακτίνες νά έπενεργούν βλαπτικώς επί τού σώματος. Φυσικά, έπειδή τό σελλουοϊδ είναι διαφανές, ή Άστριδ φορεί και μιιά κομψή κοντή κυλόττα.

Φυσικά, άφου καταβάλλει κανείς προσπάθειαι... Νά... σπάση τό πόδι του!... συνεπλήρωσε ό νέος. Αυτή τήν φορά ή Άολέττα άπεφάσισε νά καταλάβη τό άπλο τών άάδωνάτων. στην περιφρόνηση. Κύτ-

τα με προστατεύετε και άμέσως θά κάτηφορίσω.

—Τρελλαθήκατε; φώναξε ή Άρλέττα. Ποτέ δέν θά μπορούσατε νά καταβήτε στην πίστα, άν δέν ξέρετε ώρισμένα πράγματα. Έχετε ανάγκη από μερικώς προκαταρκτικές οδηγίες.

—Περιμένω νά μου τίς δώσετε, άπήνησε ό άρχάριος παγοδρόμος, μέ ένα παράξενο μειδίαμα.

—Όραία, είπ ή Άρλέττα, ξαφνικά άσήσυχη. Έλάτε.

Οι άλλοι σκιέρ πού βρισκότανε γύρω τους, τούς κύτταζαν μέ μεγάλη προσοχή. Η Άρλέττα άκουσε μερικά κολακευτικά λόγια, πού άνόητη όπως ήταν, νόμισε ότι ήταν γι' αυτήν.

«Θά προτιμούσα νά μη μάς κυττάζουν έτσι, συλλογίσθηκε. Αρχίζω νά λυπάμαι για τόν μαθητή μου. Θά γελάσουν όλοι εις βάρος του.»

Μόλις έφθασαν στην άφετηρία, ή Άρλέττα είπε μέ κομπασμό:

—Πάλι έσεις 'προστά μου; τού είπε μέ θυμό.

—Πάλι έγώ. Δούλος σας, δεσποινίς. Έτοιμος νά σάς βοηθήσω...

—Δέν έχω καμμιάν ανάγκη άπό τή συνδρομή σας.

—Μά άφου δέν μπορείτε νά τά καταφέρετε μόνη σας; Έπιμένετε, λοιπόν, καλά και σώνεται νά σπάσετε τό πόδι σας; Έλάτε, πηγαίνετε στό σπιτάκι σας και καθήσατε μέσα, κοντά στην μαϊά σας. Αυτό τό σπόρ θέλει γερά κότσια...

Η Άρλέττα πήγε νά σκάση άπό τό κόκκο της.

—Έμένα τά λέτε αυτά; Και πού έχετε ιδέα άπό σπόρ έσεις, φτωνέ μου άνθρωπάκο; Έγώ...

Άλλ' ό άγνωστος νέος τήν διέκοψε:

—Σταθήτε, θά μου πητε τώρα ότι είσθε πρωταθλήτρια τού σκί Πούδ; όμως, μέσα στό δωμάτιό σας;

Η Άρλέττα πήρε ύφος σπουδαίο. Και είπε:

—Όχι, κύριε, αλλά στά χιονισμένα βουνά τού Μεζέβ, τού Αομπουά και τού Σαμπερού!

Ξαφνικά, τό πρόσωπο τού άγνωστου πήρε άλλη έκφραση. Τό ειρωνικό βλέμμα του εξαφανίσθηκε και τά μάτια του κύτταζαν μέ προσοχή τήν άγέρωχη κοπέλλα.

—Είσαθε, λοιπόν, τόσο δυνατή στό σκί, δεσποινίς; Τότε, νά μου έπιτρέψετε ν' άποκαλυφθώ. Είμαι κι' έγώ φανατικός λάτρης τού σπόρ αυτού, αλλά, δυστυχώς, πολύ άρχάριος άκόμα. Τή στιγμή ακριβώς αυτή, πηγαίνε στην Πόρτ-Μαγιώ, για τήν καθημερινή μου άσκηση. Θά μου δώσετε έτσι κι' ένα μάθημα σκί.

Η Άρλέττα άρχισε νά κατευνάζεται. Και μετά ολιγόστιγμο δισταγμού, είπε:

—Δέχομαι. Πηγαίνετε νά πάρετε τά σκί σας, άν έχετε. Έγώ, θά πάω νά πάρω τά δικά μου. Σε μιιά ώρα θάμαι εκεί.

Ξαναβρέθηκαν πραγματι στην Πόρτ-Μαγιώ. Εκείνος είχε φθάσει πρώτος. Μόλις τόν είδε, ή Άρλέττα χαμογέλασε. «Θά γελάσουμε πολύ», συλλογίσθηκε.

—Λοιπόν; τού είπε, μόλις τόν έπλησίασε. Είσαθε έτοιμος;

—Μάλιστα, δεσποινίς. Περιμένω

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

Η βασίλισσα του σκί

Ένα αισθηματικό δήγημα τής ΜΑΡΙΣ ΡΕΝ

ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΗ κάτω άπό τήν ασπρη κουκούλα της και μέ τόν γιακά τού πανωφοριού της σηκωμένον, ή Άρλέττα γλυστήρησε μέ μύριες προφυλάξεις πάνω στην μικρή πλατεία τού Μεζέβ, πού τό παγωμένο χιόνι τήν είχε μεταβάλλει σε τερραίν παγοδρομίας.

Η Άρλέττα ήταν τολμηρή, και μέλο πού δέν ήταν καθολου δυνατή στό πατινάξ, ξεκίνησε σά... βέλος κοκκουλωμένο.

Έκανε μερικώς βόλτες πάνω στην πλατεία και σε λίγο, ξεθαρρεμένη τελείως, τράβηξε μέ τά παγοπέδιλα της, πάνω στην παγωμένη άσφαλτο τής λεωφόρου.

Είπαμε, όμως, ότι ή Άρλέττα δέν ήταν και πολύ δυνατή στό πατινάξ. Έτσι, κάποια στιγμή, χάνοντας τήν Ισορροπία της έκανε ένα έντυπωσικό «λουπιγκ» δη λούπ» κι' έτοιμάσθηκε νά σπάση τή μυτούλα της πάνω στο έδαφος. Αλλά δέν έπεσε. Τήν τελευταία στιγμή, μέ ένα τίναγμα τού λυγερού της κορμιού, σηκώθηκε κι' άνοιξε τά δύο τής χείλια. Λές κι' ήθελε νά πιασθή άπό κάπου.

Έτσι, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, χωρίς κι' αυτή νά καταλάβη πώς έγινε τό πράγμα, τά χέρια της κλείσθηκαν γύρω άπό τόν λαλιό ένός διαβάτου, μέ παγσπέδιλα έπίσης.

Η σύγκρουσις ύπήρξε μοιραία και για τούς δύο. Όχι μόνον δέν άποκατέστησε τήν Ισορροπία τής Άρλέττας, άλλ' έκανε και τόν άγνωστο νά χάση τή δική του και νά ξεπλωθή φαρδύς-πλατύς, πάνω στό χιόνι. Μύτη μέ μύτη τώρα οι δύο νέοι, κυττάζόντανε μέ βλέμματα καταπληξέως και όργης μαζί.

Υστερα, ό άγνωστος σηκώθηκε, βοήθησε και τήν Άρλέττα νά σηκωθή και τής είπε μέ ειρωνεία:

—Άφου είσατε τόσο άδέξια, μικρούλα μου, γιατί βγαίνετε χωρίς τήν γκουβερνάντα σας;

—Άδέξια έγώ; φώναξε ή Άρλέττα έξω φρενών. Τότε τί νά πώ για σάς, κύριε; Δέν μπορούσατε νά παραμερίσετε λιγάκι; Σταθήκατε μπροστά μου σαν στύλος και μέ έμποδίσσατε νά...

—Νά συνεχίσετε τήν έπίδειξή σας, συνεπλήρωσε ό άλλος μέ άκόμα μεγαλύτερη ειρωνεία.

—Έγώ δέν έχω ανάγκη άπό έπίδειξις! είπε ή Άρλέττα, πού έννοιωθε μέσα της τήν έπιθυμία νά τόν χαστουκίση. Έσεις, όμως, είμαι βεβαία ότι δέν έχετε ιδέα άπό σπόρ!

—Κι' αυτό πού κάνετε έσεις, τό νομίζετε «άληθινόν» σπόρ; ρώτησε ό άγνωστος.

—Φυσικά, άφου καταβάλλει κανείς προσπάθειαι... Νά... σπάση τό πόδι του!... συνεπλήρωσε ό νέος.

Αυτή τήν φορά ή Άολέττα άπεφάσισε νά καταλάβη τό άπλο τών άάδωνάτων. στην περιφρόνηση. Κύτ-

τα με προστατεύετε και άμέσως θά κάτηφορίσω.

—Τρελλαθήκατε; φώναξε ή Άρλέττα. Ποτέ δέν θά μπορούσατε νά καταβήτε στην πίστα, άν δέν ξέρετε ώρισμένα πράγματα. Έχετε ανάγκη από μερικώς προκαταρκτικές οδηγίες.

—Περιμένω νά μου τίς δώσετε, άπήνησε ό άρχάριος παγοδρόμος, μέ ένα παράξενο μειδίαμα.

—Όραία, είπ ή Άρλέττα, ξαφνικά άσήσυχη. Έλάτε.

Οι άλλοι σκιέρ πού βρισκότανε γύρω τους, τούς κύτταζαν μέ μεγάλη προσοχή. Η Άρλέττα άκουσε μερικά κολακευτικά λόγια, πού άνόητη όπως ήταν, νόμισε ότι ήταν γι' αυτήν.

«Θά προτιμούσα νά μη μάς κυττάζουν έτσι, συλλογίσθηκε. Αρχίζω νά λυπάμαι για τόν μαθητή μου. Θά γελάσουν όλοι εις βάρος του.»

Μόλις έφθασαν στην άφετηρία, ή Άρλέττα είπε μέ κομπασμό:

—Πάλι έσεις 'προστά μου; τού είπε μέ θυμό.

—Πάλι έγώ. Δούλος σας, δεσποινίς. Έτοιμος νά σάς βοηθήσω...

—Δέν έχω καμμιάν ανάγκη άπό τή συνδρομή σας.

Η Άρλέττα πήγε νά σκάση άπό τό κόκκο της.

—Έμένα τά λέτε αυτά; Και πού έχετε ιδέα άπό σπόρ έσεις, φτωνέ μου άνθρωπάκο; Έγώ...

Άλλ' ό άγνωστος νέος τήν διέκοψε:

—Σταθήτε, θά μου πητε τώρα ότι είσθε πρωταθλήτρια τού σκί Πούδ; όμως, μέσα στό δωμάτιό σας;

Η Άρλέττα πήρε ύφος σπουδαίο. Και είπε:

—Όχι, κύριε, αλλά στά χιονισμένα βουνά τού Μεζέβ, τού Αομπουά και τού Σαμπερού!

Ξαφνικά, τό πρόσωπο τού άγνωστου πήρε άλλη έκφραση. Τό ειρωνικό βλέμμα του εξαφανίσθηκε και τά μάτια του κύτταζαν μέ προσοχή τήν άγέρωχη κοπέλλα.

—Είσαθε, λοιπόν, τόσο δυνατή στό σκί, δεσποινίς; Τότε, νά μου έπιτρέψετε ν' άποκαλυφθώ. Είμαι κι' έγώ φανατικός λάτρης τού σπόρ αυτού, αλλά, δυστυχώς, πολύ άρχάριος άκόμα. Τή στιγμή ακριβώς αυτή, πηγαίνε στην Πόρτ-Μαγιώ, για τήν καθημερινή μου άσκηση. Θά μου δώσετε έτσι κι' ένα μάθημα σκί.

Η Άρλέττα άρχισε νά κατευνάζεται. Και μετά ολιγόστιγμο δισταγμού, είπε:

—Δέχομαι. Πηγαίνετε νά πάρετε τά σκί σας, άν έχετε. Έγώ, θά πάω νά πάρω τά δικά μου. Σε μιιά ώρα θάμαι εκεί.

Ξαναβρέθηκαν πραγματι στην Πόρτ-Μαγιώ. Εκείνος είχε φθάσει πρώτος. Μόλις τόν είδε, ή Άρλέττα χαμογέλασε. «Θά γελάσουμε πολύ», συλλογίσθηκε.

—Λοιπόν; τού είπε, μόλις τόν έπλησίασε. Είσαθε έτοιμος;

—Μάλιστα, δεσποινίς. Περιμένω

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

— Λοιπόν; τού είπε, είσαθε έτοιμος;

—Νά προσέξετε πολύ τίς κινήσεις μου. Υστερα, μόλις τελειώσω, θά σάς εξηγήσω τά μυστικά τού «σας-νέζ».

—Πολύ καλά, είπε ό νέος μέ σοβαρότητα. Θά έχω τά μάτια μου κερφωμένα διαρκώς έπάνω σας.

Τήν ώρα, όμως, πού ή Άρλέττα κατηφόριζε στην πίστα, συνέβη κάτι τό καταπληκτικό: Τά πόδια της σκόνταψαν σ' ένα σκί, πού ξεφύγε άπό τό πόδι μιιάς άλλης χιονοδρόμου και νά τήν ξεπλωμένη χάρμα, σε μιιά στάση άπροσδοκίτως κομική!

Κατακόκκινη άπό τή ντροπή της, προσπάθησε νά σηκωθή. Και καθώς ό «μαθητής» της έτρεξε για νά τήν βοηθήση, τού είπε μέ θυμό:

—Έσεις φοιτάτε για όλα αυτά! Κι' ήταν έτοιμη νά συνεχίση, όταν είδε τέσσαρες νέους νά πλησιάζουν πρός τό μέρος τους.

—Ό ένας άπ' αυτούς, είπε μέ οικειότητα στην σελίδα 47.)

Από τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντέ Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης αριστοκράτης, που έχει οργανώσει σε εταιρία τους επαίτες του Παρισιού, προσπαθεί να οικειοποιηθεί την τεραστία κληρονομία που έχει άφισει κάποιος Γάλλος που πέθανε στην Αμερική, στην κόρη ενός φίλου του, το Πιολάνου Ζωγράφου Ρολάνδου Ροτζίτσκου. Ο ζωγράφος αυτός έχοντας καταλειφθεί από την ερωμένη του, που του έκλεψε και το παιδί του, ένα κορίτσι ηλικίας σήμερα είκοσι ετών, τρελλάθηκε και τώρα ο βαρώνος προσπαθεί να τον κάνει καλά με την βοήθεια του φίλου του, διασήμου φρενολόγου Λιεβέρ. Από κάτι τυχαία περιστατικά, ο βαρώνος δεν άρχει να πείσει ότι η σύζυγος του γιατρού 'Ινές, δεν είναι άλλη από την τέως ερωμένη του Ρολάνδου και ότι η οικοδομημένη της κόρης της 'Ιουλιέττας, Λευκή, είναι η κόρη της 'Ινές και του Ρολάνδου, η Ειρήνη Ρατζίνσκου. Η νέα αυτή πρόκληση να παντρευτεί εξ έρωτος τον γιο του γιατρού από τον πρώτο του γάμο 'Αδριανό. Ο βαρώνος προσπαθεί να ματαιώσει τον γάμο αυτό για να πάρη η Λευκή ή η Ειρήνη τον γιο του 'Εκτορα, και να περιέλθη έτσι ολόκληρη η κληρονομία υπό την κατοχή του. Πρώτον σκοπόν αυτόν εκδιάζει την 'Ινές και την πείθει να μιλήσει της Λευκής και να την αποτρέψει από αυτό τον γάμο. Αυτό και γίνεται. 'Εν τῷ μεταξύ ο βαρώνος αναγγέλλει στον Ρολάνδου ότι δρόθηκε η κόρη του και του άποσπᾶ την όποσχηση ότι θά την δώσει γυναικα στον γιο του. 'Ο άλλος τον ρωτᾶ στο τέλος με αγωνία: Πού είναι τώρα;

24ον

ΑΣ άρχισώμε με την σειρά, άποκριθήκε ο βαρώνος. Πρέπει πρώτα να είμαι βέβαιος ότι την φορά αυτά δεν θά ύπάρχη ούτε πλάνη, ούτε άπάτη. —Πώς όμως την βρήκατε; Ποιος σας την έδειξε; Ποιος σας την παρέδωσε; —'Εσείς! —'Εγώ; —Ναί, με εκείνη την εικόνα που είχατε κάνει πρό ημερών. Τό πρόσωπο του Ρολάνδου σκυθρόπασε. —Ναί, θυμάμαι, ψιθύρισε. 'Από τῆς στιγμῆς εκείνη δεν άγγισα πιά τά μολύβια μου, ούτε και θά ξαναπαρώ πιά στο χέρι... Τό έργον μου συνεπληρώθη, θέλω τώρα να την ξεχάσω!... —Τὴν άγαπάτε μήπως άκόμη;... —'Ω! 'Οχι!... 'Οχι!... Τὴν ξέρετε όμως; Τὴν είδατε; —Ναί... —Είναι παντρεμένη; —Ναί 'Έχει κι' ένα παιδί... 'Ο Ρολάνδος σώπασε. Δυό δάκρυα κύλησαν από τά μάτια του. 'Ο βαρώνος συνέχισε:

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡTHUR ARNAULD

—Είπατε, φίλε μου, ότι θέλετε να την ξεχάσετε. Λοιπόν, πρέπει να την ξεχάσετε την γυναίκα αυτήν. Δεν σας άνηκει πιά... Καί θέλω, τώρα, χόριν τῆς Ειρήνης, χόριν τῆς ήσυχίας και τῆς εὐτυχίας της, να την ξεχάσετε... Φάνηκε άλλωστε πολύ στοργική μητέρα...

—Εκεί βρήκατε την Ειρήνη μου; —Ναί. —Σπίτι της; —Ναί. —Δεν έγκατέλειψε, λοιπόν, την κόρη μας; —'Οχι. —'Υπήρξε καλή μαζί της; —Πολύ καλή. —'Α!... Έκανε ο Ρολάνδος και χαμήλωσε τό κεφάλι. —Μήπως θυμηθήκατε τό δνομα; ρώτησε ο βαρώνος. —'Οχι. Πολλές φορές προσπάθησα να τό βρω, αλλά δεν τό κατώρθωσα. Τὴν τελευταία στιγμή μου εϊέφυγε. —'Αν σας τό έλεγα εγώ, θά τό άναγνωρίζατε; —Ναί... ναί... —'Ινές, είπε ο βαρώνος. 'Ο Ρολάνδος ανεπήδησε. —Ναί! 'Ινές! 'Ινές! Αυτό είναι: 'Ινές... 'Ινές... ντέ... Παίθαι!

Καί βγάζοντας μια κραυγή, έπεσε έπάνω σ' ένα κάθισμα άναίτητος. 'Ο βαρώνος έβγαλε άμέσως από τὴν τσέπη του ένα μπουκαλάκι και τό έφερε στην μύτη του άρρωστου. Αυτός άνοιξε σε λίγο τά ματια του και άμέσως, σχεδόν, έπειτα, σηκώθηκε όρθιος. —Εύχαριστώ, είπε. Με συγχωρήτε για τὴν άδυναμία μου, άλλα ήταν τόσο άπότομος ή άποκαλυψίς!... —Δεν πειράζει, είπε ο βαρώνος. 'Ακούστε τώρα τὴν ιστορία τῆς Ειρήνης. Καί διηγήθηκε του Ρολάνδου όσα ήδη γνωρίζουμε έμεις, παραλλάζοντας τα, όμως, σε διάφορα σημεία, για να μετριάση τὴν σκληρότητα τῆς συμπεριφοράς τῆς 'Ινές. —Λοιπόν, είπε στο τέλος, δεν χωρεί καμιά άμφιβολία ότι αυτή είναι ή κόρη σας. —Ναί, είπε ο Ρολάνδος με φωνή που έτρεμε, δεν χωρεί καμιά άμφιβολία...

'Ο ντέ Ροζεγκρίζ δεν είπε τό επίθετο τῆς 'Ινές και ο Ρολάνδος δεν τό ζήτησε. —Θέλω να ιδώ τὴν κόρη μου, είπε σε λίγο ο ζωγράφος. —Θά τὴν ιδῆτε. Θά κάμετε, όμως, όλα όσα ύποσχεθήκατε; —'Ολα! —'Ωραία... Τὴν στιγμή εκείνη κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. —'Εμπρός! Έκανε ο βαρώνος. —'Ενας ύπνοστής μπῆκε. —Είναι έξω κάποιος που θέλει να ιδῆ τὸν κ. βαρώνο, είπε. —Ποιος; —Δεν είπε τό δνομά του, μου έδωκε όμως αυτό τό γράμμα.

Και ο ύπνρτής έτεινε στον βαρώνο έναν μικρό τετράγωνο φάκελλο. 'Ο βαρώνος έσχισε τό φάκελλο και διάβαξε τό μπιλιτετάκι που περιείχε. —'Ερχομαι άμέσως! εϊπε βιαστικά.

Και ώρμησε έξω από τό γραφείο του, χωρίς να πῆ λέξη του Ρολάνδου. —'Εξω, στον αντίθάλαμο, τον περιμένε μια νέα κοπέλλα. —'Ηταν ή Ειρήνη Ροτζίνσκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27ον Η ΙΝΕΣ ΚΑΜΠΤΕΤΑΙ

'Αφήσαμε τὴν Ειρήνη τὴν ώρα που βγαζονίως μια κραυγή, έπεσε λιποθυμίας.

Μοιλις άκουσαν τὴν κραυγή, ή 'Ινές και ή 'Ιουλιέττα έτρεξαν άμέσως κοντα της, ενώ ο Αοριανός πεταγόταν ορβίος.

—'Οχι, οχι, 'Αφήστε με, φώναξε ο νέος. Είμαι γιατρος και θά τὴν περιποιηθώ εγώ.

—'Αλλά δεν είναι τό μέρος εδώ κατάλληλο για να τὴν περιποιηθῆς; έκανε ή Κα Λιεβέρ. Πρέπει πρώτα να τὴν μεταφέρουμε στο δωμάτιό της.

—Αυτό θά γίνη, εϊπε ο 'Αδριανός και σκύβοντας πηρε τὴν Ειρήνη στο στήθος του μπρατσος και τὴν μετέφερε έπάνω, στο δωμάτιό της.

'Η 'Ινές και ή 'Ιουλιέττα τογ άκούθθησαν.

Εάπλωσαν τὴν Ειρήνη έπάνω σε μια σαϊζ-λόγκ και έτοιμάζαν τό κρεβάτι της για να τὴν βάλουν εκεί, όταν ή νέα άνοιξε τά μάτια.

Βλέποντας τὸν 'Αδριανό να σκύβη έπάνω της, ή Ειρήνη δάκρυσε.

—Συνῆλθει! φώναξε ή 'Ιουλιέττα.

—Ναί, έκανε χαρούμενος ο 'Αδριανός. Πώς είσαι, Λευκή;

—Καλλίτερα, ψιθύρισε αυτή. Δεν είναι τίποτε, μην άνησυχήτε. Συγχωρέσε με, 'Αδριανέ... Μια μικρή άδυναμία...

Οι λέξεις με δυσκολία έβγαζον από τά χείλη της. 'Ηταν φανερό ότι κατέβαλλε μεγάλες προσπάθειες για να συγκρατήση τούς λυγμούς της.

—Νά σε συγχωρήσω! φώναξε ο 'Αδριανός, αλλά εγώ μάλλον φαίω που τό έπαθεσ αυτό. 'Επρεπε να έχω προσέξει πώς δεν ήσουν σε καλή κατάσταση. 'Οταν άγαπάς, όμως, και νεις, γίνεται ενωϊστής... 'Ημουν τόσο εὐτυχισμένος να σε βλέπω, να σε αισθάνωμαι κοντά μου, να σου μιλω για τό όνειρά μου, για τὴν άύριανή μας εὐτυχία!... Πές μου, όμως, τί αϊθάνεσαι τώρα; 'Έχεις λινο πυρετό... —Δεν είναι τίποτε, 'Αδριανέ. Εύχαριστώ. 'Η συγκίνησίς σου μου προξενεί λύπη... Μην τρομάζης... Θέλω μόνο να άναπαύθω λιγάκι... Λίγος ύπνος θά μου ξαναδώση δύναμεις...

Καί χλώμισσε έλαφρά. —Νά κοιμηθῆς, αγαπητή μου, εϊπε

ή Κα Λιεβέρ, αυτό θά έλεγα κι' εγώ. 'Αδριανέ, 'Ιουλιέττα, πηγαίνετε έσείς, εγώ θά μείνω κοντά της, θά τὴν βοηθήσω να ξεπλώση.

—Δεν φθάνει αυτό. Πρέπει να τῆς γράψω κανένα τονωτικό τῶν νεύρων της...

'Ο 'Αδριανός πῆρε τό κεφάλι της νέας στα χέρια του και τὴν φίλησε στο μέτωπο.

Κάτω από τό φίλημα αυτό, ή Ειρήνη έφρικίωσε ολόκληρη.

'Ο 'Αδριανός βγήκε ύστερ' από αυτό σιγά-σιγά για να γράψη τὴν συνταγή του, ακολουθούμενος από τὴν 'Ιουλιέττα.

'Η νεαρά κόρη δεν είχε πῆ τίποτε ως εκείνη τὴν στιγμή, τό βλέμμα της, όμως, είχε μια τέτοια έκφραση, σαν νάλεγε: «κάτι τό έκτακτο συμβαίνει εδώ μέσα!...»

Μόλις τά δυό αδέλφια βγήκαν, ή άπελπισία τῆς Ειρήνης ξεσπασε άκατάσχετη, και τά δάκρυα έτρεχαν βροχή από τά μάτια της.

'Η 'Ινές, πλησίασε τὴν κόρη της και εϊπε άναδεύοντας τά μαλλιά της:

—'Ελα πιά, κορούλα μου, ήσυχασε... Θεέ μου, γιατί με τιμωρείς έτσι!...

—Σοῦ τό είχα πῆ, μητέρα, ότι δεν έπρεπε να τὸν ξαναϊδῶ. 'Οτι αυτό ήταν άνώτερο τῶν δυνάμεών μου!... 'Επειτα και οι δυό εϊώπησαν.

'Η Ειρήνη δεν ήθελε πιά να έξακολουθῆ παραπονουμένη και συγκρατούσε τό δάκρυα της.

'Η 'Ινές εξ άλλου, δεν ήξερε τί να άποκριθῆ.

—Δεν θέλεις να κοιμηθῆς; εϊπε σε λινο τῆς Ειρήνης.

—'Οχι είναι περιττόν.

—Τί θέλεις τότε;

—Τίποτε. 'Αφήσε με μόνη.

—Μόνη;

—Ναί, έχω άνάγκη να σκεφθῶ, να μαζέψω τό μυαλό μου...

—Τό θέλεις;

—Τό επιθυμῶ

'Η Κα Λιεβέρ κύτταξε για λίγο με τά μεγάλα μαύρα μάτια της τὴν κόρη της και κατόπιν βγήκε για να πάη στο δωμάτιό της. Δεν ετόλμησε καν να τὴν φιλήση. —'Οταν έμεινε μόνη ή ένοχη γυναίκα, ή άλλοτε τόσο άστυρή, τόσο άσυγκίνητη για τὸν πόνο τῶν άλλων, έπεσε άποκαμωμένη σ' ένα κάθισμα και έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα σα χέρια της.

—'Ετσι, λοιπόν, ψιθύριζε, τό πεπρωμένο μου είναι να άπατώ όλους όσους με άγαποῦνε, να λέω ψέμματα και να τούς θυσιάζω; Αυτή ὑπῆρξε ή ζωή μου... Τώρα ήλθε ή σειρά τῆς κόρης μου! Τῆς κόρης μου, τὴν όποιαν ξαναβρίσκω για να τὴν θυσιάσω, και ή όποια αύριο, άν όχι σήμερα, θά καταριέται τὴν ήμέρα κατὰ τὴν όποιαν με γνωρίσει!... Σ' όλους όσους μου ζήτησαν εὐτυχία, εγώ έδωκα δυστυχία. Γιατί!... Γιατί...

κα τό δωμάτιο κενό! —'Η 'Ινές άνατριχίασε. —'Ισως να κατέδῃκε στον κῆπο, εϊπε. —'Εψαξα κι' εκεί. Δεν είναι. —'Εν τούτοις... —Είμαι βέβαιος, πολύ βέβαιος, δυστυχώς. —Τί έννοείς; —Δεν ξέρεις, λοιπόν, που βρίσκεται;

—'Οχι, σε βεβαιῶ. —Λοιπόν, θά σοῦ πῶ εγώ. Κάποτε δεν πιστέψα, άλλα τώρα... Τώρα... 'Εκαμε ένα κίνημα άπελπισίας.

—'Ησυχασε, 'Αδριανέ... Σε έξορκίζω, τί είδες; Τί ξέρεις;

'Ο νέος πλησίασε τὴν Κα Λιεβέρ και πῆρε τά χέρια της.

—'Ακουσε, μητέρα. 'Υπῆρξε πάντοτε καλή σ' έμένα, όπως και σ' όλους εδώ. Μπορῶ, λοιπόν, να σοῦ μιλήσω όπως θά μιλούσα στην άλλη τὴν μου μητέρα... Τὴν έχεις άντικαταστήσει τόσο καλά, που άν είναι αλήθεια ότι οι ψυχές δεν πεθαίνουν, ή δική της θά σας εὐλογῆ από εκεί ψηλά, γιατί πάντοτε προσάθησες για τὴν εὐδαιμονία μου... Γι' αυτό, σε σένα θέλω να μιλήσω πρώτα και όχι στον πατέρα μου. Καί έπειτα, εῶς είσαι γυναίκα... και μια γυναίκα καταλαβαίνει καλλίτερα αυτά τά πράγματα...

—Σε άκούω, 'Αδριανέ, ψιθύρισε

—Τὴν 'Ιουλιέττα! πρόσθεσε, τὴν 'Ιουλιέττα, ή όποια δεν θά ζῆση... Τὴν 'Ιουλιέττα ή όποια θά με έγκαταλείψη μια μέρα και σύντομα μάλιστα, σαν νάθελε ή θεία δίκη να με τιμωρήση, να πλήξη τό άθῶο αυτό πλάσμα και να τό τιμωρήση για τά εγκλήματά μου. Φτωχό άθῶο θῦμα!

Σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω και κάτω μέσα στο δωμάτιο.

—Καί όμως, συνέχισε, έκαμα ότι ήταν δυνατόν. 'Υπῆρξε σύζυγος πιστή, άφωτισμένη, άγάπασα τὸν άνδρα μου, τὸν γιοῦ του, πῆρα τὴν Ειρήνη κοντά μου και έπρόκειτο να τὴν παντρεύω μ' εκείνον που άγάπησε. 'Ηταν εὐτυχισμένη, με εὐλογοῦσε... Τώρα όλα αυτά γκρεμίζονται, χάνονται!

Σταμάτησε άπότομα.

Χλωμάδα νεκρική άπλώθηκε στο πρόσωπό της. Τά γόνατά της λιγύζαν.

'Αλλά δεν είχε καιρό να σκεφθῆ περισσότερο. Κάποιος είχε χτυπήσει τὴν πόρτα της.

—Ποιος είναι; ρώτησε με φωνή που έτρεμε ή 'Ινές.

—'Εγώ, άκούσθηκε μια άνδρική φωνή απ' έξω.

—'Εσύ είσαι, 'Αδριανέ;

—Ναί, μαμῆ. Άνοιξε μου άμέσως. Πρέπει να σοῦ μιλήσω!

'Η Κα Λιεβέρ σήκωσε τά μάτια της στον 'Αδριανό με έκπνοση ύπερτάτης άπελπισίας και πῆγε να άνοίξῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28ον Ο ΕΡΑΣΤΗΣ

'Ο 'Αδριανός μπῆκε στο δωμάτιο τῆς μητέρας του σε κατάσταση σχεδόν έξαλλο.

—Τί τρέχει; τὸν ρώτησε άνησυχη ή 'Ινές

—Ξέρεις που είναι ή Λευκή;

—Μά... τὴν άφησα στο δωμάτιό της...

—Δεν είναι!

—Πώς;

—'Ερχομαι από εκεί. 'Η πόρτα δεν ήταν κλειστή. 'Αφού χτύπησα χωρὶς να πάρω άπάντηση, μπῆκα μέσα, νομίζοντας ότι είχα άποκοιμηθῆ. Βρή-

—'Εξω στον αντίθάλαμο τὸν περιμένε μια νέα κοπέλλα.

συγκινημένη η 'Ινές.
 —'Αφήνοντας την Λευκή, έξηκολούθησε ο 'Αδριανός, ανέβηκα στο γραφείο μου για να της γράψω το φάρμακο που θα της καθυπόχαζε το νευρικό σύστημα. Μέσα μου όμως είχα μια ανεξήγητη άνησυχία. «Γιατί να την αφήσω;» σκεπτόμουν. «Όταν έτοιμασα την συνταγή, αντί να την στείλω με κανέναν υπηρέτη στο φαρμακείο, προτίμησα να την πάω ο ίδιος. Καθώς ήταν λίγο πολύπλοκη, φοβόμουν μη γίνει κανένα λάθος και ήθελα να επιβλέψω κατά την εκτέλεσή της...»
 Ο 'Αδριανός σώπασε για λίγο και σφόγγισε το κάθιδρω μέτωπό του.

—Λοιπόν; έκανε με άνυπομονησία και ταραχή η 'Ινές.

—Περίμενα λοιπόν στο φαρμακείο και όταν έτοιμάσθηκε το φάρμακο, το πήρα για να έπιστρέψω, όταν, άνοιγοντας την πόρτα του φαρμακείου, είδα να περνά από μπρός μου ένα άμαξι. Μέσα στο άμαξι ήταν μια νέα γυναίκα, η οποία μου φάνηκε σαν την Λευκή. Δεν πίστευσα, όμως, και έσπευσα να έπιστρέψω. Όταν ανέβηκα επάνω και δέν βρήκα στο δωμάτιο της την Λευκή, τότε κατάλαβα. Πές μου τώρα, μητέρα: Πώς η Λευκή, την οποία αφήκα άρρωστη, ζρήθηκε μέσα σ' εκείνο το άμαξι και ποῦ πήγαινε;

Η Κα Λιεβέρ σιωπούσε, μη τολμώντας να κυττάξῃ κατά πρόσωπο τὸν γυιό της.

—Δέν απαντάς; έκαμε ο 'Αδριανός. Δέν μπορείς να εξηγήσεις το παράδοξο αυτό πράγμα, έ; Και όμως, δέν σου είπα τίποτε ακόμη. Τα παρακάτω είναι ανεξήγητα ακόμη.

—Τά παρακάτω;

—Ναί, άκουσε. Μόλις είδα ότι η Λευκή δέν ήταν επάνω, έτρεξα άμέσως κάτω και πήγα στον σταθμό τῶν άμαξιών που είναι εδῶ κοντά και απ' όπου η Λευκή θα πήρε το άμαξι της. Και δέν γελάσθηκα. Εκεί συνήτησα έναν άλλον άμαξι που είδε την Λευκή να ανεβαίνει στο άμαξι του συναδέλφου του που είχε σειρά, και δ' όποιος είχε άκούσει την διευθунση που είχε δώσει η Λευκή. «Εμπαθα λοιπόν ποῦ πήγαινε η Λευκή...»

—Ποῦ; έκανε με αγωνία η 'Ινές.
 —Μάντεψε, μητέρα...
 —Δέν μπορώ...
 —Στο σπίτι του βαρώνου ντε Ροζγκρίτ...
 —Αί... έκανε μόνο η 'Ινές, προσπαθώντας να συγκρατήσει την συγκίνησή της.

—Δέν τό περίμενες αυτό, μητέρα, έ;
 —Ναί, αλλά δέν βλέπω τὸν λόγο, γιατί να είσαι τόσο παρακείμενος. Τώρα που ξέρεις ποῦ βρίσκεται, πρέπει να είσαι ήσυχος...
 —'Ησυχός! Νά είμαι ήσυχός! φώναξε ο 'Αδριανός κατάπληκτος. Η Λευκή φεύγει εσφικκά από το σπίτι μας, χωρίς να μάς πῆς τίποτε, πράγμα το οποίο ποτέ δέν κάμνει ένα κορίτσι και πηγαινει σ' ένα σπίτι, όπου δέν υπάρχει καμιά γυναίκα και τό βρίσκεις εσύ αυτό φυσικό;...
 Η Κα Λιεβέρ δέν ήξερε τί ν' αποκρίθῃ.

Πώς να πῆ στον 'Αδριανό ότι κατά πάσαν πιθανότητα, δέν θα ξανάβλεπε πια την Ειρήνη;
 —Ναί είπα στο τέλος, μπορεί να χης δίκη, αλλά μην ξεχνάς ότι ο βαρώνος είναι οικογενειακός μας φίλος. Ίσως να είχε να τοῦ πῆ τίποτε...
 —Αί! Τά λές αυτά, μητέρα, γιατί δέν τά ξέρεις όλα. Υπάρχει μια λεπτομέρεια που σου έκρυψα την οποία οὔδεποτε θέλησα να σου άναφέρω...
 —Ποιά λεπτομέρεια; ρώτησε η 'Ινές, η οποία προσπαθούσε να κερδίσει καιρό.
 Τό μάτια του νέου άστραψαν από θυμό.
 Τό αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του.
 —'Η λεπτομέρεια αυτή, φώναξε, είναι ότι ο γυιός του βαρώνου είναι έραστής της Λευκής.
 Και ο 'Αδριανός διηγήθηκε στην 'Ινές όλα όσα ξέρουμε ήδη τις ένοχλήσεις του 'Εκτορος ντε Ροζγκρίτ πρός την Λευκή, για την απόπειρα εκείνη της άπαγωγής της, για την μονομαχία που έματαιώθηκε.
 Η 'Ινές τὸν άκουσε σιωπηλή.
 Ο 'Αδριανός κατέληξε:
 —Στο σπίτι, λοιπόν, αυτό το ανθρώπου κατέφυγε η Λευκή. Καταλαβαίνεις τώρα, μητέρα; Και αυτό, στις παραμονές τῶν γάμων μας!...
 —'Αδριανέ, μην κατηγορήσεις την Λευκή...
 —Δέν την κατηγορώ, αλλά πάσχω, πάσχω φοβερά αυτή την στιγμή, μητέρα!... «Όχι, όμως, θα πάω εγώ της και εγώ, και θα την πάρω από εκεί μέσα. Δέν είναι δικαίωμά μου αυτό;... Θα πάω και τώρα άμέσως!»
 Και στράφηκε πρός την θύρα.
 —'Αδριανέ, στάσου! φώναξε η 'Ινές, μπαινόντας ανάμεσα σ' αυτόν και στην πόρτα. 'Αδριανέ, άκουσε με...
 Ο νέος κύτταξε την μητριά του έκπληκτος.
 —Τι τρέχει, λοιπόν; Ξέρεις μήπως τίποτε.
 —'Αδριανέ, εξηκολούθησε η 'Ινές, υπήρξα πάντοτε καλή μαζί σου, και τό ανεγνώρισες πρό όλίγου αυτό. Είκοσι χρόνια τώρα δέν έχεις κανένα παράπονο μαζί μου... Μη μου άρνηθῃς, λοιπόν, την μόνη χάρι που θα σου ζητήσω...
 —Ποιά χάρι;
 —Νά είσαι ήσυχος, ύπομονητικός, γενναίος, ότι κι' αν συμβῆ.

—'Οτι κι' αν συμβῆ;
 —Ναί. Η ζωή είναι πολλές φορές σκληρή, παιδί μου. Είσαι νέος και δέν έχεις ακόμη πείραν. 'Αργότερα, αλλοίμονο, θα μάθεις έξ' ιδίας πειρας και σύ. Είσαι άνδρας, και μπορείς εύκολότερα από μια γυναίκα να υποστής μια δυστυχία...
 —Τι θέλεις, λοιπόν να πῆς; Με τρομάζεις!...
 —'Αδριανέ, αν η Λευκή δέν μπορούσε πια να γίνει γυναίκα σου;...
 —Τί; Πώς; Η Λευκή;... Δέν σε καταλαβαίνω, μητέρα... Δέν μ' άγαπά, λοιπόν, πιά;
 —Σου όρκίζομαι ότι σε άγαπά περισσότερο από κάθε άλλη φορά...
 —Τότε;...
 —'Αν πέθαινε σήμερα, αν πέθαινε μετά δέκα χρόνια, τό όνομά σου θα ήταν η τελευταία λέξις που θα έπρόφεραν τά χείλη της...
 —Λοιπόν;
 —Σου τό λέγω αυτά, για να σου άποδείξω ότι είναι άνίκανος να σε προδώσῃ.
 —Γιατί την υπερασπίζεσαι τόσο; ψιθύρισε ο νέος, τοῦ όποιου η όργη είχε πέσει πιά...
 —Γιατί είναι άξια να την ληπθῇ κανείς. 'Αλλ' επί τέλους, αν, δυστυχισμένο μου παιδί, είναι άναγκασιμένη, συνηθεία όρισμένων περιστάσεων, τις όποιες δέν μπορεί να φανερώσει κανένα, ούτε σε μένα ακόμη... να θεωρηθῇ ότι ο γάμος σου μαζί της καθίστατο άδύνατος;...
 Ο 'Αδριανός κύτταξε την 'Ινές με περιπάτηση πῶς έκπληξη.
 —Μοῦ τό είπες και πρωτύτερα αυτό, μητέρα, και όμολογῶ μ' όλες τις εξηγήσεις σου, ότι δέν κατάλαβα ακόμη τό γιατί...
 —Δέν... τό ξέρω ούτε κι' εγώ!
 —Τότε δέν μου μένει παρά να πεθάνω!...
 —'Αδριανέ, δυστυχισμένο μου παιδί...
 Ο 'Αδριανός, όμως, τινάχθηκε εσφικκά και με ύφος έξαλλο φώναξε:
 —'Οχι! 'Οχι! Αυτό δέν μπορεί να γίνει!... 'Αποῦ εκείνη με άγαπά, κανείς δέν μπορεί να την έμποδισῃ να γίνει γυναίκα μου. 'Εσύ βέβαια δέν είσαι τό έμπόδιο! 'Αδύνατον. Μήπως είναι ο πατέρας μου; Τρέχω να τοῦ μιλήσω!...
 —Μην πᾶς! φώναξε η 'Ινές, παινώντας τὸν 'Αδριανό από το μπράτσο του. Δέν είναι εκείνος. Δέν ξέρει τίποτε!...
 —'Αλλά τότε είσαι εσύ!
 —'Ε, λοιπόν, ναί!...
 Τό είπε αυτό με τό θάρρος που δίνει στον άνθρωπο η άπελπισία, αλλά κατόπιν χαμήλωσε άμέσως τό κεφάλι, περιμένοντας την κατάρα του νέου.
 Ο 'Αδριανός, όμως, την κύτταξε με μια έκφραση βιαστικῶς πόνου στα μάτια, της σήκωσε τό κεφάλι και άνακαλιζόντάς την:
 —'Εσύ, λοιπόν, υπήκοά μου; 'Εσύ θέλεις την κατάσταση μου; Δέν είναι αλήθεια! Δέν σε πιστεύω!... Κάτι άλλο θα συμβαίη...
 Η 'Ινές έκλεισε τά μάτια, άδυνατώντας να άντικρύσῃ τό βλέμμα του νέου.
 —'Ω! μου άνοιξε, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις σου, πῶς δέν δ' άδικία ναί είναι σ' αὐτή με νηπιό κατόν κεφαλα σ' αὐτή την στιγμή; Η Λευκή δέν μ' άγαπά πια! Και πῶς πῶς μόνη της, νῆ παραδῶθῃ σ' εκείνον ποῦ...
 —Και δέν μου λές, νέα μου, πόσο πληρώνεις για να κάθσαι σ' αυτό τό σπίτι; Θέλω κι' εγώ να νοικιάσω ένα τέτοιο...
 (Συνέχεια στο επόμενον)

ΜΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

του 'Ινδού φακίρη

«Ένα διήγημα περιπετειῶν

ΜΟΛΙΣ η τροπήλη χτύπησε το πλοίο μας— άρχισε να διηγείται ο Κρισπέν που ήταν τότε δευτερός πλοίαρχος της «Σνεγάλης» —φρόντισα άμέσως να μεταφερθῶν στις βάρες σωτηρίας όλοι οι επιβάτες και τό πλήρωμα. 'Εγώ έμεινα τελευταίος στο πλοίο, μαζί με δύο θερμαστές κι' έναν έπιβάτη, έναν παράξενο 'Ινδό φακίρη, που δέν είχε κατορθώσει να βρῆ μια θέση στις φαλινίδες. 'Ολοι μαζί κατασκευάσαμε βιαστικά και ύπουλως, μια σκεδιά, την ρίξαμε στη θάλασσα κι' απομακρυνθήκαμε όσο μπορούσαμε πιο γρήγορα από τό άτυχο πλοίο μας. 'Επειτα από λίγο, η «Σνεγάλη» εξαφανίζταν στο θυό του 'Ωκεανού.
 Θέλοντας ν' αποφύγωμε τό τρομερό μαρτύριο της δίψας, που συχνά φέρνει στους ναυαγούς την τρέλλα, είχα φροντίσει να έφοδιάσω τη σκεδιά με άριστές μοστίλλιες διάφορα ποτά. Σε λίγο όμως, όταν σκέφθηκα να κάμω διανομή τροφίμων, άνακάλυφα με φρίκη πῶς μέσα στη σύγχυση και τῆ βία να εγκαταλείψωμε τό πλοίο μας, δέν πείραμα μαζί μας καθόλου τρόφιμα. Η τραγική αυτή παράλειψη μάς βύθισε σε βαθειά άπόγνωση.

Κείνος φακίρης δέν έδειχνε κανένα ένδιαφέρον και απάντησε με ύφος θλιβερό στον Κελθέν, πῶς αυτός ήταν καταδικασμένος να πεθάνῃ της πείνας, γιατί ήταν άσπληστη χροστοφάγος και δέν υπήρχε καμμία πιθανότητα να φωτῶσουν λαχανικά πάνω στη σκεδιά μας; ένῶ εμείς οι άλλοι αντίθετως είμαστε τυχερότεροι γιατί στο τέλος, θα βρίσκαμε άρκετό κρέας να χορτάσουμε την πείνά μας.
 Ο δυστυχισμένος Κελθέν, νομίζοντας πῶς τὸν κοροϊδεύει, θύμωσε τόσο πολύ

ναμῆ της μαγείας του, κάτι άλλο: Κάποια άμελέττα, κανένα κρομμυδάκι, ώστε να παρασκευάσωμε σιγάσῃ, καμμία κόττα, ἢ κάποια χήνα, κάτι τέλος πάντων διαφορετικό.
 Ο 'Ινδός μυστηριώδης μάγος που στο άναμεταξύ είχε μεταβληθῆ σε σωστό φάντασμα γιατί ούτε έτρωγε ούτε έπινε, άρνιόταν να έπιχειρήσῃ να μάς προμηθεύσῃ εκείνα που τοῦ ζητήσαμε και μόνο άφου τὸν άπειλήσαμε δεχτήκαμε να προσπαθήσῃ να μάς ικανοποιήσῃ.
 Γονάτισε λοιπόν μπροστά μας, έσκυψε τό κεφάλι του πρός τά κάτω, έτσι που τό μέτωπό του άγγίξει πάνω στα ξύλα της σκεδιάς, τοποθέτησε τό μπερδεάκι του Κελθέν πάνω στο τεράστιο τουρμπάνι του κι' άρχισε να σφυρίζει τραγουδιστά.
 Αυτό που συνέβῃ ήταν ο Κελθέν άναστήκωσε τό σκουφάκι του, ήταν τόσο τρομερό κι' άναπάντεχο, και ο δυστυχισμένος Κελθέν τόσο τρομάζει, ώστε παραλίγο να πέσῃ στη θάλασσα. 'Ενας τεράστιος και φοβερός βόας θροσκόταν κάτω από τό μπερδεάκι; άνοιγοντας άπειλητικά τά άπαίσια σαγόνια του με διάθεση να μάς καταβροχθίσῃ όλους. Ο φόβος ήταν άπεριγραπτός. 'Ευτυχώς μάς έσωσε, ο ψύχραιμος 'Ινδός. Χωρίς να χάσει καιρό, άρχισε γλήγορα-γλήγορα τις μυστηριώδεις χειρονομίες του πάνω από τό μπερδεάκι και μέσως ξεπερῶθηκε μέσα απ' αυτό ένα κουνελάκι. 'Ενώ το φοβερό φίδι που μάς είχε τόσο τρομάξει καταβροχθίσει λαίμαργα τό δυστυχισμένο ζῶο, εμείς καταβροθίσαμε να απαλλαγούμε από την επικίνδυνη παρουσία του πετώντας το στη θάλασσα, να να χητισμένη τροφή στους καρχαρίες.
 Όταν έπειτα από μερικές μέρες τό γραβηγικό πλοίο «Φοινιζῶν» μάς περιμάζεψε από τη σκεδιά, και ο μάγος του μάς προσκόμισε ένα θαυμάσιο σιγάσῃ από... λαγό, εμείς πετόσαμε τά πιάνια στη θάλασσα. Οι επιβάται του «Φοινιζῶν» νόμισαν πῶς θα είχαμε πάθει πνιγμόσῃ από την πείνα, και δέν θέλησαν ποτέ να πιστέψουν στα θαύματα του 'Ινδού.
 Όσον άφορᾷ τὸν 'Ινδό— συνέχισε ο Κρισπέν—μπορείτε να τὸν συναντήσετε στο σπίτι μου. 'Είνε ο παραξένος ύπηρέτης μου, που άγαπά σήμερα περισσότερο τό νέο του αυτό έπάγγελμα από τό παλιό του έργο τοῦ γόητος τῶν φιδιών. Κι' αν θέλετε και την εξήγηση τῶν θαυμάτων του, ιδού την: τά κουνελάκια που μάς προμήθευσε ένα ένα τά είχε κομμμένα μέσα στο μπουγαλάκι του για να τρέφῃ τὸν βόα του, που τὸν είχε έπίσης κομμμένο μέσα στο τεράστιο τουρμπάνι της κεφαλής του, όπως κάνουν όλοι οι 'Ινδοί γόητες τῶν φιδιών.

Καθισμένος ακίνητος και αδιάφορος ο φακίρης έμοιαζε με άγαλμα...

Την τρίτη ήμερα το μαρτύριο της πείνας μάς είχε φέρει σε άπόγνωση. Τά σωματρία μας είχαν έπαναστατήσει και μάταια προσπαθούσαμε, σφίγγοντας τους ζώσπῆρες μας, να κατευνάσουμε την έξέγερσή των. 'Ωρισμένως θα πεθαίναμε από έλλειψη τροφῆς, μέσα στην έρημη άπεραντωσύνη του ωκεανού που άπλωνόταν όλόγυρά μας.
 Τὸν τρίτη ήμερα το μαρτύριο της πείνας μάς είχε φέρει σε άπόγνωση. Τά σωματρία μας είχαν έπαναστατήσει και μάταια προσπαθούσαμε, σφίγγοντας τους ζώσπῆρες μας, να κατευνάσουμε την έξέγερσή των. 'Ωρισμένως θα πεθαίναμε από έλλειψη τροφῆς, μέσα στην έρημη άπεραντωσύνη του ωκεανού που άπλωνόταν όλόγυρά μας.

Καθισμένος ακίνητος και αδιάφορος ο φακίρης έμοιαζε με άγαλμα...
 άκούοντας την απάντηση αυτή, ώστε έτοιμαζόταν να τὸν ρίξῃ στη θάλασσα. 'Εκείνη άκριβῶς τη στιγμή συνέβῃ κάτι άναπάντεχο. Ο 'Ινδός χωρίς να δώσει τὸν καιρό στον Κελθέν να κινηθῆ, έπλωσε τό χέρι του, πήρε πάνω από τό κεφάλι τοῦ θερμαστοῦ τό βρωμικό ναυτικό μπερδεάκι του, γονάτισε, έκλεισε τά μάτια του, τοποθέτησε τό ακουφάκι του Κελθέν πάνω στο μπουγαλάκι του και μουρμουρίζοντας κάτι ακατάληπτα και μυστηριώδη λόγια, άρχισε να κἀνη μετανοίες. 'Επειτα από λίγα λεπτά, κι' ένῶ τὸν κυττάζαμε άποσβολωμένοι, τὸν είδαμε να κἀνη τό χέρι του μέσα στο μπερδεάκι και να τό ύψωνῃ κατόπιν μπροστά στα κατάληπτα μάτια μας κρατώντας από τά αυτιά ένα ολοζώντανο τετραπάχο κουνελάκι.
 Όταν συνήλασε από την έκπληξή μας, τό κουνελάκι σιγοφηνόταν σε μια γωνιά της σκεδιάς, ένῶ ἡ καρδιά μας ήταν άσυγκράτητη.

Ὅστος ο 'Ινδός φακίρης έμεινε άτάραχος, αδιάφορος, και παρακολουθούσε άσυγκινητός τό άβάσταχτο μαρτύριόμας σαν άνθρωπος χροστοσμένος. 'Ακίνητος μ' ένα τεράστιο λευκό τουρμπάνι πάνω στο κεφάλι του, έμοιαζε σαν χαλκοπράσινο άγαλμα που συμβόλιζε την αδιαφορία και την περιπόνηση.
 Τό γεγονός αυτό, έκαμε εμάς τοῦς άλλους να υποπτευθούμε πῶς ο κατεργάτης εκείνος 'Ινδός, είχε κρύψει διάφορα τρόφιμα μέσα στις άποκείνες του, και τά καταβροθίσει κρυφά την νύχτα, ένῶ εμείς κοιμόμασταν μακαρίως όνειρομυθῶν πολυτελή λουκουλλεϊα γεύματα.
 Στο τέλος ο Κελθέν, ο ένας από τοῦς θερμαστές, άπεφάσισε να λύσῃ τό μυστήριο. Πλησίασε λοιπόν τὸν μυστηριώδη 'Ινδό, κάθισε πλάι του και προσπάθησε με παραπειστικά λόγια να τοῦ άποσπάσῃ τό μυστικό του. 'Αρχισε λοιπόν να τὸν ρωτᾷ αν θα έπιθώμοσε έπειτα από τῶσες μέρες νηστείας μια μερίδα καλουμαγευμένο ψῆτο άρνάκι με γαργαλιστικά μυρωδικά. Ο παραξένος όμως έ-

Η ιστορία αυτή, όπως κι' ελα τα άλλα πράγματα στον κόσμο, δέν κρέτησε πολύ. 'Επειτα από τρις ήμέρες, κομρασμένοι να τρώμε σκέτα κουνελάκια πρωί-μσημέρι και βόδο, άπέσαμε από τό φακίρη να μάς προμηθεύσῃ, με την δὲ

Η ιστορία αυτή, όπως κι' ελα τα άλλα πράγματα στον κόσμο, δέν κρέτησε πολύ. 'Επειτα από τρις ήμέρες, κομρασμένοι να τρώμε σκέτα κουνελάκια πρωί-μσημέρι και βόδο, άπέσαμε από τό φακίρη να μάς προμηθεύσῃ, με την δὲ

"ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΕΙΣΘΕ ΕΥΤΥΧΙΟΜΕΝΕΣ

Ο δεκάλογος μιάς Γαλλίδος λογοτέχνιδος

Ένα τελευταίο παριζιάνικο περιοδικό διάβασα μερικές συμβουλές της εκλεκτής Γαλλίδος λογοτέχνιδος Μαρσέλ Ωκλαίρ. Είναι τόσο ωραίες αλλά και τόσο ρεαλιστικές, ώστε δεν μπόρεσα να αντισταθώ στον πειρασμό να σας τις μεταφέρω εδώ. Αποτελούν άλλωστε την πιο ενδιαφέρουσα «Κουβεντούλα» ή όποια αφορμή έλες σας. Είναι τρόπος να ένας δεκάλογος της ερωτικής και συζυγικής ευτυχίας της γυναίκας.

Λοιπόν, η Μαρσέλ Ωκλαίρ αποφαινεται:

Να είσθε πάντοτε άκριθής στά ραντεβού σας. Όσο πιο πολύ άργοπορείτε, τόσο περισσότερο καιρό έχει εκείνος στην διάθεσή του για να ανακαλύψει τα ελαττώματά σας...

"Αν δεν θέλετε να κάμνετε έχθρο σας έναν άνδρα που σας κάνει κόρτε και τον οποίο σεις δεν συμπαθείτε, αφήστε τον άμέσως να καταλάβει ότι δεν τον θέλετε. Μην του αφήνετε τον καιρό να γελοιοποιηθεί. Αυτό δεν θα σας το συγχωρήσει ποτέ.

Εάν είσθε ζηλιάρια, παντρευθείτε έναν φιλόδοξο: η άπασχόλησής του στις φιλοδοξίες του, το πάθος του να αναδειχθεί θα είναι η καλύτερα εξασφάλισή της συζυγικής σας ευτυχίας. Δεν θάχη τον καιρό να κυττάξει άλλη γυναίκα.

Όταν είσθε άραβωνιασμένη, είσθε καταγοητευμένη με τα προτερήματα του αγαπημένου σας. Προσέξτε όμως, όταν θα παντρευθείτε, να αλλάξετε τακτική. Τα ελαττώματά του θάναί εκείνα που θα πρέπει παντρεμένη ν' αγαπάτε.

Μια γυναίκα που αληθινά αγαπά, υφίσταται πάντοτε την επίδραση του αγαπημένου της. Όταν εκλέγωμεν τον σύζυγό μας, εκλέγωμεν συχνά χωρίς να το καταλάβουμε, έναν νέον τρόπο ζωής, ένα νέον χαρακτήρα.

Μην παντρευθείτε έναν έξυπνο άνδρα που μιλάει όλο για τον εαυτό του, παρά μόνον αν θεωρήσετε τον εαυτό σας ικανό να τον θαυμάσετε αιώνια.

Παντρευθείτε όμως, άμέσως και ασυζητητί τον έξυπνο εκείνον άνδρα που ξέρει να σας μιλήσει για σας: είναι μια πραγματική ευκαιρία.

Δυσπιστείτε προς τον άνδρα που τον βλαπίζει ή ιδιοσυγκρασία σας, που φαντάζεται τον εαυτό του άβυσσο να σας κάμνει ευτυχισμένη. "Αν τον παντρευθείτε θα καταλήξει στο να πεί-

Τὸ ΚΑΡΥΝΕ

τὰ ἀσημικά σας

Κάθε νοικοκυρά υπερφανεύεται και δικαίως για τὰ ἀσημικά της και τούς δίδει ιδιαίτερα προσοχή. Πολλές όμως δεν ξέρουν νὰ τὰ μεταχειρισθούν.

Μην τρίβετε ποτέ τὰ κουταλοπήρουνά σας, ἔστω και τὰ κοινά, με βίμ γιατι τὰ καταστρέφετε. Βουτήξτε τα ἄπλωσ σε θραστό νερό και σαπούνι και ἄφου τὰ σκουπίσετε καλά τρίψτε τα μ' ἕνα μάλλινο πανί.

Εάν τὰ ἀσημικά σας ἔχουν μαυρίσει πολύ καθαρίστε τα με οἰνόπνευμα και ἄσπρο τῶν παπουτσιῶν ἢ ἄκόμα καλύτερα με γλιαρό νερό εἰς τὸ ὅποιον ἔχετε προηγουμένως θράσει πατάτες.

Ἀσημώσατε μόνες σας τὰ ἀσημικά σας. Ἐτοιμάσατε μόνες σας τὸ ἀκόλουθον μίγμα: 5 γραμ. νιτρικό ἀσῆμι, 20 γραμ. χοντρό ἀλάτι—12 γραμ. ταρτρικό ἔξυ.

Λυώσατε τα και ἀνακατέψτε τα καλά. Προσθέσατε λίγο νερό για νὰ γίνουν, μίγμα. Βάλετε τὸ μίγμα αὐτὸ σ' ἕνα κουτί προφυλαγμένο ἀπὸ τὸν ἀέρα. Τρίψτε τὸ ἀσημένιο ἀντικείμενο μ' αὐτὸ και ἀφίσατε τὸ μίγμα να στεγνώσει καλά. Τότε ξεπλύνετε τὸ με κρύο νερό. Στεγνώσατε και τρίψτε καλά μ' ἕνα μάλλινο πανί. Μπορείτε ἂν θέλετε νὰ τὰ στεγνώσατε με παιονίδε

ση τὸν εαυτό του ὅτι εἶχε δίκιο στους δισταγμούς του και τούς φόβους του...

Στους ἐρωτικούς καυγάδες σας, ἀποφεύγετε νὰ ἀποδείξετε ὅτι σεις ἔχετε δίκιο. Είναι επικίνδυνο. Καλύτερα ν' ἀλλάξετε τόνο. Ἐπιτυγχάνει στις περιπτώσεις αὐτές κανείς ευκολότερα τὴν ἀναγνώριση τοῦ δικαίου του με τὴν σιωπὴ παρά με τὰ λόγια.

Ὁ ἔρωσ δεν ἐπιβάλλεται οὔτε με τὰ λόγια, οὔτε με τίποτε ἄλλο. Παίρνει τὸ δίκιο του μόνος του.

Κλαίτε κρυφά γιατί διατάζει νὰ σᾶς πῆ ὅτι ὁ ἔρωσ του για σᾶς θὰ εἶναι αἰώνιος; Και όμως, δεν ἔχετε δίκιο. Ὁ πιο σταθερός στην ἀγάπη του ἄνδρας, εἶναι εκείνος που δεν πιστεύει στην αἰωνιότητα τοῦ ἔρωτος.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ
Και διὰ τὴν ἀντιγραφήν:
ΛΟΡΑ

Τρεις ὠραίες μπλούζες

Κάποτε σᾶς εἶχα γράψει ότι, οι φοβερές και οἱ πλούζες εἶναι πολύ πρακτικές διότι ἐπιτρέπουν περισσότερες διαφορετικές ἐμφανίσεις με λίγα ἔξοδα.

Σᾶς δίδωμε σήμερα τρία χαρακτηριστικά μοντέλα.

1) Ἡ μπλούζα αὐτὴ εἶναι ἀπὸ μάλλινο τζέρεσὺ και σχηματίζει ζακεττάκι. Ἡ ζώνη ἀρκετὰ φαρδιά ἀπὸ τὸ ἴδιο υφασμα ραμμένη σε χονδρὸ γρό-γκρέν τελειώνει με μιά μπουκλα πίσω. Μιά ἑσάρπα χρωματιστὴ γύρω στὸ λαιμὸ σε κτυπητὰ γούματα τῆς δίδει ζωή, και

χρῶμα. Πολὺ κατάλληλη για τὸ γραφείο σας, για σπόρ, γενικῶς για καθημερινὴ χρήση.

2) Τὸ δεύτερο μοντέλο εἶναι ἀμπιγιέ. Γίνεται ἀπὸ βελούδο ἢ σατέν σε ἔλους τὸς χρωματισμούς με γιακά και κουμπιά σε ἄλλη ἀπόχρωση. Στὸ πρωτότυπο τὸ υφασμα εἶναι ἀπὸ μαῦρο βελούδο, ὁ γιακάς και τὰ κουμπιά ἀπὸ ἄσπρο σατέν.

3) Ἡ τρίτη εἶναι ἀπὸ μουσλίν ντε λαίν σικλαμέν, στολίζεται με βελονιές ἀπὸ φλὸς σ' ἕναν τόνο σκουρότερο.

Ραγγοῦ

Παίρνουμε μιά σπάλα ἄρνιοσ, τὴν ξεκοκκαλίζουμε και τὴν κομματίζουμε με τὴν ἀνάλογη ντομάτα. Μετά, τὰ σκεπάζουμε με τόσο νερό ὥστε νὰ καλύπτει μόλις τὸ κρέας. Ὅταν τὸ κρέας μισοβράση, τὸ βάζουμε σε ἄλλη κατσαρόλα. Τηγανίζουμε 300 δράμια κρεμμυδάκια μικρὰ και 300 δράμια πατάτες και τὰ βάζουμε κοντὰ στὸ κρέας ἀφου εἴξουμε τὸ ἀνάλογο ἀλάτι και πιπέρι. Τὰ ἀφίνομε νὰ βράσουν σκεπάζοντάς τα μ' ἕνα πιάτο. Ἐάν ὅταν βράση, τὸ φαγητὸ ἔχη ἀκόμη πολὺ σάλτσα τὴν βγάξουμε, τὴν δένουμε και μετὰ τὴν περιγίνουμε στὸ φαγητὸ πρὶν τὸ σερβίρουμε στὴν πιατέλα.

Πατατοκεφτέδες

Βράζουμε μισὴ ὀκτὰ πατάτες ἀκαθάριστες διὰ νὰ μὴ πιούν νερό κι' ἀφου βράσουν τις καθαρίζουμε, τις λιώνουμε και τις κάνουμε πῦρε. Ρίχνουμε τὸν πῦρε σε μιά λεκάνη, προσθέτουμε ἀλάτι, πιπέρι, 2 αὐγά 1—2 κουταλιές ἀλευρι, 4 κουταλιές τυρὶ τριμμένο και μοσχοκάρυδο ἂν σᾶς ἀρέσει. Βάζουμε τὸ δούτυρο ἢ τὸ λάδι νὰ κάψη στὴν φωτιά και ἐν τῷ μεταξύ πλάθουμε τὸς κεφτέδες ὅπως αὐτοὺς τοῦ κρέατος ἀλλὰ περισσότερο πλακωτούς, ἀλευρώνοντας πρώτα τις παλάμες μας για νὰ μὴ κολλοῦν και τὸς τηγανίζουμε ἔως ὅτου ροδίσουν. Φροντίζουμε νὰ μὴ τὸς τρυπήσωμε με τὸ πηροῦνι καθώς τὸς γυρίζουμε.

Μπατόν σαλέ

(μισοκότα για τσάι)

Δόσις—100 δρ. ἀλευρι, 40 δρ. βούτυρο, 1 αὐγὸ, 1 κουταλάκι ἀλάτι και 25 δρ. γάλα. Βάζετε μέσα σ' ἀλευρι τὸ βούτυρο, τὸ αὐγὸ, τὸ ἀλάτι, τὸ γάλα και τὰ ζυμώνετε καλά. Μετά, τὰ σχηματίζετε σε μπαστουνάκια, τὰ ἀλείφετε με κροκὸ τοῦ αὐγοῦ και τὰ βάζετε στὸ σουρω.

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ περιποίηση τοῦ προσώπου

4ον

τὰ προηγουμένα τρία ἄρθρα μου σᾶς ἔγραψα λεπτομερῶς για τὴν εἰδικὴ περιποίησή τοῦ προσώπου σας, και ὅτι πρέπει πάντοτε για νὰ ἔχη καλὰ ἀποτελέσματα, νὰ εἶναι ἡ περιποίησις αὐτὴ ἀνάλογος με τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Μιλῶσαμε για τὴν περιποίησή τοῦ προσώπου και ἐκείνων που ἔχουν ἕψα ἐπιδερμίδα, και ἐκείνων που ἔχουν λιπαρά.

Σήμερα θὰ σᾶς γράψω για τὴν περιποίηση που πρέπει νὰ κάνετε ὅσοι ἔχετε μέτρια (νομάλι) ἐπιδερμίδα δηλ. οὔτε

τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κομψὴ σιλ υέττ

Νὰ εἶναι μοντέλο που λεπταίνει πολύ. Ὅταν θὰ τὸ φορῆτε θὰ σᾶς θαυμάζουν για τὴν κομψὴ σας σιλουέττα.

Κόβεται στὸ ἴσιο τοῦ ὑφάσματος και κλωσάει στὸ κάτω μέρος. Οἱ ραφές γαννίρονται με λουρίδες ἀπὸ κρέπ σατέν στὴν ἴδια ἀπόχρωση με τὸ φόρεμα.

Ρετάλια

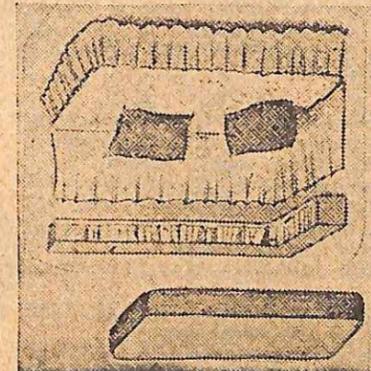
Πόσα ὠραία πράγματα γίνονται με κοινὰ ρετάλια. Με μισὴ πῆχυ κρετὸν κάνετε αὐτὴν τὴν ὠραία θήκη για τὸ πλέξιμό σας, και με λιγώτερο ἄκόμα βελούδο ἢ μάλλινο υφασμα τὴν ὠραία κραβάτα αὐτὴ που θὰ σᾶς κρατῆ τὸ λαιμὸ και τὸ στήθος προφυλαγμένο.

Μιά εὐχάριση γων ἄ

Τὰ πολυτελέστερα σπῆτια δεν εἶναι και τὰ συμπαθέστερα. Ὅταν ἡ γυναίκα ἔχη γούστο και ἐφευρετικότητα μπορεῖ νὰ δημιουργήσει ἕνα εὐχάριστο περιβάλλον με ελάχιστα ἔξοδα. Σᾶς δίδω ἕνα μοντέλο.

Ἐν ἔχετε ἕνα μπασίλο μοντέρνο ἀπὸ ἱκεῖνα τὰ γαμηλά και πλακωτὰ κατασκευάσατε ἕνα μεγάλο μαξιλάρι ὅπως ἔλεπετε στὴν εἰκόνα ἀκριβῶς, στὸ μέγε-

θος τοῦ μπασίλου. Νὰ ἔχη περίπου 5 πόντους ὕψος. Τὸ γεμίζετε με προνίδε και τὸ τοποθετῆτε ἐπάνω στὸ μπασίλο. Μπορείτε ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῆτε ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ντιβάνια μ' ἕνα στρώμα ἀπὸ πάνω. Ἀγοράσατε μερικά μέτρα κρετὸν και σκεπάσατε τὸ στρώμα ἢ τὸ μαξιλάρι μ' αὐτὸ. Βάλετε ἕνα βολάν ὀλοτρογύρα για νὰ σκεπάση τὰ πλάγια. Κομμάσατε και μιά μπάντα στὸν τοῖχο ἀπὸ τὸ ἴδιο υφασμα.

Ἐάν τοποθετήσατε και μιά ἐταξερῖτσα με ὀλίγα βιδάλια ἀπὸ πάνω ὅπως στὴν εἰκόνα κι' ἐπάνω στὴν ἐταξερῖτσα λίγα μπριπελό θὰ ἔχετε δημιουργήσει ἕνα περιβάλλον συγχρονισμένο και χαριτωμένο.

Τὰ μαξιλάρια νὰ εἶναι ἀπὸ μονόχρωμο υφασμα στὸς τόνους τοῦ ὑφάσματος.

Ὁραῖοι συνδυασμοὶ χρωμάτων

Γκρι μπλέ μαρέν και μπροντὸ ἢ ἂν προτιμάτε δέιζ, καφέ και βαθύ πράσινο.

ξηρά ούτε λιπαρά, αλλά φυσιολογική.

Η επίδερμς είναι μετρία, καθώς είπα με, όταν δεν παρουσιάζη κανένα από τα σημεία εκείνα που παρουσιάζει μία ξηρά επίδερμς...

Το πρωί πλύσιμο των μόν χειμώνων μ' ελάχιστα γλυκιά νερά, το δε καλοκαίρι με κρύο. Κατόπιν θα κάνετε χρήση του κλυντικού που χρησιμοποιείτε...

Μία καλή συνταγή μου, για όσες δέν έχετε στην διάθεσή σας ένα ειδικό για νοσηλά επίδερμς καλλυντικό γάλα...

- Stearate lact-see. t 12 gr. Eau distillée 425 » Solution de stiptine à 0 o/o 50 » Chloraséptite de soude 0,50 cen.

Όσους θέλετε να βάλετε πούδρα και μακιγιάζ, θα περνάτε πάλιν το πρόσωπό σας, ελαφρά μ' ένα θαμβάκι...

Θα χρησιμοποιήτε ακόμα δυο φορές την εβδομάδα σκέτο κτυπημένο αυγό. Την μόν μία φορά το άσπράδι, την δ' άλλην φορά τον κρόκο.

Όταν επάλειψετε μ' αυγό το πρόσωπό σας, πρέπει να μη αλείψετε το άνω και κάτω βλέφαρο, δηλ. τον γύρο των ματιών, καθώς και το άνω χείλος...

Μ' αυτήν την τακτική υγιεινή και κοσμητική περιποίηση θα διατηρήσετε επί μακρόν ανθηράν και αμετάβλητον την επίδερμίδα σας.

Αλλά σάς συνιστώ και πάλιν, προτού ακολουθήσετε την κατάλληλη για την ποιότητα της επίδερμίδος σας κούρα, να καθορίσετε την άριστη κατάσταση της (λιπαρά, ξηρά ή μέτρια) σύμφωνα με...

Δεσποτολόγος Ιατρός ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Σόλωνος 40

Τόν Έχασε για δεύτερη φορά

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

αυτή που φαινόταν άπελπισμένη για την απώλεια της τσάντας της, τη στιγμή που ξανασμίγαν ύστερ' από ένός έτους χωρισμό και δάκρυα...

—Ναί, είπε η Ζεραλντίν με ακόμα μεγαλύτερον έκνευρισμό, θα ξαναπάω στον κινηματογράφο. Νά με περιμένετε εδώ.

Το ταξί ξεκίνησε. Οι άλλοι το παρηκολούθησαν με τό βλέμμα, έμβρόντητοι.

—Είμαι έκνευρισμένη. Δεν πρέπει να ξαφνιαζόμαστε, είπε η Ειρήνη στον Άλεξ.

Και η μικρή συντροφιά μπήκε στο μικρό ρεστωράν.

Στό κινηματοθέατρο, η σάλλα ήταν γεμάτη ασφυκτικά. Χρειάσθηκε να ένοχληθούν πολλοί θεαταί.

Πολλοί άρχισαν να γκρινιάζουν, να διαμαρτυρώνται. Σιωπηρή στο πάτωμα, η ταξιθέτρια έψαχνε με τό ηλεκτρικό της φαναράκι.

—Αυτή είναι, κυρία, η τσάντα σας;

—Ναί, είπε η Ζεραλντίν, με έναν στεναγμό άνακουφίσως.

Πράγματι, η τσάντα είχε γλυστρήσει από τό χέρι της, την ώρα που είχε σηκωθεί απότομα, έκνευρισμένη από τό ζουρνάλ της Πράγας.

Μόλις την πήρε, η Ζεραλντίν, έδωκε στην ταξιθέτρια ένα χαρτονόμισμα κι' επέστρεψε στο ταξί, που την περίμενε στην έξοδο.

—Θά ξαναπάμε εκεί, είπε στον σωφέρ.

—Μά, δέν θυμάμαι ακριβώς την διεύθυνση, είπε ο σωφέρ με άμχη.

—Θά την θυμηθής, τον έβεβαίωσε η Ζεραλντίν.

Μία εσφιγκτική άγωνία της έλύγιζε τό γόνατα.

—Τό μόνο που ξέρω, είναι ότι πρέπει να πάμε στη συνοικία Τέρν, είπε ο σωφέρ.

Ένας μεγάλος τρόμος την είχε κυριεύσει. Σφιγγοντας την τσάντα επάνω της και με τό πρόσωπό κολημένο στο τζάμι, προσπαθούσε να δη, να ξεσκακωθεί από τό αλλότ.

Κάποια στιγμή, ο σωφέρ γύρισε και της είπε: —Φθάσαμε στο Τέρν. Τώρα πρέπει να βρούμε και τό ρεστωράν.

—Αρχισε να στρίβει δεξιά και άριστερά, έκανε τον γύρο όλου κλήρων τετραγώνων, αλλά τίποτε.

—Μήπως είναι αυτό εδώ; ρώτησε κάποια στιγμή και στοπάρισε. Για κυττάξτε και μόνη σας.

Η Ζεραλντίν κατέθηκε κι' έσπρωξε μία μούρη πόρτα. Κατάλαβε, όμως, άμέσως ότι δέν ήταν αυτό τό κέντρον που ζητούσε.

Ξαναγύρισε στο ταξί και είπε στον σωφέρ: —Νά με περιμένετε εδώ. Θά πάω μένοι τη γωνία να δω.

Και προχώρησε κατά μήκος του σκοτεινού πεζοδρομίου. Ο σωφέρ όμως, που σπύθωνε για τό λεφτά του, ξαναβγαλε μπρός της την άκολούθησε.

Πουθενά ρεστωράν. Με την καρδιά σφίγμένη, η Ζεραλντίν ξαναβγήκε στο ταξί.

—Δέν θάναί, φαίνεται, σ' αυτόν τον δρόμο. Άς πάμε πιο πέρα. Πρέπει να τό βρούμε άπωσδήποτε. Μας περιμένουν.

Και σωριάσθηκε στον καναπέ του αυτοκινήτου. Της φαινόταν πως είχε κοπεί στα δυό. Μία τρομερή άνηυχία την έβασάνιζε. Προσπάθησε να λογικευθί.

—Μά γιατί είμαι τόσο άνόητη; Θά τό βρούμε άπωσδήποτε.

Τό αυτοκίνητο πήρε τον ένα δρόμο, ύστερα τον άλλον. Τό μικρό, όμως, ρεστωράν όπου είχαν πάει ο Άλεξ με τους άλλους δέν βρισκόταν.

—Αρχισε να βρέχη. Τώρα, τό αυτοκίνητο πήγαινε στην τύχη, χωρίς καμμία άριστη κατεύθυνση. Και η ώρα περνούσε.

—Σταθήτε, είπε κάποια στιγμή η Ζεραλντίν, στον σωφέρ. Θά ψάξω μόνη μου.

Κατέθηκε, πλήρωσε τό ταξί κι' έ συνέχισε την έρευνά της. Άλλ' η βροχή και τό σκοτάδι την τσάκισαν. Προχώρησε, όμως, χωρίς να ξέρη που πήγαινε.

Έκείνο που ζητούσε τώρα να βοηθ, δέν ήταν πια ένα ρεστωράν, αλλά ο χαμένος έρωτάς της, που τον ξαναβρήκε. Άγνοούσε τό πάντα: Τό όνομα του δούμου, τό όνομα του ρεστωράν. Δεν είχε καμμία έλπίδα να τό βοηθ.

—Όστόσο, έκεί κάτω, ο Άλεξ την περίμενε. Η ώρα όμως, είχε προχωρήσει πολύ.

—Ενδεκα! Και τό μικρό ρεστωράν ακόμα να βρεθί. Ούτε άλλωστε ήταν δυνατόν να περιμένει ο Άλεξ ως αυτή την ώρα.

—Ότι δέν την έκλεψε κανείς. Τότε, άφανισμένη από την κούραση, η Ζεραλντίν, αποφάσισε να έπιστρέψι στο σπίτι της, όσον τό δυνατόν πιο γρήγορα.

—Αλλά, θά της τηλεφωνούσαν, άνησυχοι για την εξαφάνισή της...

Η Ειρήνη κι' ο Ζιλμπέρ είχαν άποχαιρητήσει από πολλήν ώρα τον Άλεξ: —Σ' αφήνουμε, φίλε μου, είπε ο Ζιλμπέρ. Η Ζεραλντίν όπου νάναι θά φθάση. Έχετε να πείτε τόσα πράγματα και δέν θέλουμε να σας ένοχλήσουμε με την παρουσία μας.

—Υπέφερε πολύ η καυμένη η Ζεραλντίν... Άλλά τέλος, ξαναβρεθήκοτε. Όρθούσθ, φίλε μου.

Μόλις βγήκαν έξω από τό μικρό ρεστωράν, η Ειρήνη είπε στον άντρα της: —Ξεχάσαμε να ζητήσουμε από τον Άλεξ την διεύθυνσή του.

—Μπα! είπε ο Ζιλμπέρ. Θά μας την δώση η Ζεραλντίν. Κι' έφυγαν ξένοιαστοι, αφήνοντας τον Άλεξ μόνον, να περιμένει.

Πέρασαν μιά, δυό, τρεις ώρες. Χτύπησε ένδεκα. Κι' η Ζεραλντίν ακόμα να έπιστοψί.

—Δέν θάσθη συλλικίσθηκε ο Άλεξ. Ένδεκα η ώρα! Τό χάσιμο της τσάντας ήταν μιά πόφαση, για να ξεφύγουν. Έπρεπε να τό καταλάβει. Δεν με συννώρησε. Υπέφερα τόσο πολύ, μου είπε όταν βναίνουμε από τό σινεμά... Όχι, δέν θάσθη. Πώς πιστεύατε ότι θ' άγονόταν, ύστερ' από τόσα που της έκανα;

Κι' ο Άλεξ βαρύν από τη μελαγχολία, σηκώθηκε κι' έφυγε από τό ρεστωράν.

Τό πρωί της άλλης μέρας έφευγε για τό μέτωπο.

ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

ΟΙ ΓΟΠΕΣ

Άφου με 3 γόπες φτιάνετε 1 τσιγάρο, με 9 γόπες θά φτιάσετε 3 τσιγάρα, και θά σάς μείνη και 1 γόπα. Από τό 3 αυτά τσιγάρα, όταν τά καπνίσετε, θά σάς μείνουν 3 γόπες, από τις όποιες θά φτιάσετε ακόμη 1 τσιγάρο. Έτσι, καπνίσατε 4 τσιγάρα, και σάς έχει μείνει 1 νέα γόπα, και 1 που περίσσεψε από τις 10, τό όλον 2 γόπες. Δ α ν ε ί ζ ε σ θ ε τό τε μιά γόπα από έναν φίλο σας, και με τις 2 δικές σας φτιάνετε ένα τσιγάρο, τό όποιον καπνίζετε. Είναι τό πέμπτον τσιγάρο! Άπ' αυτό σάς περισσεύει 1 γόπα, την όποια έπιστρέψετε στον φίλο σας για να έξοφλήσετε τό δάνειο. Έτσι, με 10 γόπες — και με λίγη έξοψη — έξοφλάτε — έκαπνίσατε 5 τσιγάρα!

ΤΟ ΚΑΥΣΟΕΥΛΟ

Τό κάθε ένα από τά τεμάχια θά έχη βάρος πέντε όκάδων, μείον τά μισά πριονίδια!

Η βασίλισσα του σκί

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

ότητα στον σύντροφο της Άρλέττας: —Δίνεις μάθημα στη δεσποινίδα; —Όχι, αυτή με διδάσκει, άήνητησε ο νέος σοβαρώτατα.

Οι τέσσαρες παγοδρόμοι έσκασαν στα γέλια. Ο άλλος, δέν γελοούσε καθόλου, τό πρόσωπό του, όμως, είχε πάρει ένα πειραχτικό ύφος, που κούρδιζε τρομερά την Άρλέττα.

—Έρχεσαι να πηδήσουμε μαζί και οι πέντε; πρότεινε ο ένας από τους τέσσαρες φίλους.

—Όπως θέλεις, άήνητησε ο σύντροφος της Άρλέττας. Καί αφήνοντάς την έμβρόντητον, ο άγνωστος νέος άπομακρύνθηκε με τους φίλους του.

Σάν να κατάλαβε η Άρλέττα ότι είχε πάθει κάποια μεγάλη γκάφα. Καί άποτεινομένη σ' έναν άλλον χιονοδρόμο, ρώτησε: —Για πέστε μου, σάς παρακαλώ... ποιος είναι εκείνος ο κύριος που κατεβαίνει στην πίστα μαζί με τους άλλους τέσσαρες;... Ναί... Αυτόν που είναι άριστερά, με την κίτρινη μπλούζα...

—Δέν τον έβρετε, δεσποινίς; Είναι ο Άλμπινύ, ο άσσος των άσσαν. Αυτός που τον λέμε βασιλέα του σκί. Ο βασιλεύς του σκί! Η Άρλέττα έβγαλε άμέσως τά σκί της, άποφασισμένη να φύγη.

Ο άγνωστος της, μόλις την άντελήθη, έπρεξε κοντά της. —Φεύγετε, της είπε. —Ναί, φτάνει όσο έγινε γελοία! Μου άξίζει αυτό τό μάθημα, έπρωίλισε η Άρλέττα. Άφήστε με να φύγω... Κι' έγώ που σάς έλεγα ότι δέν έχω τό ταίρι μου στο σκί!...

—Θά σάς κάνω έγώ να γίνετε άσυναγώνιστη, δεσποινίς, της είπε ο Άλμπινύ μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Δεν χρειάζεται γι' αυτό, παρά λίγη καλή θέληση και λιγώτερη δόσις ματαιοδοξίας. Θέλετε να γίνουμε φίλοι και σύντροφοι στο σκί;

—Ναί, είπε η Άρλέττα, τρισευτυχισμένη. Θ' άρχίσετε, όμως, από τώρα να μου δίνετε μαθήματα.

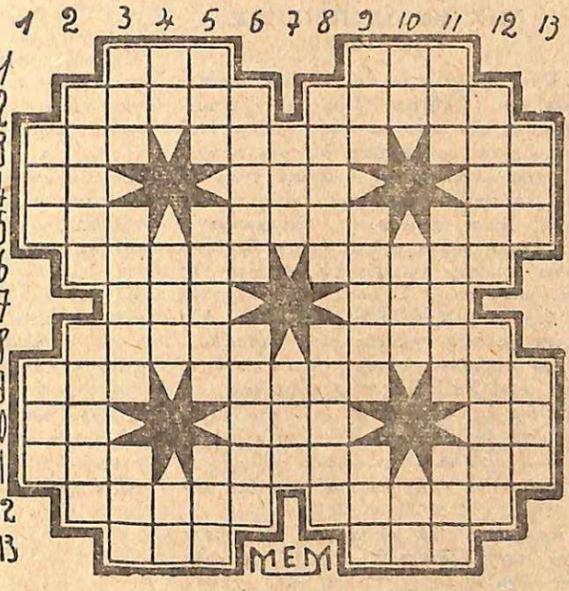
Έξη μήνες άρνώτερα, η Άρλέττα κέρδιζε δυό πολύτιμους τίτλους: της βασίλισσας του σκί και της συζύγου του άσσου της παγοδρομίας.

ΜΑΡΙΑ ΡΕΝ

Για να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

- 1) Θραύω (άρχ.)—Μυθική χώρα. 2) Ό,τι βλέπουμε—Άφωτισμένα. 3) Γυνή άθάνατος—Κλέπτρις—Τελικόν. 4) Αίτιολογικόν (άρχ.)—Μέτρον έπιφανείας. 5) Ναυτικόν κέλευσμα—Πολλά χρέματα—Προσοτική άντωνομία (σύν. πληθ.). 6) Η βάση της τροφής μας—Η κάτοικος νήσου του άρχιπελάγους. 7) Όσάν (δημ.)—Φυλή του Ισραήλ. 8) Γεωμετρικόν σχήμα—Φυτόν. 9) Άντιθετικόν—Νηστήσιμον θαλασσινόν—Σκώρος. 10) Υποθετικόν—Νήσος των Δωδεκανήσων—Νότα. 11) Γενεά (δημ.)—Ιταλός μουσουργός—Άγγλος φιλόσοφος. 12) Πλάνης—Κριτής του Σωτήριος. 13) Όσάν—Τροφή.

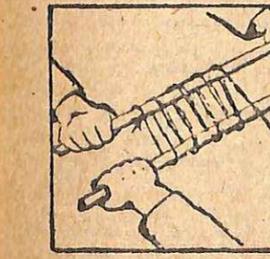

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Μικρόν ζών—Φωτιστικόν μέσον (άρχ.). 2) Όταν δέν υπάρχει εις τό τζάμι, στεκόμεθα όρθιοι—Όχι πλήρες. 3) Νήσος των Κυκλάδων—Ο πατήρ του Άάσωνος—Δηλητήριο. 4) Νότα—Η τάν η επί...—Άλλά (δημ.). 5) Άψητα—Άγγλος—Ό,τι και τό 4 καθέτως. 6) Ό κύων του Όδυσσεώς—Κομμός δένδρον (άρχ.). 7) Έκαστος—Έρωτηματικόν. 8) Νήσος των Κυκλάδων—Τίμο.

ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ (Τουρκολίμανο Πειραιώς)

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

Μπορείτε να κάμετε τον χειροδύναμο στους φίλους σας και να τα βάλετε με τέσσαρες κατά τον έξησ άπλουστατον τρόπον: Πάρτε 2 ράβδους στερεές και πο-

λύ λείες. Κατόπιν παρακαλέσατε τέσσαρες φίλους σας να τις πιάσουν ο καθένας με τό ένα χέρι. Άφήστε μεταξύ των δύο ράβδων, τοποθετημένων παραλλήλως, άπόσταση 20 έκατοστών. Δέστε, κατόπιν σε μιά από τούς ράβδους ένα σχοινί, τό όποιον γυρίζετε μετά 5 έως 6 φορές γύρω από τας δύο ράβδους. Άναγνίλατε ύστερα ότι θά προσενγίσετε τας δύο ράβδους, παρ' όλην την άν-

- λόγιον. 9) Κατοικίδιον—Ρωσικόν γυναικείον όνομα—Έρωμένη του Διός. 10) Κλωστή—Ιρλανδική νήσος—Όχι (ξεν.). 11) Εύγενές ζών (δημ.)—Ευφραίνει τας καρδίας—Στρατηγός του Μ. Ναπολέοντος. 12) Άναπνοή—Ό,τι είναι η Χαδάη. 13) Κατά—Κομψόν (ξεν.).

Αποστολεύς:

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ προηγούμενου φύλλου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ράκος. 2) Κόνιστον. 3) Άμαρτία. 4) Ίνα—μή—Υέ. 5) Σαίτα—Έαρ. 6) Όρος—Ρίγα. 7) Νήσος—Δόν. 8) Χώρος. 9) Μένος.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Ίσον. 2) Κανάρης. 3) Ρωμύρις. 4) Άνά—Τόχα. 5) Κέμα—Ίων. 6) Οίτη—Ρό. 7) Σόι—Ελάος. 8) Ναυαγός. 9) Ίεράν. ΜΟΝΟΚΟΝΑΥΙΑ Τό σκίτσο της λύσεως θά τό δημοσιεύσωμε στο προσεχές. ΗΛΙΚΙΕΣ Ό πατέρας είναι 45 έτών και ο γυιός 15.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ

Καθμένα ανθρώπια! Πόσο λίγο διαφέρετε απ' τ' ανδρείκελλα, πόσο άδικα βασανίζετε τ' αδύνατα κορμιά σας για να επιδειχθήτε, και πόσο άδικα αφήνετε να θγαίνη κάθε τόσο ένας στεναγμός απ' τὰ βάθη του είναι σας, του μικρού αυτού είναι, που και σεις τὰ ίδια δεν ξέρετε μέχρι πότε θά κρατήση.

Σήμερα σύ, ένα μικρότατο πρᾶγματάκι μέσα στ' άπεραντο σύμπαν, λογίζεσαι εύτυχης και ύψους πὸ μικρό σου ανάστημα, δὴθεν νὰ φτάσης στὸ ὕψος Ἐκείνου πὸ σ' έπλασε, γιατί κέρδισες λέει ένα λαχέρι, και τὴν ἄλλη μέρα μιὰ μηχανή—άπ' αὐτές πὸ μόνος σου κατεσκεύασες για νὰ κάνης πὸ ἀγωνιώδη τὴν ὑπαρξή σου—περνᾶ ἔπάνω σου, και σὲ διαλύει, ἐνῶ—τί κρίμα!...—χτές ἀκόμα τὰ κανόνιζες νὰ χτίσης μιὰ πολυκατοικία, μιὰ μυρμηκοφωλιὰ νὰ ποῦμε!

Και σὺ ὁ ἄλλος, κλαίς κι' ὀδύρεσαι και ὑποφέρεις και χτυπιέσαι γιατί ἐνοιώσες, σὰν ἄρχισες νὰ μπαίνης μέσ' στ' ἄλωνα τῆς ζωῆς, πὼς διαφέρετε απ' τοὺς ἄλλους και κυττᾶς ψηλά μήπως σὲ βοηθήση Κάποιος, τὴν ἴδια στιγμή πὸ χαμηλώνοντας τὰ πανηρά σου μάτια κάτι γυαλιστερό πάνω στὸ χῶμα, —αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεφύτρωσες και πὸ σὲ περιμένει πιστὰ σὲ καθε στιγμή—σὲ κάνει νὰ χάνης τὸ ταπεινὸ τὸ λογικὸ σου.

Γιατί κλαίτε, ἀνθρωπάκια, γιατί γελάτε;

ΗΛΕΚΤΡΑ Π.

(Ἀθήναι)

«VANITAS VANITATIS.....»

Και σὺ ὦ θεῖε θάνατε πάρε και μᾶς μαζί σου και τὴ γαλήνη δώσε μας πὸ τάραξε ἡ ζωῆ.
(Δ. γτέ Δίλ)

Φύλλα χινοπωριάτικα πὸ πέφτετ' ἕνα ἕνα χλωμά κιτρινασμένα στὸ χῶμα νεκρωμένα...

Σύννεφα διάφανα, λιγνά ψηλά ταξιδεμένα, μὲ τὸ βορρῆ διωγμένα μιᾶς ἄγριας χειμωνιάς,

Και σεις ἀστέρια πὸ ψηλά στέκεστε θουρκωμένα πὸ πάνω μου γεμμένα πὼς μοιάζετε μὲ μένα!

Ἔτσι κυλοῦν τὰ νεῖατα μου θανατικά θλιμμένα, χῶματα νεοκαμμένα προσμένουν μιᾶς γωνιάς

ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουσκολίμανο)

ΠΩΣ ἦΜΟΥΝ ΠΡΙΝ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΩ!

Πὼς ἦμουν πρὶν σὲ γνωρίσω, ἀγαπημένε μου! Ἀλήθεια! Πὼς ἦμουν! Χαμένη μέσα στὰ πὸ πυκνὰ σκοτάδια τοῦ πόνου... και τοῦ ἀγῶνα! Μάταια πάλευα—χρόνια ὀλόκληρα—νὰ βγῶ στὸ φῶς! Νὰ βρῶ τὸ δρόμο τῆς χαρᾶς και τῆς ἀλήθειας! Ἔτσι, κουρασμένη, ἀποκαμωμένη, μιὰ ἡραμὴ νύχτα τοῦ Νοέμβρη, δέχθηκα πάνω μου τὴν ἀνεκφραστὴ θαλπωρὴ τῆς παρουσίας σου. Σήκωσα μὲ λαχτὰ τὸ βλέμμα μου, ὦ! Και τότε εἶδα... Δύο μάτια γαλάζια, γεμάτα φῶς ἀνέσπερο... νὰ μὲ κυττᾶνε μὲ στοργή, μ' ἀγάπη! Θεέ μου! Ναί! Και πρὶν προφτάσω νὰ συνέλθω απ' αὐτὸ τ' ἀπροσδόκητο θαῦμα, ἐνοιώσα νὰ μ' ἀγκαλιάζουν μὲ προσοχή, μὲ δέος, για νὰ μ' ἀνυψώσουν ψηλά στὸς αἰθέρας. Για ν' ἀφίσω πιά τὸ μαῦρο μου σκοτάδι!

Καλέ μου! Τὰ μάτια μου θαμπώσαν στὴν ἀρχή! Πιστεύεις κανείς δύσκολα στίς μεγάλες εύτυχίες! Και τότε σήκωσα μ' εὐγνωμοσύνη ἀνεπίπτωτὰ τὰ μάτια μου νὰ δῶ ποῖς μὲ κρατοῦσε. ὦ! Κι' ἦσουσα Σὺ! Μὲ τὰ μεγάλα και πανώρητα σου φτερά! Μὲ τὸ γεμάτο θέληση βλέμμα σου! Θεέ μου! Κι' ἀρχίσαμε—τότε—ἀδιάκοπα νὰ πετᾶμε! Περνώντας ἀπὸ χῶρες κι' ἄγνωστους τόπους! Ἐπάνω ἀπὸ στερεῆς και θάλασσες! Κι' ἔτσι ταξιδεύοντας, φτάσαμε—κάποτε—σὲ μιὰ χῶρα μακρυνή! Σὲ ἕναν τόπο παραδείσιο! Ναί! κι' ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνουμε σ' αὐτὴ τὴ χῶρα τοῦ Θεοῦ! Νὰ κατεβαίνουμε μὲ τίς καρδιές πλημμυρισμένες ἀπὸ ἔκσταση! Και εύτυχία! Μαγεμένη! Συνεπαρμένη ἀπὸ τίς γύρω ὁμορφίες...

Σ' ἀφίσα νὰ μ' ὀδηγήσης μέσα ἀπὸ κήπους μὲ ζωτικά λουλούδια. Δίπλα ἀπὸ γαλήνιες λίμνες ἔπου κύκνοι ἀτάραχοι λούζουν τὰ πάλλευκα φτερά τους! Κάτω ἀπὸ πανύψηλα δένδρα πὸ πολύχρωμα παραδείσια πουλιά, τραγουδοῦσαν τὸ ἴδιο πάντα τραγοῦδι! Τὸ αἰῶνιο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης! Κι' ἔτσι προχωρώντας σιγά-σιγά φτάσαμε στὸ παντοτεινὸ μας καταφύγιο! Στὸ γρουσαφένιο παλάτι τῆς ἀγνῆς μας ἀγάπης!

Ἄ! Ὅλα ἐδῶ εἶναι δικὰ μας μούπες. «Εἶναι δυνατόν! Ὅνειρο εἶναι!» σκεπτόμουν.

Μὰ σὺ ἀγαπημένε μου! Σὰν νὰ κατάλαβες τὴ σκέψη μου, ἤθεες κοντά μου... Τὸ κεφάλι σου ἔγειρε στὸν ὄμο μου! Και τὰ ἐκφραστικά σου μάτια, μ' ἀγκάλιασαν ὀλόκληρη!

Ἄ! Ὅχι!—μούπες— δὲν εἶναι ὄνειρο.

Κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ζῶ σ' ἕνα ἔντονο παραλήρημα χαρᾶς! Ἀλήθεια! Κι' εἶμαι τόσο εύτυχημένη! Τόσο εύτυχημένη! Τίποτα δὲν μοῦ λείπει πιά ἀπ' τὴ ζωῆ! Τίποτα! Γιατί ἔχω ἑσένα! Κι' ἐσὺ εἶσαι τὸ πᾶν! Θεέ μου! Σ' εύχαριστῶ!

ΤΑΣΟΥΛΑ Κ. ΓΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΜΗ ΜΟΥ ΛΥΠΑΣΑΙ

Μὴ μὸυ λυπάσαι, μὴ μὸυ θλίβειςαι: γι' ἀγάπη πούταν δίχως τύχη γιὰτ' εἶναι ὠραῖο μόνο τ' ἄφταστο πούταν ρομάντζο, πόθος, στίχοι.

Μὴ μὸυ λυπάσαι, μὴ μὸυ θλίβειςαι: τ' ὄνειρο σ' ὄρα ὄνειρου τοῦ θρόλου παίρνει τὴν γητεία και τὸ μυστήριο τ' ἀπείρου.

Μὴ μὸυ λυπάσαι, μὴ μὸυ θλίβειςαι: στὴ φαντασία μας πλασμένοι χωρὶς τ' ἀληθινὸν τὸν ξεπεσὸ μείναμε πάντα ἐρωτευμένοι...

Μὴ μὸυ λυπάσαι, μὴ μὸυ θλίβειςαι γι' ἀγάπη π' ἄτυχη ἐστάθη καυμιά θεὰ δὲ ζῆ τ' ἀνθρώπινα πούνε ψεγάδια, πάθη, λάθη.

ΓΙΑΝ. ΜΑΡΚ

ΚΙ' ΟΤΑΝ ΘΑΡῆ ΤΟ ΣΟΥ ΡΟΥΠΟ

Κι' ὅταν θάρῃ τὸ σούρουπο, τοῦ χειμῶνα νὰ σούσω στὸ λευκὸ τὸ σπιτάκι μου, στὸ μικρὸ μου πρὶν παγῶση τὸ κούφιο μου, ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ σώματός σου πάλῃ τοὺς συντρόφους μου νὰ τοὺς δῶ θὰ θελήσω.

Τὸ τραπέζι πὸ ἔγραφα τοὺς πάλῃ τοὺς μου τοὺς στίχους, μιὰ γυναῖκα μαρμάρινη, δὺ ἀπὸ ψῆλ' ἀπιό ψηλά τὸ εἰκόνημα, δὺ μικρὰ φανταρχία και τὰ μύρια σκαλισμάτα πούχα γράφει στὸς τοίχους.

Ἐνα λεύκωμα πούγραφαν τοῦ χωριτοῦ μου οἱ νέοι, ἕνα ἄλμπουμ πὸ ἀχόρταγα θὰ διαδάζω τὴ Φωφῶ πὸ παντρεύτηκε, τὴ Λενιώ, ἕνα ἄννετα... κι' ἕνα πλοῖο πὸ τᾶχατες στὴ Μεσόγειο πλέσι...

Τὸ ρολοῖ πὸ μὲ ξύπναγε τίς αὐγῆς και τὸν καθρέφτη πὸ ἀντίχρυσα τὸν πάλῃ μου τὸ Θᾶνο ὅταν ἔτρεφα ὄνειρα για τὸ μέλλον μου χίλια και στερνὰ μὲς στὸ σούρουπο νὰ χαθῶ, νὰ πεθάνω...

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ

(Δράμα)

Μεταξύ μας

Δεῦξαν Μάνη, Κοκκινιάν. Ἐγκρίνεται τὸ «Στὴ γιορτὴ του» και θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του.—Κ. Στεργίου, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς τὸ πεζό σας ἔχει πολὺ κοινὸ θέμα, κι' ἐξ ἄλλου εἶνε πολὺ προχειρογραμμένο. Και τὸ κοινὸ θέμα πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ τὸ γράφετε μὲ τρόπο ὅσο μπορείτε πὸ πρωτότυπο.— Πύρρον Κατσούλην, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῆ τὸ «Ποῖά εἶσαι» συντομευμένο λίγο.— Χλωμόν, Πειραιᾶ. Τὰ θεματὰ σας δυστυχῶς εἶναι πολὺ κοινὰ. Ἀλλὰ και ἡ ἐκτέλεσις ἀτυχῆ. Τώρα πὸ ἐδημοσιεύσαμε κάτι δικό σας, πρέπει νὰ γίνετε ἀπαιτητικώτερος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας και νὰ προσπαθῆσετε νὰ ἐπιτύχετε διαρκῶς κάτι καλύτερο.

Ὅσο για τίς γελιογραφίες, και αὐτῶν ἡ ἐκτέλεσις δὲν εἶναι ἁότια.—Δ. Κοκκινιάν, Π. Βέμπον, Βαρθολομιοῦ. Διηγήματα δὲν δημοσιεύομα εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας Ἀναγνωστῶν. Στείλτε μας κάτι πὸ σύντομο.— Π. Ἄβελον Πάρνηθαν, Ἐνταῦθα. Τὸ ἀποσταλὲν δὲν εἶναι καλὸ. Και τὸ θέμα κοινότατο, και ἡ ἐκτέλεσις ὄχι ἁότια. Ὁπίσσω, ἔχομα τὴν ἐντύπωση, πὼς ἂν ἐπιμένετε και ἂν δουλέψετε μὲ σύστημα και μὲ προσοχή, θὰ ἐπιτύχετε κάτι καλύτερο. Σημειώστε ὅτι αὐτὸ δὲν τὸ γράφουμα σ' ὄλους.— Α. Ἀνδρουλάκην Γ. Γεαλιτάκην, Ἀόφνης Κρήτης. Τὸ σταυροβλεζόν πὸ μᾶς ἐστείλατε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῆ διότι πρέπει νὰ εἶναι καμωμένο μὲ σινιλικὴν μελάνην, δια νὰ ἐτοιμασθῆ τὸ σχετικὸν κλισέ.— Α. Δ. Κ. Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς τὰ ποιήματὰ σας δὲν εἶναι ἁότια. Ὅστόσο τὸ θέμα τοῦ «Ποῖος θὰ μὲ βγάλῃ» εἶναι καλὸ και θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπεξεργασθῆτε ἐκ νέου μὲ μεγαλειότερα προσοχή.— Μαρίαν Κων. Τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε καλὸ. Κοινὸ τὸ θέμα και ἡ ἐκτέλεσις ὄχι ἁότια. Ἡ λέξις «φεγγαραχτίδα» καθόλου ποιητικὴ. Ὅστόσο, ἔχομα τὴν ἐντύπωση ὅτι στὸ πεζὸ θὰ γράφατε καλὰ.— Ἀλεξάνδρου Β. Πειραιᾶ. Καλὸ και θὰ δημοσιευθῆ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.— Κώσταν Κατσούλην, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται ἡ «Μικρὴ περιπέτεια».— Νίκων Κιούσην, Ἐνταῦθα. Και τὰ δύο εἶναι καλὰ, ἀλλὰ δὲν μποροῦμα νὰ τὰ δημοσιεύσωμα και τὰ δύο, διότι ὑπάρχουν ἤδη πολλὰ ἐγκριμένα πρὸς δημοσίευσιν πὸ περιμένουν σειρά. Ἄν καθερώσωμα τὸ σύστημα νὰ ἐγκρίνωμα περισσότερα τοῦ ἐνός ἡ καθυστέρησις θὰ γίνῃ ἀκόμα μεγαλιότερη. Θὰ δημοσιεύωμα τὴν «Ἐβραιοπούλαν». Τὸ ἄλλο, ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τὸ ξαναστεῖλετε ἐν καιροῦ.— Γρ. Βερλήν, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι ἁότιο.— Γίτσα Σ., Καλλιθέαν. Θὰ δημοσιευθῆ ἡ «Ἀπογοήτευσιν», συντομευμένη λίγο.— Φοῦλαν Ζαφειροπούλου, Ἐνταῦθα. Οἱ στίχοι εἶναι πολὺ συμπαιθητικοί, ὥστόσο δὲν εἶνε ἀκδη δημοσιεύσιμοι. Δὲν ἔχομα ἕως ἀμφιβολία πὸς κάποτε θὰ γράψετε καλὰ. Πρέπει ἕως προσηγουμένως νὰ ἐργασθῆτε, και νὰ διαβάσετε συστηματικὰ ἑλληνικὴ ποιήση.

Γάμοι

Δημήτριος Κυριακόγονας— Ὑπολοχαγὸς πυροβολικοῦ— Τούλα Γ. Ζουμά, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εύχομαί κάθε εύτυχία.

Α. Τ.

Ἔκδόσεις

«ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ» τοῦ Ν. Λαπαθιώτη.

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «ΠΥΡΣΟΣ» ἐθεσεν εἰς κυκλοφορίαν τὴν πρώτην ἐπιλογὴν τοῦ Ποιητικοῦ ἔργου τοῦ γνωστοτάτου Ἑλληνος ποιητοῦ, λογοτέχνου και κριτικοῦ κ. Ναπολέοντος Λαπαθιώτη. Ὁ πρῶτος αὐτὸς τόμος μὲ τὸν τίτλον «ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ» περιέχει πλείστα τῶν σημαντικῶν του ποιημάτων, πὸ συνεκίνησαν και ἐγοήτευσαν κατὰ καιροὺς τὸ ἐκλεκτὸν ἑλληνικὸν Κοινόν.

Εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ «ΠΥΡΣΟΥ» τὸ ὅτι ἔφερον εἰς τὸ φῶς μέγα μέρος τοῦ ἔργου, ἐνὸς τῶν μουσικωτέρων και λυρικωτέρων Ποιητῶν μας, και δὲν ἀφιβάλλομα ἐπὶ τὸ Κοινόν μας θὰ ἐκτιμῆση δεόντως τὴν προσπάθειάν του ταύτην.

«ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ ΜΠΕΡΛΙΟΖ»

Συνεχίζοντας ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης και συνεργάτις μας κ. Ἰωάννα Μπουκουβάλα Ἐραγνώστου τὴ βιογραφικὴ σειρά τῶν Ῥωμαντικῶν Μουσουργῶν πὸ μᾶς εἶχε δώσει ἄλλοτε, ἐκυκλοφόρησε ἤδη ἕνα νέο τόμο (170 σελ.) περὶ «Βάγνερ και Μπερλιόζ».

Τὸ βιβλίον εἶνε ἐκδοσις τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων» και εἶναι γραμμένο μὲ τὴν γνωστὴ γλαφυρότητα τοῦ ἔργου πὸ διακρίνει τὴν συγγραφέα...

Ἡ κ. Μπουκουβάλα κατορθῶμα μὲ τὸ νέο τῆς βιβλίον νὰ μᾶς δώσῃ ἀνάγλυφον τὴ ζωὴ και τὴν ψυχοσύνθεσιν τῶν δὺ αὐτῶν τιτάνων τῆς τέχνης.

«ΤΑ ΤΟΠΕΙΑ ΤΟΥ ΗΜΙΦΩΤΟΣ»

Ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ ἡμερῶν νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ νέου ποιητοῦ κ. Μήτσου Λυγίζου, μὲ τὸν τίτλον «Ἐὰ Τοπεία τοῦ Ἡμιφωτός». Ὁ νέος ποιητικὸς τόμος εἶναι ὁ πρῶτος τοῦ κ. Λυγίζου, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους ἀπὸ τὴ σκόπη δημοσίευσιν ποιημάτων του εἰς περιοδικὰ και ἄλλα. Τὸ βιβλίον χωρίζεται εἰς δύο σειρές, ἀποτε-

«Ε. δομος»

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ — ΕΠΙΓΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ Ἄγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517 Ἀρχισυντάκτης και ὑπεύθυνος: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίας 17. Διαχειριστής: Κ. ΠΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἑσωτερικοῦ	δρ. 250
Ἐξῆμινος	» 125
Ἐτησίᾳ ἑσωτερικοῦ	Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολλάρια	6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαί	5

Διευθυντὴ τυπογραφικοῦ: ΠΑΝΗΛ ΚΑΜΕΛΙΔΗΣ, Συν. Ὑψητοῦ Διαδόχου Παύλου 10

Λεῖται δὲ ἀπὸ ποιήματα καινούργιους τεχνοτροπίας, μὲ φανερὴ τὴ σφραγίδα τοῦ ποιητοῦ των, και ἐκδηλῶν τὴν ἀνησυχίαν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Πωλεῖται εἰς ἔλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΒΕΛΟΥΑΙΝΟ

Ἡ πούδρα ENTELEBAIS εἶνε πολὺ ἁσπρὴ, μὲ ἄρωμα εὐγενικὸ και κάνει τὸ δερμα βελούδινο σὰν τὸ φύλλον τοῦ EDELWEISS

Πωλεῖται εἰς ἔλα τὰ Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτικὴ Ἐταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Ὅδος Ἀχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

IRIDA
BAΦAI
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ κ. Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 · ΤΗΛ. 27-551

**Το φωνάζω δυνατά!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ
Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!**

ἀποδεικνύει ότι το δέρμα
είναι δυνατόν να τραφεί

Ο γιατρός μου μου είπε ότι το ΒΙΟΣΕΛ που περιέχεται μέσα σ' αυτή την ειδική τροφή διά την επιδερμίδα, ἀποκτάται από νέα ζώα ἐπιμελώς διαλεγμένα. Διαπερνά πολύ βαθειά το δέρμα και του προμηθεύει την τροφή που έχει ανάγκη για να διατηρηθῆ σταθερό, φρέσκο και νεανικό. Έχει ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ ἕνα μεγάλο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης και ἀναμιγνύεται τώρα μετὰ τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ, ἀκριβῶς στις ἀναλογίες που πρέπει για νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορείους ἰστούς. Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὐτὴ κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε και τὸ ποῶτὶ βάζετε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρχίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὶς ἀτέλειες τοῦ χρώματος σας και οἱ γαλαροὶ και ἀδυνατισμένοι μῦες τοῦ προσώπου σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητα των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκιμῶν που ἔγινον εἰς ἕνα Νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐγάθησαν σὲ διάστημα ἑξ ἑβδομάδων.

**ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑ**

Τ. Β. Πολίτισσα ν. Δέχομαι καθημερινῶς 10—1 και 5—8 μ.μ. Σόλωνος 40. Ὡστε, περᾶστε τὶς ὥρες αὐτές.
Ἰωάννην Α. Καὶ σὰς εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῶ ὅταν ἔλθετε στὰς Ἀθήνας, Ἐν τῷ μεταξύ παρακολουθήστε και ἐφαρμόσατε τὴν τακτικὴν γιὰ λιπαρὰ πρόσωπα που λεπτομερῶς καθορίζω στὰ ἄρθρα μου «Περιποιήσις προσώπου».
Περᾶστικὸ πουλὶ, Λευκάδα. Κάθε βράδυ νὰ κάνετε μιὰ καλὴ φριξιδὸν τῆς κεφαλῆς μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακον:

- Teinture de jaborandi 10 gr.
- Teinture de quina 60 gr.

Θὰ χρησιμοποῦντε κατὰ συνέχεια 5 δόσεις τοῦ φαρμάκου. Ἀπὸ τὴν πρώτην δόσιν θ' ἀρχίσετε νὰ μένετε ἱκανοποιημένη. Λούσιμο κάθε ἡμέρα. Ὅχι συχνότερα και μετὰ καλὴν πισσοσάπουνα.

Κρητικὸ ποῦλαν Μαυρομάτα. Μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε πρῶτὶ και βράδυ τὰ λιπαρὰ μόνον μέρη τοῦ προσώπου σας:

- Alcool camphre blanc 3 gr.
- Teint de benjoin 15 »
- Eau de cologne 50 »
- Eau distillée 120 »

Πρὸ τῆς πούδρας σ' ὅλο σας τὸ πρόσωπό νὰ χρησιμοποῦντε τὴν ἐξῆς λοσιὸν:

- Eau de roses 10 gr.
- Glycerine 15 »
- Borax 10 »

Νὰ κάνετε 15 ἐνέσεις ἐνδοφλεβίως Gl conate Calcium, εἶναι ἀπαραίτητες. Ἡ γυμναστικὴ σὲ σὰς ἀπαγορεύεται. Ἐπάνω στὰ σπυράκια νὰ βάζετε κάθε βράδυ λιγάκι ἀπ' τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

- Camphre 0,0 cent.
- Acide salicylique 0,0 cent.
- Oxyde de zinc 2 gr.
- Vaseline 4 »
- Lanoline 4 »

Μαίρη ν Μάρκ. Ἐνταῦθα. Ἡ μόνη ἀσφαλὴς ὁδὸς εἶναι ἡ χρῆσις ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. Μ' αὐτὲς θὰ ἀναξωρονηθοῦν οἱ ὑπάρχουσες τρίχες και θ' ἀναπτύχθουν. Ὡστε ἄς περᾶσῃ ὁ σὺ γός σας ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου. Ἄλλως ἄς ἐφαρμόσῃ τὴν τακτικὴν που γράφω παραπάνω «Πρὸς περαστικὸ πουλὶ Λευκάδα». Μ' αὐτὰ που τοῦ κάνετε μόνον θὰ τὸν κάνετε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα φαλακρό.

Ναπολιτάνων, Θεσσαλονίκη ν. Νὰ μου γράψετε τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας. Ἄλλως δὲν μπορῶ νὰ σὰς συμβουλευθῶ γιὰ τὴν ἀρμόζουσα τακτικὴν που πρέπει ν' ἀκολουθήσετε. Ἄλλως θὰ διαβάσετε τὰ τελευταῖα ἄρθρα μου θὰ ἐρῆτε ἐκεῖ τὸν τύπον σας κι' ἀκολουθήσετε τότε τὴν τακτικὴν που γράφω σ' αὐτὰ.

Μία μικρή. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίηση τοῦ προσώπου νὰ ἀκολουθήσετε τὶς συνταγὲς και τὴν τακτικὴν περιποιήσεως γιὰ ξηρὴς ἐπιδερμίδος που γράφω λεπτομερῶς στ' ἄρθρα μου «Περιποιήσις τοῦ προσώπου». Γιὰ τὸ μέλλον κάθε βράδυ νὰ κάνετε μιὰ φριξιδὸν τῶν οἰζῶν ραν-

- εἰζοντας μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακον:
- lau de quina 100 gr.
- Glycerin 15 »
- Teint de cantharides 0,60 cent
- Teint de iodure 10 »
- Teint. de panama 3 »

Λούσιμο κάθε 15 ἡμέρες μετὰ σποῦντε Φισσάν πύσης. Νὰ κάνετε μακρὰν χρῆσιν τοῦ φαρμάκου. Χρῶμα πούδρας σὰς πηγαίνει τὸ νατουρέλ.

Ἐανθὴν Ἀφροδίτην, Κέρκυρα. Ἀπὸ ἐδεδατωθῆτε και μικροβιολογικῶς περὶ τῆς παθήσεώς σας, ἔχετε ἀνάγκη μακρᾶς ἱατρικῆς θεραπείας και μάλιστα παρὰ ἀπολύτως ἐιδικοῦ και πεπειραμένου ἱατροῦ. Αὐτὲς οἱ θεραπείες δὲν γίνονται ἀπὸ τὶς πάσχουσες. Νὰ πάτε ἀμέσως σὲ γιατρὸ γιατί θὰ ἀναγκασθῆτε δυστυχῶς νὰ τὸ κάνετε ἀργότερα και ὑπὸ χειροτέρας συνθήκας. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου. Ὅταν ἐπεκταθῆ ἡ πάθησις τότε μόνον διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως θ' ἀπαλλαγῆτε. Ὡστε νὰ πάτε πάραυτα σὲ γιατρὸ ἐφόσον ἀκόμη εἶναι καιρός, γιὰ ἀναίμακτον ριζικὴν θεραπείαν.

Ἄννέταν Σ. Κάστρο. Γιὰ τὴν ἀτροφία, ἡ ὁποία ἔχει προχωρήσει μέχρι τοῦ βαθμοῦ που μου γράφετε, ὀδοντολα θὰ πετύχετε μεγάλα πράγματα. Πάντως νὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς ἕνα χάπι τὸ μεσημέρι κι' ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἀπὸ τὰ κάτωθι:

- Extrait mou N. Vomique 0.01
- Phosphate de chaux 0.10
- Arseniate de soude 1,005
- Extrait galega 0,0

Καθημερινῶς δὲ ἐντριβᾶς μετὰ κυκλικῆς κινήσεως και πάντα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω μετὰ λάδι τῆς θαζελίνης. Ἄν ἴσασθαν ἐδῶ θὰ σὰς ἐφήρμοζα ὑπεριώδεις ἀκτίνες μετὰ τὶς ὁποῖες θὰ εἴχατε τάχιστα σημαντικωτάτη ἀνάπτυξη. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν ὑπνοβατικὴν κατάστασίν σας νὰ βάζετε τὴν νύκτα μπροστὰ στὸ κρεββάτι σας μιὰ σκάφη μετὰ λίγο κρύο νερό. εἶναι τὸ καλύτερο μέσον θεραπείας. Μόλις σηκώσεσθε πατώντας μέσα στὸ νερὸ τῆς σκάφης θ' ἀφυπνίζεσθε. Ὡτσι σιγά-σιγά θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Γιὰ τὶς οὐλές, χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση, δυστυχῶς δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και ἂν ὁ πωλητὴς, ἐπειδη ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς κερδίζει καιτὶ ἐπὶ πλεον, σὰς συστήσῃ βαφὴν ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν δεχθῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμῆνῃτε νὰ σὰς δώσῃ ARTI.

Όπου υπάρχει
μια
καλλονή...

Périda

Πάρρητε
και την
ΠΟΥΔΡΑ

